

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A HOT ROMANTIC COMEDY

FLIRTING WITH FOREVER

CLAIRE
KINGSLEY

SONSUZLUKLA FLÖRT ETMEK

ATEŞLİ BİR ROMANTİK KOMEDİ

DIRTY MARTINI RUNNING CLUB

KİTAP 4

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

Copyright © 2023 by Claire Kingsley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Yayınlayan: Always Have, LLC

Düzenleyen: Eliza Ames

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

www.clairekingsleybooks.com

Vellum ile oluşturuldu

*Nora'nın sırasının gelmesini sabırla bekleyen tüm okurlarıma.
Yüzlerinize bayıldım!*

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. Dex
 2. Nora
 3. Nora
 4. Dex
 5. Nora
 6. Dex
 7. Dex
 8. Nora
 9. Nora
 10. Dex
 11. Nora
 12. Dex
 13. Dex
 14. Nora
 15. Dex
 16. Nora
 17. Dex
 18. Nora
 19. Nora
 20. Dex
 21. Nora
 22. Dex
 23. Dex
 24. Nora
 25. Dex
 26. Dex
 27. Nora
 28. Dex
 29. Nora
 30. Dex
 31. Nora
 32. Dex
 33. Nora
 34. Nora
 35. Dex
 36. Nora
 37. Nora
- Sonsöz: Nora

Kırk Mil Bölüm 1

Sevgili Okuyucu

Teşekkürleri

Ayrıca Claire Kingsley

Yazar Hakkında

BU KİTAP HAKKINDA

Onun tüm kurallarını çiğneyecek

Nora Lakes sofistike, başarılı ve mutlu bir bekârdır. Kariyer sorunları bir yana, hayatı olduğu gibi güzel, çok teşekkürler. Elbette, en iyi arkadaşlarının hepsi kocalar, bebekler ve beyaz çitlerle dolu yeni bir yaşam mevsimine giriyor. Ama Nora'nın istediği bu değil.

Yandaki huysuz, dövme adam da öyle.

Dövme sanatçısı Dex St. James'in başındaki dertler, yan komşusu olan dikkat dağıtıcı güzellikteki kadın olmadan da devam etmektedir. Genç bir kızın bekâr babası olmak şaka değildir. İhtiyacı olan son şey, kanını kaynatan çapkın yeni bir komşudur.

Ondan uzak duracaktır. Zaten onun tipi değil.

Ama Nora ve Dex birbirlerinin yolundan çekilmeyi başaramazlar. Sinir bozucu bir gece ziyaretçisi, Nora'nın Dex'in kızıyla filizlenen arkadaşlığı ve inkar edilemez kimyaları arasında, o duvara karşı duran, beyin eriten öpücük muhtemelen kaçınılmazdı.

Konu erkekler olduğunda Nora'nın kuralları ve kendine göre sebepleri vardır. Dex her birini çiğnemekle tehdit ediyor. Sonsuzluk istemiyor. O da daha azına razı olmayacaktır. Ama bu ikisi çarpıştığında, sonuç ateştir.

Ve belki de sonsuza kadar.

Yazarın notu: Bu eğlenceli, swoony, bekar baba romantik komedisinde zıt kutuplar birbirini çekiyor. Akıllı, küstah bir kadın, altın kalpli, kaba saba bir dövme sanatçısıyla tanışır. Baba/kız anları, şakalaşmalar, komşuluk

maskaralıklar, her şeye burnunu sokan bir aile, belalı kadın arkadaşlıkları ve aralarındaki ateşle savaşmaya kararlı bir kahraman - ta ki ilk o düşene kadar.

Sonsuzlukla Flört tek başına da okunabilir.

DEX

M Yeni komşun belaydı.

Pencereden dışarı bir bakış bana bunu söyledi. Gözlerimi kısmıştım. kadına baktım. Uzun siyah saçları kabarık bir at kuyruğu. Üzerinde büyük bir martini bardağı olan fit bir atlet. Hınzır kıvrımları saran bir tayt. Belli ki onları nasıl kullanacağını biliyordu. Nakliyecilerin bir şeyler yapmasına şaşırmıştım.

Ona sırtttılar. Onunla flört ettiler. Kendilerinden çok uzakta olmasına rağmen. Ve o her saniyesinden zevk alıyor gibiydi. Dikkatleri üzerine çekti.

Evet. Sorun var.

Kızım Riley tek boynuzlu at tişörtü ve kot pantolonuyla merdivenlerde belirdi. Kahverengi saçlarını iki Fransız örgüsüyle örmüştü - son zamanlarda saçlarını örmeye merak salmıştı. Bana bakmadan aşağı indi, hiçbir şey söylemedi ve mutfığa gitti.

Uzun bir nefes aldım. O farklı türden bir belaydı. On iki yaşına geldiğinde, bir zamanlar tatlı olan küçük kızım hormonal bir muammaya dönüşmüştü. Birkaç ay önce on üç yaşına girmesi de durumu iyileştirmemişti. Sessiz ve somurtkan ya da konuşkan ve hareketli arasında gidip geliyordu ve hangi Riley'ye sahip olacağımı tahmin etmenin bir yolu yok gibiydi. Geçenlerde yemek masasında gözyaşlarına boğulmuştu ve ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, "Bilmiyorum," diye hıçkırmıştı.

Büyümek zordu.

Genç bir kız yetiştirmek de öyle. Özellikle de tek başıma.

Ayrıca inanılmaz derecede endişe verici bir vücut geliştirmeye başlamıştı. Neyse ki yanakları hâlâ çocuk olduğunu belli edecek şekilde hafifçe yuvarlaktı.

Tüm bunlara hazır değildim.

"Hey, Ry?" Mutfağa doğru ilerledim, çok yaklaşıp yaklaşmamam gerektiğinden emin değildim. Vahşi bir hayvanla yaşamak gibiydi, ne yapacağı hiç belli olmazdı. "Ne yapıyorsun?"

"Çay."

Tek kelimelik cevaplar son zamanlarda oldukça yaygındı, özellikle de sessiz ve somurtkan olduğu dönemlerde. Tabii ki, bir anda dönüp en son okuduğu kitapla ilgili bir tartışmaya ya da matematik ödeviyle ilgili bir atıp tutmaya başlayabilirdi.

Sadece idare etmeye çalıştım. Bunun doğru bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir süredir, bu bekar baba olayını salladığımı hissediyordum. Ama son zamanlarda, o kadar da değil.

Belki ondan birkaç kelime daha alabilirdim. "Görünüşe göre birisi Olson'ların eski evine taşınıyor."

Bir poşet çay çıkardı ve bardağa koydu. "Evet."

Başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim.

Hiçbir şey söylemedi.

Tamam, mahalle haberleri sohbet başlatacak kadar ilginç değildi. Bir soru sormayı denerdim. "Bu hafta sonu ev ödevin var mı? Dün okuldan sonra sormayı unuttum."

"Evet."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır."

"Eğer yaparsan, bana haber ver." Cevap yok.

Görünüşe bakılırsa onu rahat bırakmanın zamanı gelmişti. "Birazdan işe gitmem gerekiyor ve muhtemelen bu gece geç saatlere kadar orada olacağım. İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

Vay canına, iki kelime. Bu bir şeydi.

"Akşam yemeği için yemek artıkları var ya da bir şeyler hazırlayabilirsin." "Tamam."

Çay poşetinin üzerine sıcak su döktü, kupasını aldı ve merdivenlere yöneldi.

"Seni seviyorum," dedim, neredeyse nefesimin altında. Bir cevap beklemiyordum.

Omzunun üzerinden baktı. "Ben de seni seviyorum."

Bunu göğsümün derinliklerinde hissettim. Ondan alabileceğim en uzun cümle buysa, bunu kesinlikle kabul ederdim.

Bazen aklımı kaybetmemem için böyle şeyler yapıp yapmadığını merak ederdim. Sanki bir parçası, küçük kızımın hala orada olduğunu hatırlatan bu küçük şeylere ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Oturma odasına geri döndüm ve pencereden dışarı baktım. Yandaki kadın telefonunda bir şeyler yazıyordu ve ben gözümü alamıyordum. Sadece vücudu değildi, gerçi ona bakmak da güzeldi. Sanki elektrikle yüklenmiş gibi bir havası vardı.

Sokağın karşısındaki Phil sayesinde onun hakkında gereğinden fazla şey biliyordum. Bekârdı ya da en azından evli değildi ve yalnız yaşıyordu. Bu bilgiyi nasıl edindiğini bilmiyordum ama bu tipik bir durumdu. Phil her zaman sokağımızdaki her şeyi bilen ilk kişiydi.

Fark etmezdi. Bekar ya da değil, benim tipim değildi.

Aslında kimse benim tipim değildi. Biriyle çıkmayı uzun zaman önce gündemimden çıkarmıştım. Bir gün mü? Belki, ama bundan biraz şüpheliydim. Şimdilik kızımı büyötmeye odaklanmıştım. O kendi başına kaldığında kimseye hesap vermek zorunda olmamanın özgürlüğünü dört gözle bekliyordum.

Bu yüzden pencereden yan komşum olan kadına bakmamın bir anlamı yoktu. O kadar da seksi değildi.

Tamam, evet öyleydi.

Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsan.

"Baba?"

Arkamı döndüm. "Evet?" "Neye bakıyordun?" Lanet olsun. "Hiçbir şeye."

"O zaman neden orada durmuş pencereden dışarı bakıyorsun?"

Harika, şimdi de tam cümlelerle konuşmayı mı seçiyor? "Sadece bakıyorum. Dışarısı çok güzel."

Kaşları çatıldı, sanki kafası karışmış gibiydi. Ondan bu bakışı çok sık görürdüm. "Tamam."

"Ne oldu? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Bir kâğıt parçası uzattı. "Bunu okul için imzalaman gerekiyor." "Ne için? Okul gezisi falan mı?"

"Hayır. Beden eğitiminden kalıyorum."

Yanına gittim ve notu elinden aldım. "Başarısız mı? Beden eğitiminde nasıl başarısız oluyorsun?"

Omuz silkti ama bir açıklama yapmadı.

Notu okudum. Gerçekten de beden eğitimi dersinden kalıyordu ve öğretmeni bunun nedeni olarak katılım eksikliğini gösteriyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Ders sırasında hiçbir şey yapmadan öylece oturuyor musun?"

"Sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun? Ry, bu bir cevap değil. Bir dersten kalamazsın, özellikle de beden eğitimi gibi bir dersten. Bu senin için bir smaç olmalı."

Kaşlarını çatarak yere baktı. "Kalmayacağım. Ekstra kredi ya da başka bir şey alırım." "Öğretmeninle bu konuyu konuştun mu?"

"Hayır."

"Ama yapacaksın?"

"Evet."

"Onunla konuşmam gerekiyor mu?" "Hayır."

Başımı hafifçe sallayarak -cidden, beden eğitimi dersinde başarısız oldum- notu mutfağa götürdüm ve bir kalem bulana kadar ıvır zıvır çekmecesini karıştırdım. Altına imzamı karalamaya başladım ama kalem çalışmadı. Mürekkep yoktu. Lanet olsun. Başka bir tane buldum ve çalıştığından emin olmak için atılmış bir yapışkan notun üzerine hızlıca bir daire çizdim. Parlak yeşildi ama iş görürdü. Notu imzaladım ve Riley'ye uzattım.

"Birkaç gün içinde sizi kontrol edeceğim ve bu notu yükseltmek için bir planınız olsa iyi olur."

Kağıdı aldı. "Alacağım."

Çaresiz hissederek yukarı çıkmasını izledim. İçgüdülerim bana başka bir şeyler olduğunu söylüyordu. Hayatı boyunca spor yapmıştı, beden eğitimi çocuk oyuncağı olmalıydı. Tek yapması gereken gidip katılmaktı. Ama nedense kendini kapatıyordu.

Bu durum hayatının her alanında yaşanıyordu. Notları düşüyordu. Aylardır bir arkadaşının evine gitmemişti ve çocukları eve davet etmeyi bırakmıştı. Ne denersem deneyeyim, konuşmalarımız kısa ve güdük kalıyordu. Neredeyse garipti. Bu çok garipti. Her zaman çok yakındık.

Bir zamanlar en sevdiği yer benim kucağım olan o mutlu küçük kıza ne olmuştu?

Bir esneme beni ansızın yakaladı ve bir gece önce ne kadar kötü uyuduğumu hatırlattı. Uykusuzluk berbat bir şeydi ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok gibiydi. Bazen iyi uyuyordum ama çoğu gece en az birkaç saat ayaktaydım. Yıllardır böyle.

Mutfığa döndüm ve yeni bir fincan kahve hazırladım. İşe gitmeden önce beni uyandıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Bir dövme sanatçısı olarak, iş başında uykulu olmayı göze alamazdım. Birinin vücuduna kalıcı mürekkep iğnelediğinizde hatalar bir seçenek değildi. Bu gece birkaç konsültasyonum vardı ve bir müşterim kolunun daha fazlasını doldurmak için geri döndü. Manşon için heyecanlıyım -harika oluyordu- ve kesinlikle uyanık olmam gerekiyordu.

Kahveyi beklerken oturma odasına geri döndüm ve dışarıya baktım. Kadın dışarıdaydı ve hâlâ nakliyecilerden biriyle flört ediyordu. Adam rampayı çıkıp kamyonu bindi ve kadın bir an için bana doğru baktı.

Elektrik çarpmış gibiydim. Zap'ı göğsümde hissettim. Kötü bir alamet gibi görünüyordu.

Mesafemi korurdum. Hemen yan komşum olması onunla bir şeyler yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu. İhtiyacım olan son şey hayatımda daha fazla kadın sorunu olmasıydı. Üst kata, Riley'nin kapalı yatak odasının kapısına doğru baktım. Bunu yeterince yaşamıştım zaten.

NORA

M saçmalıktı.

Mobilya ve kutuları taşıyan ben bile değildim. Ben kiralamıştım. Bu da benim daha çok denetleyici bir rolde olduğum anlamına geliyordu. Ancak eşyaların doğru odalara götürüldüğünden emin olmak ve dağınıklığı toparlamaya başlamak bile çok işti.

Nakliyecilerden biri olan Joey evden çıktı ve rampadan kamyonun arkasına doğru yürürken bana sırtıttı.

Sevimliydi. Sevimli kalması için onu davet etmezdim ama eğleniyorduk. Birkaç kaslı adamla flört etmek yeni bir eve taşınmayı kesinlikle daha keyifli hale getiriyordu.

Yeni evim.

Buraya hemen aşık olmuştum. Sakin bir çıkmaz sokaktaki bu iki katlı şirin ev, güzel akçaağaç parkelere, yeni ev aletlerine ve nötr bir renk paletine sahipti. Küçük bir bistro masası ve sandalyeler için yeterli alana sahip şirin bir ön verandası ve bolca ışık alan büyük pencereleri vardı.

Gerçi şimdi buradayken, tüm hayatım kutulara doldurulmuşken, kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyordum.

Bir gün önce anahtarlarımı aldığımda, ev yeni ve temiz bir sayfa gibi görünüyordu. Şimdi ise dağınıktı; her yerde mobilyalar ve kutular vardı.

Ve bahçe. Görünüşe göre önceki sahibi anlaşmanın kapanmasını beklerken her türlü bakımı yapmayı bırakmıştı. Çimler çok uzundu ve hangi bitkilerin yabani ot, hangilerinin aşırı büyümüş peyzaj olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Daha önce hiç bahçem olmamıştı. Bu ilginç olacaktı. Özellikle de sokaktaki diğer tüm evlerin tırnaklarım kadar bakımlı çimenleri olduğunu düşünürsek.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. Bir yolunu bulmalıydım.

Ama önce çalışacak bir yere ihtiyacım vardı. Ve uyuyacak. Ve en azından önümüzdeki birkaç gün için kesinlikle paket servis gündemde olsa da, ideal olarak yemek yapabilme becerisi.

Telefonum bir mesajla çaldı. Sanki işin bir şey olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, patronum April'dan bir mesaj aldım.

Ne istiyordu? Hareket ettiğimi biliyordu.

Şimdilik görmezden gelmeye karar verdim ve bildirimi kaydırdım. En azından oturacak bir yerim olduğunda ona geri dönecektim. Ve dizüstü bilgisayarımı bulabilirdim.

Joey el arabasına yüklediği kutularla rampadan aşağı indi. "Burada sadece sen mi yaşıyorsun? Kocan ya da erkek arkadaşın yok mu?"

"Sadece ben."

"Bu başvuruları kabul ettiğiniz anlamına mı geliyor?" "Neden? Mülakata girebileceğini mi düşünüyorsun?"

Düz dişlerini göstererek sırtıttı. "Ah, evet. Özgeçmişimde etkileyici bir beceri bölümü var."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum ve ona hafifçe göz devirterek baktım. "Hepsi böyle söylüyor."

Göz kırparak el arabasını eve doğru yuvarladı.

Karşısındaki de benzer bir ukala sırtışla çıktı. "Söylediği hiçbir şeye inanmayın. Tamamen saçmalıyor."

"Ve sanırım söylediklerinize inanmalıyım?"

Rampada durdu ve omuzlarını kaydırarak göğsünün tişörtünün altında esnemesini sağladı. "Belli ki."

"Bu, özgeçmişinin beceriler bölümünün eksik olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet, içerdeki adamım bir şeyleri bulmakta zorlanıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Çok kötü. Bir erkeğin yolunu bilmesi güzel bir şey." "Bu yüzden bana navigatör diyorlar."

Kaşlarım içeri çekildi. "Sana hiç böyle seslenen oldu mu?"

Tekrar sırtıttı. "Hayır, az önce uydurdum. Ama kulağa hoş geliyor, değil mi?" "Belki de bu cümleyi bir daha kullanmadan önce iki kez düşünmelisin."

Başka bir yük alması için onu bıraktım ve ilerlememizi kontrol etmek için içeri girdim.

Kaos. Kaos vardı.

Her yerdeki kutulara bakıp iç çektim. Çocuklar eşyaları doğru odalara yerleştirme konusunda iyi iş çıkarıyor gibi görünüyordlardı ama bu dağınıklık önümde ne kadar çok iş olduğunu hatırlatıyordu. Ve yine kendimi neyin içine soktuğumu düşünmeden edemiyordum.

Nora Lakes, ev sahibi. Ve sadece bir ev sahibi değil, sakın bir banliyö çıkmaz sokağında bir evin sahibi. Burası beyaz çitlerle çevrili bir bölgeydi. Yeni komşularımın çoğunun araba yollarında minivanları ve arka bahçelerinde salıncakları vardı. Yaşadığım şehir apartmanından çok farklıydı.

Ama artık yerleşme zamanının geldiğine karar vermiştim. En iyi üç arkadaşımın da artık kocaları ve evleri vardı ve Everly ile Hazel aynı apartmanda yaşarken eski dairemdeki hayat o kadar da eğlenceli değildi. Kendimi bir değişim zamanı gibi hissetmişim, seviye atlama zamanı.

Evlilik bana göre değildi, çok teşekkür ederim ama bir kadının hayatına yeni bir yön vermesi için evlenmesi gerekmiyordu. Daha yetişkin bir yöne.

Yani bir ev almıştım.

"Hanımefendi?"

Joey'nin yatak odalarından birinden gelen sesi omuzlarımın gerilmesine neden oldu. Az önce bana hanımefendi mi demişti?

Koridorda belirdi ve yüz ifademi hızla yumuşattım. Böyle bir zayıflık göstermek istemedim.

Kaşlarımı kaldırdım. "Pardon, beni siz mi aradınız?"

"Evet, burada olup olmadığınızdan emin değildim. Karyolanı bir araya getirmemizi ister misin? Böylece en azından bu gece uyuyacak bir yerin olur."

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

"Sorun değil." Sanki yatağımdan bahsedildiğinde yeni bir cilveli şakalaşmaya girmemi bekliyormuş gibi sırıttı.

Hanımefendi mi? Gerçekten mi?

Şakacı ifadesini fark etmemiş gibi yaptım ve kutuların arasından mutfığa doğru yürüdüm. Muhtemelen sadece bir dil sürçmesiydi ve bu terimi müşterileriyle her zaman kullanırdı.

Öte yandan, nakliyecilerin ikisi de muhtemelen benden on yaş daha gençti. En azından.

İç çektim. Bu ne zaman olmuştu?

Aklıma modern kadının yaşlanma deneyimini inceleyen bir köşe yazısı fikri geldi. O ilk farkındalıklardan itibaren

Artık yirmi bir yaşında değilsiniz ve hayatın farklı dönemlerinde zarafet ve incelikle yol alıyorsunuz. Bu harika bir seri olurdu, özellikle de röportaj yapabileceğim farklı yaş ve geçmişlerden kadınlar bulursam...

Bu düşünce zincirini durdurdum. Bir anlamı yoktu. April bunu asla onaylamazdı. Tabii bunu seksle ilgili bir hikâyeye dönüştürmenin bir yolunu bulamazsam. Yazmamı istedikleri tek şey buydu.

Her yaşta seks mi? Muhtemelen bunu onaylardı. Ama bu çok daha az ilgi çekiciydi. Sanki bir kadının mutlu olabilmesinin tek yolu düzenli orgazm olmak ve orgazm vermekmiş gibi.

Seksi herkes kadar -belki de daha fazla- seviyordum ama sürekli bu konuda yazmaktan yoruluyordum. Bir kadının hayatında vajinasının yaptıklarından çok daha fazlası vardı.

Eskiden kariyerimde oral seks hakkında yazmaktan daha fazlası vardı.

Ancak kariyer sorunlarımın derinine inmenin zamanı değildi. Daha yeni bir ipotek imzalamıştım, bu yüzden nasıl hissettiğime bakmaksızın işim oldukça önemliydi.

Mutfaktaki kutular gelişigüzel bir şekilde üst üste yığılmıştı ve buzdolabı da dahil olmak üzere hemen hemen her şeye erişimimi engelliyordu. Tezgâhın üzerinde kaldırmam gereken birkaç poşet bozulabilir gıda vardı, bu yüzden kutuları daha düzenli sıralara itmek için çalışmaya başladım.

Telefonum yine çaldı, ama bu sefer Hazel'dı, ilerlememi kontrol ediyordu. En iyi üç arkadaşım da yardım etmeyi teklif etmişti ama onlara iyi olacağıma dair güvence vermiştim. Belli bir yaştan sonra arkadaşlarınızdan taşınmanıza yardım etmelerini istemeyi bırakıp bir yetişkin gibi nakliyeciyi tutmanız gerektiğine dair yazılı olmayan bir kural vardı.

Karmakarışık mutfak fotoğrafını çektim ve grup sohbetimize gönderdim.

Ben: *İlerleme kaydediyorum!*

Hazel: *Ünlem işaretinin sahte bir coşku duygusu ima etmek için kullanıldığından şüpheleniyorum, böylece bunaldığınızdan endişelenmeyeceğiz.*

Hayır, çok bunaldım. Ama iyi olacağım.

Everly: *Emin misin? Yine de gelebiliriz.*

Hazel: *En azından eşyaları kaldırmaya yardım edebiliriz.* **Sophie:** *Söyleyin, orada olacağız!*

Arkadaşlarımı çok severdim. Onlar en iyileriydi.

Henüz değil. Ama önümüzdeki bir iki gün içinde kendimi toparlayamazsam, seni davet edeceğim.

Everly: *Bu adil. Senin için çok heyecanlıyım!*

Sophie: *Ben de! Görmek için sabırsızlanıyorum!*

Hazel: *Ben de, yukarıdakilerin hepsine.*

Telefonumu taytımın yan cebine geri koydum. Yardım etmeye bu kadar istekli olmaları hoşuma gitmişti ve bunda ciddi olduklarını biliyordum. Ama hepsinin kendi hayatları vardı. Meşgul hayatları. Bu taşınma işini tek başıma halletmem gerektiğini hissediyordum.

En azından buzdolabına yürüyüp onu açabilirdim. Eski buzdolabımın içindekileri bir kenara koydum ve dışarı çıkıp adamların kamyonu boşaltmaya ne kadar yaklaştıklarını görmeye karar verdim.

Neredeyse bitmek üzereydi, sadece içeri getirilecek birkaç şey daha vardı. Erken baharın serin havasından derin bir nefes aldım. Sessizdi, buna alışmak biraz zaman alacaktı. Ama burayı sevecektim.

Yandaki evden bir adam çıktı ve ben bir an duraksadım.

Uzun boylu, siyah saçlı, kare çeneli ve hafif kirli sakallı. Kalın göğsü ve omuzları tişörtün hakkını veriyordu ve kolları dövmelemlerle kaplıydı.

Benim tipim değildi. Aslında tam tersi. Ben şık bir beyefendiyi tercih ederdim. Bana göre takım elbise erkekler için iç çamaşırı gibiydi. Yüz kılları titizlikle bakımlı olduğu sürece iyiydi. Kapıları açan ve sandalyeleri çeken erkekleri severdim. Güzel kokan ve en az benimkiler kadar pahalı ayakkabılar giyen erkekleri. Profesyonel ve kibar erkekleri.

Peki neden daha önce hiç gerçek bir erkek görmemiş gibi buna bakıyordum?

Kot pantolonu yıpranmıştı ve muhtemelen kirliydi. Tişörtü düz griydi. Peki ya dövmelemler? O kadar deriyi neden bu kadar mürekkeple kaplamıştı? Çok gereksizdi.

Bana doğru baktı ve gözleri sanki beni tamamen içine alıyormuş gibi aşağı yukarı hareket etti. Ama ifadesi değişmedi, gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığına dair bir işaret vermedi.

Önemli olduğundan değil.

Hâlâ gülümseyemiyor muydu? Bu mahalledeki insanların çoğu çok arkadaş canlısıydı. Sokağın karşısındaki Phil iki kez uğramıştı, bir kez anahtarları aldığımda, bir kez de nakliye kamyonu ilk geldiğinde. Ama bu adam bana bir çene bahşisi bile vermedi.

Arabasına bindi - kıyafeti kadar sıkıcı olan siyah bir sedan. Bir aile arabasına değil, bir motosiklete aitmiş gibi görünüyordu.

İtiraf etmeliyim ki, biraz ilgimi çekmişti. Gizemli, dost canlısı olmayan, dövmeli komşum kimdi?

İkinci bir bakış bile atmadan, beni merakımla baş başa bırakarak uzaklaştı.

NORA

I Masamdan kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım ve gerindim. Evdeki ofisim henüz tamamen boşaltılmamıştı. Düzenliydi ama işlevseldi. Zamanımın yaklaşık yarısını evden çalışarak geçirdiğim için yatak odam, banyom ve mutfağımla birlikte bu oda da öncelikliydi.

Ofise dönüştürdüğüm küçük boş yatak odasının ön tarafa bakan bir penceresi vardı ve bol miktarda ışık alıyordu. Daha fazla rafa ihtiyacım olacaktı ama bunun için yerim vardı. Bunu hallettikten ve duvarlara birkaç sanat eseri astıktan sonra, burası hoş bir çalışma alanı olacaktı.

Son birkaç saattir oturduktan sonra gerinmek iyi geldi. Neyse ki içgüdülerim doğruydu ve April'in hafta sonu mesajı acil bir durum değildi. Bana bir sonraki köşe yazım için bir fikir listesi göndermişti ve Pazartesi günkü olağan toplantımızda bunları gözden geçirmiştik. Şimdi bu fikirleri ilgi çekici ve tıklanabilir bir şeye dönüştürmek bana kalmıştı.

Her zaman tıklanabilir.

Özellikle de April beni bir seks yazarı olarak sınıflandırmaya kararlı görüldüğü için bu daha zorlu bir iş haline geliyordu.

Elbette, seks hakkında yazdım. Bağımsız bir blog yazarıyken en popüler makalelerimden bazıları seks hakkındaydı. *Harika Bir Oral Seks Nasıl Yapılır* makalem viral olmuştu ve beni Glamour Gal Media'nın radarına sokan da buydu. Blogumu satın almayı ve beni online medya imparatorluklarının bir parçası olarak kabul etmeyi teklif ettiklerinde çok heyecanlanmıştım. Hayallerim gerçek olmuş gibi görünüyordu.

Ama artık köşem *Living Your Best Life*, bir zamanlar olduğu gibi bir kabuğa dönüşmüştü. Kadın arkadaşlıkları, kadınların güçlendirilmesi, sağlık ve güzellik, moda ve evet, seks gibi her türlü şey hakkında yazmak yerine April benden oral seks talimatları vermek için yeni yollar bulmamı istiyordu.

Seks satar, derdi.

Haksız da sayılmazdı. Ama bundan sıkılmaya başlamıştım. Sanki sahip olduğum tek profesyonel değer, yüzüm kızarmadan "sık" kelimesini kullanabilmemmiş gibi.

İçecek bir şeyler almak için mutfağa gittim. Evin kendisi eski olmasına rağmen, iç kısmının çoğu yenilenmişti. Mutfak beyaz dolapları, açık gri tezgahları ve gri fayans zeminiyle çok güzeldi. Bir sürahi buzlu çay çıkardım, kendime bir bardak doldurdum ve biraz temiz hava almak için dışarı çıktım.

Yeni bistro masa ve sandalye takımım çok sevimliydi ve şirin ön verandaya mükemmel bir şekilde uyuyordu. Mavi gökyüzünde bulutlar süzülüyor ve havada yeni kesilmiş çimlerin kokusu asılı duruyordu. Sokağın karşısındaki Phil evinin önündeki çitleri budamakla meşguldü, büyük makaslarla bitkilerden parçalar kesiyor, sonra geri çekilip yaptığı işi kontrol ediyordu. Beni fark etti ve el salladı. Ben de el salladım.

Bu güzeldi.

Diğer komşum -huysuz dövmeli olan- garaj yoluna girdi. Taşındığım günden beri onu bir ya da iki kez görmüştüm, ama gelip giderken sadece kısa bakışlar atmıştım. Genç bir kız -muhtemelen on iki ya da on üç -Yolcu tarafından çıktı. Sokağımızdaki herkesi tanıyor gibi görünen Phil'e göre kız onun kızıydı. Annesine ne olduğunu bilmiyordum ama sadece ikisinin olduğunu biliyordum.

Bu da huysuz olanı bekar bir baba yaptı.

Bu onu daha ilgi çekici yapmamalıydı. Bekâr babalarla çıkmayı, dövmelerle kaplı erkeklerle çıkmaktan daha çok sevmezdim. Ama nedense öyle oldu.

Merakım ondan etkilendiğim anlamına gelmiyordu. Hem de çok.

Dışarı çıktı ve doğruca ön kapıya yöneldi. Kızı bana doğru baktı. Elimi sallayarak kaldırdım ve parmaklarımı ona doğru salladım. O da bana gülümsedi.

Babası mı? Pek sayılmaz. Beni görmezden geldi ve kızı tarafından takip edilerek içeri girdi.

Telefonumun vızıltısı dikkatimi komşularımdan uzaklaştırdı. Ekrandaki isim beni duraklattı. Landon. Bu ilginçti.

Landon ve ben birkaç yıl önce çıkmıştık. Bir süre için benim için mükemmeldi. Bana iyi davranan, yatak odasında performans gösterebilen ve çıktığımız süre boyunca belli bir düzeyde tek eşliliği sürdürürken işleri sıradan tutmayı tercih eden erkeklerden hoşlanıyordum. Uzun süreli bağlılık bana göre değildi, ama birçok kişiden biri olmak da değildi. Ertesi gün dönüp başka bir kadınla yatacak bir adamla yatmayacaktım ve elbette ona da aynı nezaketi gösterecektim. Landon bu tanıma uyuyordu.

Ta ki yapmayana kadar.

Benim verebileceğimden daha fazlasını istemişti. Daha doğrusu daha fazla bağlılık. Çok fazla bağlanmaya başlamıştı, işte o zaman kaçma içgüdüm yüksek vitese geçmiş ve ilişkiyi bitirme zamanı gelmişti. Her şey düşünüldüğünde, dostça ayrılmıştık.

Şimdi ne istiyordu? Bir şans daha mı? Yoksa bir zamanlar aklını başından alan bir kadınla sadece bir ilişki mi?

Selam. Uzun zaman oldu. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim.

Ben: *Uzun zaman oldu. Ben iyiyim. Ya sen?*

Ben iyiyim. Birkaç ay önce yeni bir işe başladım. İyi bir iş.

Ben: *Bu harika. Yeni bir eve taşındım.*

Landon: *Harika. Görmeyi çok isterim.*

Satır aralarını okumaya çalışarak ekrana baktım. Bir davet mi bekliyordu yoksa sadece sohbet mi ediyordu?

Landon: *Bu gece boş musun?*

Duruma göre değişir. Aklında ne var?

Landon: *Yeni evini görmek isterim.*

Benim evim mi? Bu soruyu cevaplamış oldu. Bir davetiye umuyordu.

Bir an düşündüm. Bu gece gelmesini istiyor muydum? Birlikte iyiydik, özellikle de fiziksel olarak. Onu buraya davet edersem, bundan ne kazanacağımı biliyordum. Harika bir seks gecesinden daha kötüsünü yapabiliyordum. En azından iyi seks, çok cömert olmayalım. Ama iyi seks hiç olmamasından iyidir, değil mi? Uzun zaman olmuştu.

Yine de Landon'la yatma düşüncesi bana pek cazip gelmiyordu. Bacaklarımın arasında ne bir sıcaklık girdabı ne de hoş bir basınç sızısı vardı.

Ben: Üzgünüm, sanmıyorum.

Landon: *Emin misin? Benim evimde yapabiliriz.*

Ben: Teklifiniz için teşekkür ederim ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Uzun bir duraklama oldu ve reddetmemi nasıl karşılayacağını merak ettim. Duygularını incitmek istemedim -iyi bir adamdı- ama beni yapmak istemediğim bir şeye ikna etmesine izin vermeyecektim. Özellikle de bu şey kıyafetlerimi çıkarmayı içeriyorsa.

Landon: *Sorun değil. Bir deneyeyim dedim. Kendine iyi bak.*

Ben: *Sen de.*

Telefonumu yere bıraktım. İşte bu kadar.

Vücudum o anı, bir erkekle birlikte soyunmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu bana hatırlatmak için seçmişti. İstedğimden daha uzun bir süre. Ne yazık ki, kadınlık organlarıma dokunan son kişi birkaç ay önceki son yıllık randevumdaki jinekologumdu - dikkatli olsanız bile, sağlıklı olduğunuzdan emin olmak önemlidir. Yine de Landon'ı reddettiğim için pişman değildim.

Huysuz dövme adam evinden çıktı ve bacaklarımın arasındaki o karıncalanmayı hatırlatan şey canlandı. İçime bir sıcaklık hücumu doldu.

Bu da neydi böyle?

Elbette, çok erkeksiydi. Hangi kadın o geniş göğse ve kalın kollara bakıp biyolojik bir tepki göstermez ki? Dünyanın sonu gelse ve sizi hayatta tutmak için şiddetli bir koruyucuya ihtiyacınız olsa birlikte olmak isteyeceğiniz türden bir adama benziyordu. Sanki bir arabaya düz kontak yapabilir, akşam yemeği için vahşi hayvan avlayabilir ve aynı beceri ve güvenle sizi cinsel olarak tatmin edebilirdi.

Ama ben gerçek dünyada yaşıyordum ve bu duygu sadece hormonlardan ibaretti.

"Hey, Dex." Phil çit budama işine ara verip komşuma el salladı. "Nasıl gidiyor?"

Dex elini kaldırdı. "Fena değil. Ya sen?" "Şikayet edemem. İyi günler."

"Sana da."

Yani içinde dostça davranmak varmış. İlginç.

Bakışlarını bana çevirdi ve ben de gülümseme fırsatını değerlendirdim.

Devam et, huysuz dövme adam. Komşu gülümsememi görmezden gel.

O yaptı.

Varlığımdan en ufak bir şekilde haberdar olmadan arabasına bindi, garaj yoluna geri döndü ve gitti.

Kaba.

Buzlu ayımı yudumlarken sinirli hissediyordum. Onun sorunu neydi? Beni görmezden gelmeye devam etmesi mi yoksa benim onun beni görmezden gelmesini umursamam mı beni daha çok rahatsız ediyordu, karar veremiyordum.

Ama el sallamak onu öldürür müydü? Çenesini kaldırsa? Herhangi bir şey yapsa? Herkese kaba davranmıyordu ki. Phil'le gayet kibar bir etkileşim kurmuştu. Tek istediğim buydu.

Birkaç dakika sonra kızı dışarı ıktı. Sanki babasından bir iz arıyormu  gibi sokağın a ağısına ve yukarısına baktı ve gizlice kaçmak üzere olup olmadığını merak ettim. Hareketleri kararsız görünüyordu, sanki bir kuralı çiğnerken yakalanmaktan korkuyordu.

Ama o gitmedi, muhtemelen kendisinden çok büyük olan bir ocuk da onu babasının gitmesini istemeyeceği bir yere götürmek için külüstür bir arabayla gelmedi.

Bu senaryo hakkında bir şey bildiğimden değil.

Aslında, çok sevdim. Baba kısmı hariç. Tehlikeli bir çocukla arabaya atladığımı fark etmek için benimkinin etrafta olması gerekirdi.

Kız kulaklarına kulaklıklarını taktı ve kendini  n basamağa indirmek  zereymi  gibi görünüyordu - bir bistro masası ve sandalyeleri de kullanabilirlerdi - ama bana baktı ve durakladı.

Gülümsedim ve ona küçük bir el salladım. Belki babası bir pislikti ama bu onun öyle olduğu anlamına gelmiyordu.

Cevap gülümsemesi çekingendi -neredeyse utangatı- ve bu da onu anında sevmeme neden oldu.

"Merhaba." Tekrar el salladım. "Ben Nora."

Kulaklıklarını ıkardı. "Merhaba. Ben Riley."

"Memnun oldum Riley."

"Sen de."

"Buzlu ay içmek için bana katılmak ister misin?" diye sordum. "İçeride daha çok var."

Dudaklarını küçük bir gülümseme daha süsledi. Çok sevimliydi. "Tamam."

Ona el salladım ve oturması için davet ettim. Kulaklıklarını cebine koydu ve ben buzlu çayımı doldurmak ve ona bir bardak getirmek için içeri girerken oturdu.

İeceklerimizi dışarı çıkardım ve masada ona katıldım. " ekerli tercih edip etmediğinizi sormayı unuttum. Bunun içinde hiç  eker yok. Eğer kalorilerimi ieceksem, içinde alkol olmasını tercih ederim."

Kaşları hafifçe birbirine yaklaştı, sanki biraz kafası karışmış gibiydi. "Şekersiz iyidir. Tatlıya pek düşkün değilimdir."

"Ben de öyle. Tuzlu benim çöküşümdür."

"Aman Tanrım, ben de. Patates kızartmalarına fazladan tuz koyuyorum ve babam deli olduğumu düşünüyor."

"Şuna bak, zaten ortak bir noktamız var." Kadehimi kaldırdım. "Yeni arkadaşlara."

Kendininkini benimkiyle tokuşturdu ve ikimiz de yudumladık. "Riley. Bana kendinden bahset. Kaç yaşındasın?" "On üç."

"Peki sen kaçınıcı sınıftasın?"

"Yedinci."

"Nasıl gidiyor? Okulu seviyor musun?" Omuz silkti. "Fena değil, sanırım."

Başımı yavaşça salladım. "Yedinci sınıf en sevdiğim yıl değildi."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Pek çok nedeni var. Birincisi, o yıl göğüslerim oldu ve onlarla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir gün okula sütyensiz gittim ve çocuklar bana Nora Nipples demeye başladı."

Riley yüzünü buruşturdu. "Bu çok kaba."

"Yedinci sınıftaki çocuklar arzulanan çok şey bırakıyor. En azından bazılarının geliştiğini söylemekten mutluluk duyuyorum. Ama fazla ümitlenmeyin. Bu en az bir on yıl daha sürer."

"Sorun değil. Sene başında bir çocuğa aşık olmuştum ama fazla olgun olmadığına karar verdim."

"Bence bu akıllıca. Daha sonra bunun için bolca vaktin olacak. Neyle ilgileniyorsun?"

Omuz silkerek yere baktı. "Bilmiyorum. Sanat sanırım." "Ne tür bir sanat? Çiziyor musun?"

"Evet, ve boya."

"Öyle mi? Bu çok ilginç. Belki bir ara bana gösterebilirsin." "Sanatımı mı görmek istiyorsun?"

"Kesinlikle. Ama sadece hazır olduğunuzda. Sanat çok kişisel olabilir."

"Evet, öyledir," dedi, sesinde bir parça huşu vardı, sanki şaşırmış gibiydi

Anladığım kadarıyla. "Sen de sanatçı mısın?"

"Ah, keşke." Bunu el sallayarak geçiştirdim. "Benim öyle bir yeteneğim yok." "Ne iş yapıyorsun? İşin için falan mı?"

"Ben bir yazarım."

"Gerçekten mi? Profesyonel bir tane mi?"

"Evet. Kadın sorunları hakkında haftalık bir köşe yazısı yazıyorum." On üç yaşındaki bir çocukla son makalemin konusuna girmek istemiyordum.

"Yazmayı seviyorum."

"Öyle mi? Şu halimize bak, her türlü ortak noktayı buluyoruz. Ne yazmayı seversin?"

"Pek çok şey. Bazı öyküler yazdım ve kompozisyonlarımdan her zaman iyi notlar alırım. Bazen şiir de yazıyorum."

"Buna bayıldım. Aferin sana."

Çayımdan bir yudum daha aldım. Riley de aynısını yaptı. Tam sohbeti devam ettirmek için ona başka bir soru soracaktım ki benden önce davrandı.

"Nereden taşındınız?"

"Sadece Seattle'da. Orada bir dairem vardı ve güzeldi ama daha fazla alan istediğime karar verdim. Kendime ait bir yer."

"Burayı seviyor musun?"

"Seviyorum. Burası güzel bir mahalle ve herkes çok arkadaş canlısı." *Baban hariç herkes.* "Peki ya sen? Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Küçüklüğümden beri. Babam onu seçti çünkü çocuklar için iyi görünüyordu."

Verdiği cevap annesini merak etmeme neden oldu. Ama sormamam gerektiğini biliyordum. Çok kişiseldi, özellikle de yeni tanıştığımızdan beri.

"Görünüşe göre

haklıymış." "Senin

çocuğun yok mu?"

Güldüm, muhtemelen olması gerekenden daha yüksek sesle. "Kusura bakma. Hayır, benim çocuğum yok. Sadece ben varım."

"Yani evli değilsin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Kesinlikle

hayır." "Evcil hayvanınız var mı?"

"Benim yok. Kısa bir süre bir kedim oldu ama aslında benim değildi. Arkadaşım Sophie, şimdiki kocasıyla yaşadığı zor bir dönem sırasında bir süreliğine yanıma taşındı ve ayrıldığı bir kediye sahiplendi. Taşınırken onu da yanında götürdü. Sizin hiç evcil hayvanınız var mı?"

"Hayır. Bir süre bir balığımız vardı ama öldü ve başka bir tane almaya zahmet etmedik. Ayrılık kedisi nedir?"

"Bir Sophie icadı. Üzgündü ve çözümü hayvanları evlat edinmeye başlamak oldu."

Riley gülümsedi. "Bu biraz komik."

"Öyleydi. Sophie kesinlikle çok sevimli. Tanışabileceğiniz en tatlı kadınlardan biri. Aslında en iyi üç arkadaşım da öyle."

"Üç tane en iyi arkadaşın mı var?"

"Elbette var. Everly, Hazel ve Sophie. Bu konuda şanslıyım." "Hepsi gerçekten senin gibi güzel mi?"

Aman Tanrım, bu kızı sevmiştim. "Bunu söylemen çok hoş. Ve evet, hepimiz çok farklı olsak da. Çoğu insan arkadaş olduğumuzu tahmin edemez. Peki ya sen? En iyi arkadaşın kim? Ya da arkadaşların?"

Yere baktı, açıklığı kendi üzerine kıvrılan çiçek yaprakları gibi geri çekildi. "Benim gerçekten en iyi arkadaşım yok."

Ses tonundaki hüznün kalbimi sızlattı. "Ben de senin yaşındayken böyle düşünmüyordum."

"Gerçekten mi?" Umut dolu gözler benimkilerle buluştu.

"Hayır. Everly ve Hazel ile tanışana kadar yaşıttım olan diğer kızlarla geçinmekte zorlanıyordum. O da ancak sekizinci sınıfta oldu." Bardağımı döndürerek buz küplerinin şingirdamasını sağladım. "Arkadaşlıklar ve erkeklerle ilgili en önemli şey, asla yetinmek istememenizdir. Tanıdıklarınızın ya da birlikte eğlenebileceğiniz insanların olması iyidir ama güven çemberinize kimleri aldığınız konusunda dikkatli olmalısınız."

"Yani, hiç arkadaşının olmaması kötü arkadaşlarının olmasından daha mı iyi?"

Başımı eğdim, bir an için bunu düşündüm. "Evet. Kötü arkadaşlar gerçekten arkadaş değildir, değil mi?"

"Hayır, sanırım değil."

"Ve başkaları sizi sevsin diye asla kim olduğunuzdan ödün vermek istemezsiniz."

Yavaşça başını salladı, sanki her şeyi anlıyormuş gibiydi. Ona iyi bir tavsiye verdiğimi umuyordum. Bu tür sohbetleri çocuklarla değil, kendi yaşımdaki kadınlarla yapmaya alışkındım. Ama Riley'nin duyması gereken bir şey gibi görünüyordu.

Bir süre daha sohbet etmeye devam ettik; biraz filmlerden, müzikten ve izlediğimiz favori dizilerden konuştuk. Çayını bitirdi ve bardağını yere koydu.

"Eve gitsem iyi olacak. Ev ödevim var." "Yeterince makul. Beni tekrar ziyaret edeceğine söz verir misin?" Gülümsedi. "Söz veriyorum."

İkimiz de ayağa kalktık. Tereddüt etti ve sezgilerim bana sarılmaya ihtiyacı olabileceğini söyledi.

"Sana sarılabilir miyim?" Çekinerek kollarımı uzattım.

İçeri girdi ve bana sarıldı. Ne kadar tatlı. "Sonra görüşürüz," dedim.

"Güle güle."

Eve gitti ve içeri girmeden önce ön basamaktan bana el salladı.

Belki babası dost canlısı değildi ama kesinlikle sevimli bir kız yetiştirmişti. On üç yaşında biriyle arkadaş olmayı beklemiyordum ama şimdi bunu yaptığımı göre, mahalle seçimimden daha da memnun olmuştum.

Sanki olması gereken buymuş gibi hissettim.

DEX

W Müşterilerim arasında biraz vakit geçirdikten sonra eve gidip Riley ile akşam yemeği yemeye karar verdim. İşimi sevmeme rağmen, çalışma saatleri

her zaman idealdir. Dövme dükkanları geç saatlerde açılıyor ve daha geç saatlere kadar açık kalıyordu, bu da kızını tek başına büyüten bir adam için pek iyi değildi. Bunu yürütmenin yollarını bulmuştuk ve artık kendi başına kalabilecek kadar büyüdüğü için işler daha kolaydı. Yine de tek başına çok fazla zaman geçirmesinden hoşlanmıyordum.

Yolda olduğumu haber vermek için ona mesaj atmamaya karar vermişim. Onu herhangi bir kuralı çiğnerken yakalamayı beklediğimden değil. O gerçekten iyi bir çocuktü ve bunun beni ne kadar şanslı kıldığını biliyordum. Eğer kontrol ederse beni paylaştığımız takip uygulamasında (o buna casus uygulamamız diyordu) görebilirdi. Ama yine de onu tetikte tutmayı seviyordum. Arada bir ona kuralları çiğnerken yakalayabileceğimi hatırlatıyordum.

Eve geldim ve posta kutusuna baktım. Postaları her gün kontrol etme konusunda pek iyi değildim ve bu belli oluyordu. Zarfları arkaya doğru bükerek içine tıktırılmış bir yığın şey vardı. Hepsini kolumun altına sıkıştırdım ve garaj yoluna doğru yürüdüm.

Ve kesinlikle yeni komşunun dışarıda olup olmadığına bakmadım.

Tamam, evet baktım.

Hakkını yemeyelim, sessizdi. Onu neredeyse hiç görmemişim ve rahatsız edici bir komşu olacağını gösteren hiçbir şey yoktu. Yüksek sesli müzik ya da arabalarıyla sokağı tıkayan sürekli misafirler yoktu. Bahçesinin biraz yardıma ihtiyacı vardı ama bu sorun ona miras kalmıştı, bu yüzden onu suçlayamazdım.

Hava güzel olmasına rağmen ondan hiçbir iz yoktu. Muhtemelen işteydi.

Onu aklımdan çıkararak içeri girdim ve mektupları tezgâhın üzerine bıraktım. Riley'nin okul sonrası atıştırma malikanesinin kanıtı mutfak masasının üzerindeydi ama onu aşağıda görmedim.

"Hey, Ry?"

Cevap yok.

Muhtemelen kulaklık.

Yukarı çıktım ve kısmen açık olan kapısına parmağımla vurdum. "Riley?"

Yatağında oturmuş, arkasında duran birkaç yastığa yaslanmıştı. Okul kitapları yorganının etrafına yayılmıştı ve kucağında spiralli bir defter vardı. Kulaklıklarından birini çıkardı. "Merhaba baba. Evde ne yapıyorsun?"

"Biraz zamanım vardı. Akşam yemeği için eve gelirim diye düşündüm." "Güzel. Ne yiyeceğiz?"

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. O kadar ileri gitmemiştim.

"Bilmiyorum. Gidip buzdolabında ne olduğuna bakalım mı?"

"Elbette." Kitabını kapattı ve beni aşağıya kadar takip etti.

O tezgâha yaslanırken ben buzdolabını açtım ve içindekilere baktım.

"Bu hafta sonu ödevin var mı?" "Yok.

Çoktan hallettim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten Cuma günü eve geldin ve ilk iş ödevini mi yaptın?"

Omuz silkti. "Artık bütün hafta sonu bunun için endişelenmeme gerek yok." "Nasıl bu kadar zeki oldun? Çoğu yetişkin bunu anlayamaz." "Büyükkannemden öğrendim," dedi hiç vakit kaybetmeden.

Sırıttım. "Bu muhtemelen doğru."

Annem küçükken onu çok izlemişti. "Beden eğitimi notun nasıl?"

Omuz silkti. "Tamam. Muhtemelen C alırım."

"C" MI? Hadi ama Ry, bundan daha iyisini yapabilirsin. Beyin ameliyatı değil bu." "En azından başarısız olmuyorum."

"Evet, doğru." Beden eğitimi notu konusunda fazla zorlamamaya karar verdim. Onunla gerçek bir konuşma yapmak güzeldi. Ve gerçekçi olmak gerekirse, ortaokul beden eğitimi dersinden vasat bir not almak dünyanın sonu değildi. "Spagetti ile yaşayabilir misin?"

"Spagettiye severim."

Bir paket kıyma çıkardım. Riley kilerde bir kavanoz spagetti sosu ve bir kutu makarna buldu. Ben eti kızartmaya başladım, o da kaynatmak için ocağa bir tencere su koydu.

Tezgâhın üzerine bıraktığım postaları karıştırdı ve kapağında bir kadın olan bir dergiyi eline aldı. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Reggie muhtemelen kutumuza yine yanlış posta koymuştur." "Oh, Nora'ya gelmiş."

"Nora kim?"

"Komşu kadın."

Bu dikkatimi çekti. "Geçen hafta sonu taşınan mı? Adının Nora olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onunla tanıştım."

"Ne zaman?"

"Geçen gün okuldan sonra. Dışarıdaydı ve beni davet etti." "P a r d o n ?
Başkalarının evine girmemen gerekiyor.

Tabii benim haberim yoksa."

"Oturmadım. Verandasında oturdum."

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Neden? Phil ve Donna dışarıdayken yanlarına gidip onlarla konuşuyorum.
Bu temelde aynı şey."

Eti bir spatulayla parçaladım ve cızırdamaya başlayınca karıştırdım. Bunun beni rahatsız etmesi için iyi bir nedenim yoktu. Haklıydı, komşunun verandasında oturmak kurallara aykırı değildi. Ve muhtemelen bunda yanlış bir şey yoktu. Ama yine de bu kadını tanıımıyordum ve orada olması bile beni rahatsız ediyordu. Kızımın arkadaş olmasını istediğimden pek emin değildim.

"Sadece dikkatli olun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildir."

"Evet, biliyorum." Mektupların geri kalanını karıştırdı. "Burada onun bir sürü eşyası var. Oraya götürmemi ister misin?"

Sanki yanlış kutuya konulmasından o sorumluymuş gibi postaya ters ters baktım. "Hayır, ben ona götürürüm."

Tekrar omuz silkti ve postayı yere bıraktı. "Tamam."

Eti kızartmaya devam edebilmesi için spatulayı ona uzattım ve benimkiyle komşununkini ayırarak postaları hızla sıraladım. Nora Lakes. Güzel isim. Ona Reggie'den bahsetmem gerekecekti. Yaklaşık yüz yıldır bizim posta işimizi yapıyordu. Çok iyi biri olmasına rağmen

Yıllar geçtikçe posta teslimatındaki isabet oranı daha da kötüleşmişti. Hepimiz buna alışmıştık. Doğru ellere ulaştığından emin olmak için mektuplaşan bir grup komşuyu görmek normaldi.

Umarım bana Nora'ninkini vermeye devam etmez. "Hemen döneceğim."

"Tamam." Riley spatulayı kaldırdı. "Ben hallederim." "Sağ ol ufaklık."

Yığınını dışarı çıkardım. Garaj yolunda bir araç yoktu. Muhtemelen evde değildi. Sorun değildi, ön verandasına bıraktırdım. Bu beni onunla konuşma zahmetinden kurtaracaktı.

Sokak sessizdi. Mavi gökyüzü, birkaç kabarık beyaz bulut. Daha sonra bir müşterim olmasaydı, bir bira açıp dışarıda otururdum. Güzel bir gece olacaktı.

Garaj yolumun sonuna gelmiştim, onunkine doğru yürümeye hazırdım ki, hayatımda gördüğüm en inanılmaz kışla göz göze gelince durdum.

Cidden, yargılama. Tam oradaydı. Her erkek durup bakardı.

Nora elleri ve dizleri üzerinde, kışçı havada, bir bitkiyi kazıyordu. En azından muhtemelen öyle yapıyordu. Tek görebildiğim muhteşem poposuydu.

Donmuş gibi durup ona baktım. Ve hareket etmedim.

Ne kadar zamandır bakıyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Hala bakıyorum.

Hareket etmiyor.

Ellerimi o yuvarlak kalçaların üzerinde hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Hey, Dex. Neye bakıyorsun?"

Phil'in sokağın karşısından gelen sesiyle sırtım gerildi ve bir an için Nora'nın kulaklık takıyor olmasını umdum.

Öyleydi. Ama yine de onu duymuştu.

Başını çevirdi ve kışçı havada bana baktığını görmek durumu iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Çenem gerildi ve gözlerimi ondan ayırdım. "Hey, Phil. Bir şey yok. Sadece birkaç posta getirdim." Masumiyetimi kanıtlamak istercesine elimde tuttum. "Orada öylece duruyordun, ben de bir şey olduğunu düşündüm. bahçede bir şey var. Belki bir kokarca ya da başka bir şey."

"Hayır. Kokarca yok." Sadece erkeklerin uğruna savaşa gireceği bir kış olan gülünç derecede seksi bir kadın.

Ve söz konusu kış hala orada, önümde duruyordu. Kıpırdamamıştı, sadece omzunun üzerinden bana bakıyordu, dudakları eğlenerek kıvrılmıştı.

Dudaklar da güzeldi.

Kimi kandırıyordum ki? Ateş gibiydi.

Ama yanacak olan ben değildim.

"Özür dilerim." Mektupları tekrar elime aldım. "Mektuplarınızdan bazıları benim kutuma düşmüş."

"Oh. Çok naziksin." Sonunda yer değiştirip ayağa kalktı ve beni o muhteşem arka tarafa bakmanın ıstırabından kurtardı. Kulaklıklarını çıkardı ve ellerindeki kiri fırçaladı. "Teşekkürler."

Postayı ona uzattım ve içeri dönmek üzereydim ama konuşmaya devam etti.

"Ben Nora," dedi ve diğer elini uzattı.

Elime aldım. Uzun, ince parmaklar. Yumuşak bir ten. "Dex."

"Memnun oldum. Riley ile zaten tanışmıştım. Çok hoş bir genç bayan."

Bu beni gülümsetti. Nasıl güldürmesin ki? "Teşekkürler. Evet, o harika."

Phil tişört, kargo şortu ve kendine özgü kırmızı crocs ayakkabılarıyla karşıdan karşıya geçti. Bütün mahalle bu ayakkabılar yüzünden ona kızıyordu ama o umursamıyordu. Onlara baba ayakkabısı diyor ve ne kadar rahat olduklarını bilseydik bizim de giyeceğimizi iddia ediyordu.

Baba olduğumdan beri pek çok şeyden vazgeçmişim ama kırmızı botlar sınırı çizdiğim yeri.

Phil, Nora'nın yabancı ön bahçesini işaret ederek, "Görünüşe göre senin için biçilmiş kaftan," dedi.

"Gerçekten öyle," dedi. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama ne kadar zor olabilir ki?"

"Doğru çim bakımı çoğu insanın düşündüğünden daha karmaşıktır." Phil'in ses tonu yaşlı bir bilge havasına büründü. "Gübreleme, havalandırma, yabancı ot kontrolü, doğru sulama..."

Devam etti ama ben onu dinlemedim. Phil çimleriyle son derece gurur duyuyordu ve bir kez konuya girdi mi, insanın ağzını açık bırakıyordu. Hepsini daha önce duymuştum.

Nora'nın gözleri ikinci ya da üçüncü cümleden sonra **donuklaştı** ama başıyla onaylamaya devam etti. Phil'in, Nora'yı dinlemesine sinirlenip sinirlenmediğime karar veremiyordum.

im bakımı hakkında konuřmak için mi yoksa araya girdiėi için minnettar mıydım diye dūřundum. Nora'da içimdeki tūm alarmları harekete geçiren bir řeyler vardı.

Sorun var.

Gözleri kurtarılmam için yalvarırcasına bana kaydı. Phil, caddeye göre diyagonal bir şekilde biçmenin önemi üzerinde d u r u y o r d u .

Phil'in sırtını sıvazladım. "Bu iyi bir bilgi. imlerinin bu kadar harika görünmesine şaşmamalı."

"Teřekkūrler, Dex. Bununla gurur duyuyorum."

Gölümsedi ve gözlerindeki rahatlamayı kaçırmadım. "Tavsiyeler için teřekkūrler. Bakalım bahçeyi daha iyi bir hale getirebilecek miyim?"

"Sizin de bu mahallede olmanız çok güzel," dedi Phil. "Buralarda daha fazla geç aileye ihtiyaımız var."

"Teřekkūrler, gerçi sadece ben varım."

"Elbette, evli falan olmadığınızı biliyorum." Bakışları bana kaydı.

"Hey, Dex de evli değil. Belki ikiniz-"

Phil'in sırtına bir tokat daha attım, bu sefer daha sertti. "Seni görmek güzel Phil." Nora'ya başımı salladım ama oradan çıkmam gerekiyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri sanki beni ölçüyormuş gibi aşağı yukarı hareket etti. Bir an için tek görebildiğim boynunun kıvrımları oldu; çenesinden köprücük kemiğine, oradan da muhteşem göğüslerine kadar.

Büyüleyiciydi.

Ve ben yine bakıyordum.

Gözlerimi kaçırarak döndüm. Evime doğru yürürken kendimi ayarlama içgüdüsüne direndim. İhtiyaım olan son şey, az önce bana verdiği ereksiyonu dolaylı olarak kabul etmektir.

Kahretsin, bu kadın tehlikeliydi. Ve bunu bildiğine dair bir his vardı içimde.

NORA

D Eski sevgilimin güçlü elleri vücudumun üzerinde dolaşüyor, beni tahrik ediyor ve baştan çıkarıyordu. Bacaklarımı açarak onu içeri davet ettim. O kalın parmakların

Beni okşuyor, içime dalıyordu. Ağzı tenimde sıcak izler bırakıyor, dişleri aşağıya doğru inerken sıyrıyordu. Meme uçlarım sıkılaştı ve vücudum gerildi. Daha fazlası için haykırmak istiyordum ama konuşamıyordum.

Neden bu kadar uzun sürdü?

İçimdeki sıcaklık arttıkça nefesim hızlı hızlı kesiliyordu. *Dex, lütfen.* Neden kelimeleri çıkaramıyordum? Ona ne istediğimi söylemem, onu yönlendirmem gerekiyordu. Daha fazlasını istemeliydim. O buradaydı, neden bana ihtiyacım olanı vermiyordu? Neden onu hissedemiyordum-

Büyük bir gürültüyle uyandım ve nefes nefese kalarak yatakta doğruldum.

Hafif bir ter tabakasıyla kaplıydım ve bacaklarımın arasında serbest bırakılmamış bir gerilim vardı. Rüya görüyordum. Bir seks rüyası görüyordum.

Bu hayal kırıklığı oldu.

Peki o sesi ne çıkarmıştı? Rüyanın bir parçası mıydı?

Dışarıda bir yerden bir patlama sesi daha duyuldu. Cinsel hayal kırıklığım kayboldu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Dışarıda kim vardı? Biri içeri girmeye mi çalışıyordu?

Bir an için ne yapacağımı düşündüm. Yatakta kalıp kötü bir şey olmamasını mı umacaktım? Yoksa kalkıp etrafı mı kontrol edecektim?

Burası benim evimdi. Benim sorumluluğumdaydı.

Kalbim daha çok çarpıyordu. Yataktan kalktım, telefonumu aldım ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Neden sessiz olmaya çalışıyordum, hiçbir fikrim yoktu. Bu benim ilk hırsızlığımı, ne yaptığımı bilmiyordum. Keşke sokağın karşısındaki Phil

bana çim bakımı yerine ev güvenliği hakkında ders vermiş olsaydı, daha iyi hazırlanmış olabilirdim.

Silah. Kendimi savunmak ya da davetsiz misafirleri korkutmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Evimin yarısı hâlâ kutulardaydı ve etrafta bir beyzbol sopası da yoktu. Bir sonraki en iyi şeye, mutfağın yanındaki dolapta sakladığım süpürgeye yöneldim.

Ev karanlık ve sessizdi. Ön kapı kapalıydı. Yaklaştım ve kilitli olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Sürgü yerindeydi.

Kalbim hâlâ hızla çarparken süpürgeyi tuttum ve mutfağa doğru ilerledim. Arka bahçeye açılan sürgülü bir cam kapı vardı.

-Ayrıca kapalı ve kilitli. Bir nefes verdim. İçeri kimse girmiş gibi görünmüyordu.

Bir patlama daha. Telefonumu düşürerek sıçradım ve iki elimle süpürgeyi kavradım. Bir şey ya da biri kesinlikle dışarıdaydı.

Cam kapıya doğru dikkatli adımlarla ilerledim ve birinin üzerime atlayacağından yarı emin bir şekilde geceye baktım. Ama hiçbir şey görmedim. Sadece karanlık arka bahçeyi.

Belki de bir şey yoktu.

Ama emin olmam
gerekiyordu.

Cam kapının kilidini çevirdim ve yavaşça kaydırarak açtım.

Evin içine dolan serin hava beni iyice üşüttü. Üzerimde ipeksi bir kaşkorse ve şorttan başka bir şey yoktu ama içeri dönüp bir kazak almak istemedim. Dışarıda bir şey olmadığından emin olmak için sadece bir dakikalığına dışarıda olacaktım.

Kapıdan çıktım ve iki basamakla verandaya indim. Beton çıplak ayaklarımı donduruyordu ve her ihtimale karşı süpürgeyi tuttum. Ürkütücü bir sessizlik vardı, sadece ağaçların arasından esen rüzgârın hışırtısı ve uzaktaki bir arabanın belli belirsiz uğultusu duyuluyordu.

Bakışlarım bir yay çizerek bir o yana bir bu yana savruldu ama hiçbir şey göremedim. Arka bahçe sadece arkadan çitle çevriliydi ve her iki taraftaki komşularına da açıktı.

-Ve çoğunlukla boştu. Sadece uzun otlar ve benim evimle Dex'in evi arasında uzanan çakıllı bir yol vardı.

O çimenlerin içinde her şey olabilirdi. Avlunun kenarında durdum, karanlıkta fare istilasına uğramış bir ormana benzeyen bu yere adım atmaya isteksizdim.

Arkamdan gelen bir ses kanımın damarlarımda donmasına neden oldu. Gözlerim büyüdü ve nefesim boğazımda düğümlendi. Tırmalama sesi gibiydi ve

Farelerle ilgili düşüncemin hemen ardından yavaşça döndüm ve boncuk gibi kırmızı gözleriyle bana bakan dev bir kemirgen kolonisi görmeyi bekledim.

Tırmalama devam etti ama ben hiçbir şey görmedim. Karanlıkta parlayan uhrevi gözler yoktu. Ama kesinlikle evin yakınında bir şey vardı.

Harika, her neyse, benimle arka kapı arasındaydı. Şimdi ne yapacaktım?

Belki kaçabilirdim. Cam kapıyı aptalca açık bırakmıştım, bu da ya bir hırsızın ya da bir fare kolonisinin kolayca içeri sızabileceği anlamına geliyordu. Şimdi tekrar uyumadan önce tüm ışıkları açmam ve evi baştan aşağı aramam gerekecekti.

Evin köşesine yakın bir şey hareket etti ve o kadar yüksek bir ses çıkardı ki, gecenin bir yarısı kendini savunmak için elinde bir süpürgeyle arka bahçesinde olan kendine saygısı olan her kadının yaptığını yaptım.

Çığlık attım.

Çığlığım her şeyi daha da kötüleştirdi. Bir şey beton avluya çarptı ve ben tekrar çığlık attım, korkudan deliye dönmüş beynim saldırıya uğramak üzere olduğuma ikna olmuştu.

Dex'in verandasının ışığı yandığında ve arka kapısından dışarı fırladığında, bir anda bahçesini ışık kapladı. Gecenin içinden bana doğru fırlayan dövmeli kaslara bir an göz attım.

"Ne oldu?"

Zihnim bir seks rüyası gördüğümü hatırlamak için o anı seçti. Onun hakkında.

Yüzümü bir sıcaklık dalgası kapladı ve cevap vermem bir saniye sürdü. Neyim vardı benim? Ben hiç telaşlanmam. Özellikle de erkeklerin yanında.

Kas yığını olan erkekler bile boxer külottan başka bir şey giymiyordu.

"Özür dilerim." Hızlı bir nefes aldım. "Bir ses duydum ve belki de Birisi içeri girmeye çalışıyordu."

"Ve sen de onlarla süpürgeyle mi savaşıacaktın?"

Süpürgeyi sapındaki tutuşumu gevşettim ve indirdim. "Yargılamayın, elimde ne varsa onu aldım. Ve gerçekten bir ses duydum. Buralarda fare var mı?"

"Olabilir ama ben hiç görmedim. Verandanın ışığı mı söndü?" "Sanmıyorum. Neden?"

"Belki de açmalısın."

Açık kapıma baktım, hâlâ duyduğum son gürültünün kaynağına yaklaşırsam parçalanacağımdan mantıksız bir şekilde korkuyordum.

Dex homurdandı ve muhtemelen sinirlenmiş olsa da bu bana rüyamı hatırlattı. Arka kapıya gitti, içeri uzandı ve düğmeyi çevirdi.

Verandanın ışığı yandı ve Dex'i tüm dövmeli heybetiyle aydınlattı.

Dudaklarım aralandı ve bakakaldım. Geniş ve kalındı, akla gelebilecek her şekilde. Kas çizgilerini görebilecek kadar zayıftı ama spor salonunda yaşıyormuş gibi görünecek kadar da yırtık değildi. Dövmeleri bir kolunu omuzdan bileğe kadar kaplıyordu, diğerinde ise dirseğe kadar mürekkep vardı.

Ve o boxer külotları çok çok iyi doldurdu.

Orada öylece durdum, ağzım açık ona bakıyordum, ama zihnimin berraklaşması için geçen saniyeler içinde bunun muhtemelen önemli olmadığını fark ettim, çünkü o bana bakıyordu.

Tabii ki hava soğuktu ve üzerimde şeffaf beyaz bir kaşkorse ve şort vardı. Muhtemelen her şeyi görebiliyordu.

Birden her şeyi *hissedebildim*. Soğuk esinti tenimi gıdıklıyordu. Sert meme uçlarım üstümün ipeksi kumaşına sürtünüyordu. Ve o rüyanın kalıntıları, bacaklarımın arasındaki gerilim aniden doyurulmak için yalvarıyordu.

O kaba, dövmeli adam muhtemelen vücudumu yüzlerce farklı şekilde yok edebilirdi.

Bana bakışından bunu düşündüğü anlaşılıyordu.

Tırmalama sesi geri geldi. Çöp kutumun plastik kapağı kendi kendine hareket edince sıçradım. Dex bana doğru koştu, süpürgeyi elimden kaptı ve beyzbol sopası gibi tuttu.

Tam o sırada çöp kutumun devrilmiş olduğunu fark ettim. İçinde pek bir şey yoktu ama birkaç parça çöp etrafa saçılmıştı.

Dex bir adım daha yaklaştı, süpürgeyi hâlâ hazır tutuyordu. "Bu da ne..."

Kapak açıldı ve ters döndü, siyah ve gri kürkü ve boncuk gibi gözleri ortaya çıktı. Nefesim kesildi ama Dex irkilmedi bile.

"Sadece bir rakun." Süpürgeyi indirdi. "Lanet olası çöp panda."

Yaratık bize baktı ve zıplayıp yüzümüze saldırmak üzere olduğundan emindim. Dex'in arkasında bir adım attım, böylece rakunla benim aramda kalacaktı.

"Bunlar kuduz değil mi?"

"Bunu öğrenmeyeceğiz." Süpürgeyi fırça tarafı aşağı gelecek şekilde ona doğru itti. "Hadi, git buradan."

Arka ayakları üzerinde doğruldu ve karanlığa doğru kaçmadan önce bir kez tısladı.

"İşte evinizi işgal eden kişi gidiyor." Arkasını döndü ve süpürgeyi uzattı.

"Sence yalnız mıydı?" "Öyle görünüyordu."

"Tek başına nasıl bu kadar gürültü yapabildi?" Omuz silkti. "Çöp kutunu devirdi." İsteksizce süpürgeyi aldım.

"Rakundan korkuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki rakundan korkuyorum." Gözlerim hâlâ açık olan kapıya kaydı. "Ya arkadaşları evime girerse?"

"Hiç arkadaşı olduğunu sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun? Rakun uzmanı mısın?"

İç çekti. "İçeri girip seni aramamı ister misin?"

Gerçekten istedim. Gecenin bir yarısıydı ve çok az tanıdığım bir komşudan çok fazla şey istemiştim. Ama her yeri kontrol etmeden yatağıma dönmek istemiyordum, hatta bunu tek başıma yapmak zorunda kalmasaydım daha iyi olurdu.

"Lütfen?"

Sanki benimle ilgili ne yapacağına karar veriyormuş gibi bir an bana baktı. Sonra süpürgeyi elimden çekip aldı ve içeri girdi.

Onu takip ettim ve ışıkları yakmaya başlarken kapıyı kapattım. Mutfak çoğunlukla düzenliydi, ancak birkaç başıboş kutu bir köşeye itilmişti. Etrafına bakındı, ben de aynısını yaptım ama hiç rakun yoktu.

Ya da sıçanlar. Çöp kutumdaki bir rakun olmasına rağmen, dikkatimiz dağılmışken farelerin eve girmediğine ikna olmamıştım.

Dex oturma odasına gitti ve başka bir ışık yaktı. İçerisi daha kaotikti, paketlenmemiş birkaç kutu yığını ve hâlâ yeniden birleştirilmesi gereken raflar vardı. Hakkını yemeyelim, her şeyin üzerini, etrafını ve arkasını kontrol ederek çok titiz davrandı. Hatta eğilip kanepenin altına bile baktı.

Tüylü bir davetsiz misafir olmadığına ikna olmuş görünüyordu ve süpürgeyi duvara dayayarak bıraktı. Ama yine de evin geri kalanını kontrol etti, ben de hemen arkasındaydım. Ek yatak odasına ve misafir banyosuna baktık. Ofisim temizdi ve sonunda yatak odama ulaştık.

O adamın yatak odama girmesiyle ilgili bir şey, kadınlık organlarımın gerginlikle çarpmasına neden oldu. Gözlerimi devirmiştım. Neden bahsediyordum ki? Tabii ya,

Belli bir çekiciliği vardı, ama bu onun kadınlık organlarıma yaklaşmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Belki de yapardım.

Yatağımın altını kontrol etmek için eğildi. Kapı aralığından izledim, hareketlerinden daha fazla rakun bulup bulmadığını tahmin etmeye çalıştım. Ama tepki vermedi. Sadece doğruldu ve geniş omuzlarını silkti.

"Sanırım iyisin." Bu rahatlatıcıydı.

Gözleri bende oyalandı ve bir kez daha ikimizin de zar zor giyindiğimizin farkına vardım. Ve şimdi benim yatak odamdaydık.

Bunu düşündüm. İkimiz de ayaktaydık ve geceye izinsiz giren adamdan sonra fazla uyumamız mümkün değildi. Genelde çıktığım erkeklere hiç benzemiyordu ama bu birlikte eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Komşudan çıkarı olan bir arkadaş mı? Bu bana bir kazan-kazan gibi geldi.

Ama ona nasıl teşekkür edebileceğime dair en ufak bir öneride bile bulunamadan başını çevirdi ve yanımdan geçerek yatak odasının kapısından çıktı.

Mutfağa doğru giderken arkasından "Yardıma için teşekkürler," dedim. Arkasını dönmedi. "Bir şey değil. İyi geceler."

Ve bir anda kapıdan çıktı.

Onu uyandırdığım için özür dilememe fırsat bile vermemişti.

Bu onun kaybıydı. Gerçi belki de bana bir iyilik yapmıştı. Zihnimde ve bedenimde hâlâ varlığını sürdüren canlı bir seks rüyasından uyanmışım. Bu benim kararlarımı etkilemiş olabilirdi ve onunla yattığım için pişman olabilirdim. Ya da belki de o sert erkekliğin hiçbiri çarşafının arasında hünere dönüşmüyordu.

Ama içimden bir ses bunun sorun olmayacağını söylüyordu.

Telefonumu mutfakta yere düşürdüğüm yerde buldum ve ışıkları kapatmak için etrafta dolaştım. Mikrodalganın üzerindeki saat gözüme çarptı. Saat sabahın üçünü geçiyordu. Tekrar uyuyup uyuyamayacağımdan emin değildim ama denemeye karar verdim. Odama döndüm ve yatağıma girdim.

Gözlerim kapalıydı ama sanki Dex evimde bir testosteron aurası bırakmıştı. Dönerek onu zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ama uykuya daldığımda, onun varlığının anısı beni istila etti ve kendimi bir kez daha iri yarı, dövme komşumun başrolde olduğu erotik bir rüyanın içinde kaybolmuş buldum.

DEX

T Dövmе dükkânının arka odasındaki kahve berbat sayılırdı. Yine de içtim. En azından sıcaktı ve Kafein. Dün geceden sonra buna ihtiyacım vardı.

Nora'nın çığlğını duyduğumda çoktan kalkmışım - uykusuzluk yine baş gösterdi. Ne yaptığımı düşünmek için duraklamadan -ya da daha fazla kıyafet giymeden- dışarı fırladım. Ve dehşete düşmüş komşumu, mahalledeki vahşi yaşamı bir süpürgeyle savuşturmaya hazır buldum.

Ayrıca neredeyse çıplaktı.

Görünüşe göre ipeksi atleti ve şortu pijama olarak nitelendirilebilirdi ama hayal gücüne pek bir şey bırakmıyorlardı. Başta fark etmemiştim ama verandanın ışığını açar açmaz o inanılmaz vücudu ortaya çıkmıştı.

Her bir parçasını.

O tatlı kıvrımların hatırası bile beni yarı yarıya azdırmaya yetmişti.

Gözlerimi devirdim ve berbat kahveden bir yudum daha aldım. Başka bir şey düşünmem gerekiyordu, başka herhangi bir şey. Ahlaksızca seksi

komşum

başımı belaya sokacak.

Kari kafasını arka odaya soktu. Alevli turuncu bukleleri ve hafif bir piercing bağımlılığı vardı. Burun, septum, kaş, köprü, labret, artı her kulakta birkaç tane. Ve bu sadece yüzüydü. Resepsiyonda çalışıyordu ve kıdemli sanatçılarımın Sonny'nin yanında çıraklık yapıyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordu. "Hiçbir

şey olmadı."

"Emin misin? Bok gibi görünüyorsun."

Ona kaşlarını çattım. "Zor bir gece geçirdim." "Uyuyamadın mı?"

"Hayır. Sonra komşumun çöpünde bir rakun vardı, o da ayrı bir olaydı."

"Hipnozu denedin mi? Buna yemin eden bir adam tanıyorum." "Her şeyi denedim."

Doğruydu, uykusuzluğumu tedavi etmek için her şeyi denemiştım. Akşamları düşük ışık, melatonin, bitki çayları ve hatta reçeteli ilaçlar gibi normal şeylerden, yatmadan önce kızarmış marul yemek gibi daha garip halk ilaçlarına - tavsiye edeceğim bir şey değil - ve yatağımı kuzeye çevirmeye kadar.

Hiçbir şey yardımcı olmadı. Az ya da çok kendimi buna bırakmıştım. "Berbat, dostum."

"Yaşayacağım."

"Şimdilik. Bir yerde uykusuzluğun ömrünüzden on yıl götürdüğünü okumuştum."

"Teşekkürler, Kari. Bu çok yardımcı oldu."

"Sadece söylüyorum. Her neyse, randevunuz burada. Adı Alicia."

"Hemen geliyorum."

Kahvemın son yudumunu da içtim ve müşterimle buluşmak için dışarı çıktım.

Gençti, belki en fazla yirmi yaşındaydı, düz kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Bol bir tişört, yıpranmış bir kot pantolon ve Riley'nin bayılacağı bir çift sıcak pembe Converse topuklu ayakkabı giymişti.

Bu da Riley'nin yaşına benimkinden daha yakın olduğunu fark etmemi sağladı.

Ona dövme yaptıracak yaşta olup olmadığını sorma isteğime karşı koydum. Olması gerekiyordu -Kari rezervasyondan önce her zaman kimliğini kontrol ederdi- ama içimden garip bir şekilde ona bundan emin olup olmadığını sormak geldi.

Çocuğunuz ergenliğe girdiğinde de böyle mi oldu? Yirmi beş yaşın altındaki kadınlar akranlarından çok kızları gibi görünmeye mi başladı?

"Alicia?" Ona sıcak bir gülümseme vererek sordum.

Bir ayağını diğerine kaydırdı - açıkça gergindi - ve gülümsedi. "Evet, merhaba."

"Ben Dex." Elimi uzattım ve nazik bir tokalaşmayla onunkini tuttum.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Hazırsan seni istasyonuma götüreceğim ve dövmen hakkında konuşabiliriz."

"Teşekkürler."

Onu dükkânın arka tarafındaki yerime götürdüm ve oturmasını teklif ettim. Gözleri etrafta gezindi ve bileğindeki bileklikle oynadı. Son birkaç yıldır duvarlardaki poster ve çıkartmaların çoğunu Riley'nin sanat eserleriyle değiştirmiştım. Resim yapmayı çok seviyordu ve ben de onun eserleriyle çevrili olmayı seviyordum.

Duruşumu rahat ve ifadelerimi dostça tuttum. Her müşteriye uyacak ve onları rahat ettirecek şekilde tavrımı değiştirmekte ustaydım. Alicia gibi birine karşı nazik ve yatıştırıcı olurdum. Onuncu kez mürekkep yaptıran bir adama karşı daha sert.

"Aklında ne var söyle bana," dedim.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sırtımın üst kısmına ya da kürek kemiğime bir çiçek istiyorum. Bir sürü resme baktım ama karar vermek çok zor."

"Sorun değil, daraltmanıza yardımcı olabilirim. Sağ taraf mı sol taraf mı?" "Sağ taraf."

"Sadece çiçek mi yoksa metin gibi başka bir tasarım ögesi mi istiyorsunuz? Bu mu?"

"Sadece çiçek. Ya da birden fazla çiçek. Sadece bir tane olmak zorunda değil." "Tamam. Renkli bir şey mi düşünüyorsun yoksa siyah ve gri mi?" "Siyah ve griden oldukça eminim. Renklerin daha çabuk solduğunu duydum."

"Bazıları, özellikle kırmızılar ve açık maviler ve yeşiller gibi daha açık tonlar. Bu aynı zamanda dövmeye ne kadar iyi baktığınıza da bağlıdır, özellikle de yeni olduğunda. Renkli dövmeler genellikle daha fazla bakım gerektirir ve iyileşmesi daha uzun sürer. Kesinlikle ikisini de yapabiliyorum ama dürüst olacağım, benim favorim siyah ve gri. Güzel, gerçekçi ve detaylı tasarımlar yaratabiliyorum."

"Kulağa harika geliyor."

"Size bazı seçenekler göstermeme ne dersiniz? Neyi beğenip neyi beğenmediğinizi belirtin ve oradan devam edelim."

Başını salladı ve artık kıpırdanmadığını fark ettim. Çalışmalarımın örnekler içeren bir dosya çıkardım ve sayfaları karıştırdık. Hem çiçekli hem de yapraklı güllere yöneldi ve sohbet ettikçe aklımda birkaç tasarım somutlaşmaya başladı.

Yapraklı bir asma ile tırmanan güller. Bir çift açık çiçek ve bir diğeri hala kapalı. Büyümenin, değişimin, genç bir kadının olması gereken kişi haline gelmesinin ipuçları. Sırtın ortasından omuza kadar. Çok fazla gölgeleme ve derinlik.

Muhteşem olurdu.

İşimiz bittiğinde, dövmesi için programıma almak üzere onu

resepsiyona götürdüm. Ona göstermek için birkaç tasarım seçeneğim olacaktı ve herhangi birini yapabilirdim.

Başlamadan önce istediği değişiklikleri. Sonra istasyonuma geri döndüm ve henüz zihnimde tazeyken birkaç izlenim ve fikir not ettim. Tasarımlarının taslağını çıkarmak uzun sürmeyecekti. Milyonlarca çiçek yapmışım. Ki bu iyiydi. Bu, ne yaptığımı bildiğim ve en önemlisi, nihai sonucu seveceği anlamına geliyordu.

Kalıcı bir şeyden bahsederken biraz önemli.

Alicia günün son randevusuydu, bu yüzden arka ofiste bazı muhasebe işlerini hallettikten sonra eve doğru yola çıktım.

Nora'nın garaj kapısı açıktı ve cipi içerideydi. Onun diri göğüslerinin anısı aklımdan geçti. *Lanet olsun, Nora*. Neden dün gece yatarken en azından koyu renk bir şeyler giymemişti ki? O zaman onun muhteşem vücudunun görüntüsü zihnime kazınmazdı.

Garaj yolumdaki minivan bu imajı yok etmeye yardımcı oldu. Annemin üzerimde böyle bir etkisi vardı. Onun yanına park ettim ve içeri girdim.

Onu Riley ile birlikte mutfakta otururken buldum, ellerinde birer fincan çay vardı. Annem uzun boyluydu, kısa gümüş rengi saçları ve babamla Hawaii'ye yaptığı son seyahatten kalma bronz teni vardı. Beni tedirgin eden bir sırıtışla bana baktı.

Öte yandan, annemin beni çeşitli nedenlerle tedirgin eden en az sekiz yüz bakışı vardı.

"Selam anne. Hey, Ry."

"Merhaba baba." Riley'nin sesi parlaktı. Muhtemelen büyükannesinin etkisiydi. Her zaman yakın olmuşlardı.

"Eve bu kadar erken geleceğini tahmin etmemiştim,"

dedi annem. "Planınızı böldüysem özür dilerim."

"Komplo kurduğumuzu kim söyledi?"

Mutfağa gittim ve tezgâha yaslandım. "Her zaman bir şeyler planlıyorsun."

Riley güldü.

Bu sesi duymaya bayılıyordum. Son bir haftadır oldukça iyi bir ruh hali içinde olmasına rağmen, onu böyle güldürebiliyorsa istediği kadar büyükannemle uğraşabilirdi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim," dedi annem. "Evet, bahse girerim yoktur. Bugün ne yapıyorsun?"

"Oh, bilirsin, büyükanne taksii. Bugün anaokulu ve jimnastik vardı."

Çocuklarının hepsi yetişkin olmasına rağmen annem bir minivan kullanıyordu, böylece büyüyen torunları için hazır bir ulaşım aracına sahip oluyordu. Babam hala çalışıyordu ama annem emekli olmuştu ve artık boş zamanlarını çocuklarının ailelerine yardım ederek geçiriyordu. Bir erkek ve iki kız kardeşim vardı ve aralarında hepsi dokuz ve altında olmak üzere toplam on çocukları vardı. Ben tek çocuklu garip bir adamdım.

Yine de ailenin yüz karası sayılırdım. Ağabeyim Dallas, babamla aynı şirkette avukatlık yapıyordu. Karısı Tori de öyle. En büyük kız kardeşimiz Angie, bir yazılım mühendisi olan Mike ile evliydi ve beş çocuğunu da evde yetiştiriyordu. Bir patron gibi. Bazen Riley'i kız kardeşimin okuluna gönderebilmeyi dilerdim. Maggie ailenin bebeğiydi ve kocası Jordan ile başarılı bir ev dekorasyonu dükkânı işletmenin yanı sıra iki çocuk doğurmuştu.

Ben mi? Hiç evlenmemiş olan tek kişi bendim -Riley'nin annesiyle bile- sadece bir çocuk babasıydım ve bir dövme dükkânı açmak için hukuk fakültesini bırakmışım.

Ailemle yaptığım ilginç bir sohbeti bu.

Ama şikayet edemezdim. Ailem mükemmel değildi ama her zaman sıkı fıkı olmuştuk.

Riley bana okulunun bahar sanat sergisi için bir broşür uzattı. "Gelebilir misin?"

"Elbette." Bir randevuyu değiştirmem gerekebilirdi ama bunu başarabilirdim. "Resimlerinizden bazılarını sergiliyor musunuz?"

"Evet, sanırım üç tane." "Bu harika."

"Biz de orada olacağız." Annem çayını yudumluyordu ve bardağının kenarından gözlerime bakışı çok şüpheciydi. "Düşünüyordum da, hava çok güzel, herkesi barbekü için bir araya getirmek eğlenceli olurdu."

"Öyle mi?"

Elindeki bardağı yere bıraktı. "Normalde ev sahipliği yapmaktan mutluluk duyardık ama baban arka bahçenin yıkılıp yeniden yapılması gerektiğine karar verdi."

"Ve?"

"Angie'nin iyi bir arka bahçesi yok ve tabii ki Maggie'nin ailesi bir apartman dairesinde yaşıyor, yani onlar da yok."

İşte geldi. "Mm hmm."

"Dallas ve Tori üzerinde çalıştıkları büyük davayla çok meşguller. Onlara yük olmak istemem."

"Ama bana dayatmada bulunmakta bir sorun görmüyorsun."

"Çok güzel bir arka bahçeniz var. Orayı daha sık kullanmalıyız." "Biz mi?" Gülererek sordum.

"Evet baba," dedi Riley. "Eğlenceli olurdu."

Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu. "Pekala. Bizim evde barbekü.

Ne zaman?" "İki hafta sonra Cumartesi olur mu?" Annem sordu.

Telefonumu elime aldım ve takvimime göz attım. O gün bir randevum vardı - zaten işimin çoğunu yapan bir müşteri üzerinde çalışıyordum. Ama öğleden sonra işim bitmiş olacaktı. Kari'ye günümün geri kalanını boş tutmasını söylemem gerekiyordu.

"Çalışmam gerekiyor ama sonra yapabiliriz." "Güzel."

Gözleriyle tekrar karşılaştım. Ses tonunda bir şeyler vardı. "Herkesi çoktan davet ettin, değil mi?"

Sanki masummuş gibi kirpiklerini kırıştırdı. "Siz çocuklar hepiniz çok meşgulsünüz. Bir şey planlamak çok zor."

Bu senin için annemdi. Pek aldırış etmedim. Hepimizin yoğun bir hayatı vardı ve yıllar geçtikçe düzenli olarak bir araya gelmek zorlaşmıştı. Maggie'yi neredeyse bir aydır görmemiştim, bu çok garipti.

"Çok meşgul olsaydım ne yapacaktın?"

Ayağa kalktı ve yanağını okşadı. "Bunu halledebilirdik."

"Elbette, anne."

"Gitmem gerekiyor." Kupasını lavaboya götürdü ve hızlıca duruladı. "Eve gitmeden önce dükkâna uğramam gerekiyor. Riley, tatlım, benimle biraz zaman geçirdiğin için teşekkürler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, büyükanne."

"Zıplama evi o sabah teslim edilecek ama bir elektrik prizine erişimleri olduğu sürece burada olmanıza gerek olduğunu sanmıyorum. Nereye koyacaklarını bildiklerinden emin olacağım."

"Zıplama evi mi?"

Çantasını eline aldı. "Çocuklar buna bayılacak."

"Eminim öyledir. Bilmem gereken başka teslimatlar var mı?"

"Hayır, ama ızgara işini halledebilir misin?"

"Bunu yapabilirim."

"Mükemmel. Teşekkürler tatlım." Yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu.

Ön kapıya doğru işaret ettim. "Seni geçireyim."

Annem ve Riley birbirlerine sarılıp vedalaştıktan sonra onu minibüsüne kadar takip ettim. Onun için şoför kapısını açtım.

"Buraya geldiğinde Ry nasıldı?"

"İyi görünüyordu. Neden?"

Başka tarafa baktım. "Bilmiyorum. Son zamanlarda ergenlikle ilgili bir sürü şey oldu."

"On üç yaşında olduğunu düşünürsek bu oldukça normal görünüyor."

"Olabilir. Okul ya da arkadaşları hakkında bir şey söyledi mi ya da..."
Bunu söylemek istemedim ama böyle bir ihtimal yokmuş gibi de davranamazdım. "Çocuklar?"

"Hayır, sadece sanat sergisi. Ve son derece neşeli bir ruh hali içindeydi. Bir sorun olduğu izlenimini edinmedim."

"Neşeli mi? Onu başka biriyle karıştırmadığına emin misin?
Angie'nin çocuklarından biri olabilir mi?"

"Olumlu. Buraya geldiğimde odasına bile kapanmamıştı. Dışarıdaydı."

"Gerçekten öyle miydi?"

Annem başını salladı. "Komşunla sohbet ediyorsun." Kaşlarım çatıldı. "Hangi komşu? Phil mi?"

"Hayır, yandaki." Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Yandaki çok çekici kadın. Adı neydi? Nora mı?"

"Anne, yapma."

"Onu barbeküye davet etmelisin." "Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın? Ailemizi tanıdığım kadarıyla, nasıl olsa onun bahçesine taşacağız. Bari onu besleyelim."

"Anne, lütfen bana onu çoktan davet etmediğini söyle."

"Hayır, onunla konuşma fırsatım olmadı. Ama konuşmalısın." "Hayır."

"İyi birine benziyor. Riley de ondan hoşlanıyor."

"İyi biri olduğunu nereden biliyorsun? Az önce onunla konuşmadığını söyledin." "El salladı ve çok güzel bir el sallayıştı."

"Onu aile barbekümümüze davet etmiyorum." Yine de onu bu konuda uyarmam gerektiği aklıma geldi.

"Çok inatçısın." Bir çift güneş gözlüğü taktı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Minibüse bindi ve ben de kapısını kapattım, sonra da çıkışını izledim. Bir sonraki işine gitmek üzere caddeden aşağı inmeden önce son bir kez el salladık.

İçeri girmeden önce Nora'nın evine bir göz attım. Dün gece ben gittikten sonra tekrar uyumaya mı gitmişti? Ben kesinlikle uyumamıştım. Uykusuzluk beni her halükarda ayakta tutabilirdi ama Nora yardımcı olmamıştı. Onu ailemin barbeküsüne davet etmemin imkânı yoktu. Ona maruz kalmamı sınırlandırdığımdan emin olmalıydım.

O kadın tehlikeliydi.

DEX

I geç kalmaktan nefret ederdim, özellikle de okul işleri için. Mşterilerimden birini Yani I olabilir yapmak oin ve sanat Göster, ama benim daha önce Randevu uzun sürmüştü. Bir dövmeyi aceleye getiremezsiniz. Bu berbat dövmelere yol açtı ve ben kalitesiz iş yapmadım. Asla.

Bu aynı zamanda bazen geç kaldığım anlamına da geliyordu. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmasa da yine de kendimi kötü hissediyordum.

Baba suçluluğu diye bir şey vardı.

Park ettim ve yolu gösteren el yapımı tabelaları takip ettim. Bahar sanat sergisi okulun spor salonunda düzenleniyordu ve yan kapı ardına kadar açıktı.

İçeride, ğrencilerin sanat eserlerini sergilemek için sıralar halinde masalar kurulmuştu. Bir bakışta, çeşitli boyutlarda eskizler ve resimler, ayrıca her türlü çömlek ve heykel vardı. Odada çok fazla yetenek vardı, özellikle de hepsinin geç geler olduğu düşünüldüğünde.

Riley'yi görene kadar gözlerim çocuklar ve ailelerinden oluşan kalabalığı taradı. Annem ve babamla birlikte hareketin dışındaydı, ben de onlara doğru yöneldim.

Annem kahverengi deri kemerli mavi bir elbise giymişti, babam ise düğmeli bluzu ve pantolonuyla ofisten yeni gelmiş gibi görünüyordu. Ceketi yoktu ama mavi üzerine mavi çizgili bir kravat takmıştı.

Babamın karbon kopyasıydım. Yıllarca ağırlık kaldırdığım için daha kalın olmama rağmen aynı yapı, aynı kare çene, aynı gözler. Salarımız bile aynıydı, gerçi onunkiler kırılmıştı.

"Oğlum," dedi başını sallayarak.

"Selam, baba. Merhaba anne." Riley'i kucakladım. Sertliği bana yaşıtıların önünde olduğumuzu hatırlattı ve belki de babasına sarılması hoş karşılanmıyordu. Umurumda değildi, yine de ona sarıldım. "Selam Ry. Üzgünüm geciktim."

Geri adım attı. "Sorun yok. Açık ev tarzı olduğu için insanlar gelip gidiyor."

"Riley'nin resimlerini görene kadar bekle," dedi annem. "Çok güzeller."

Babam onun sırtını sıvazladı. "Kızımız çok yetenekli."

"Teşekkürler, Büyükanne ve Büyükbaba."

"Sabırsızlanıyorum," dedim. "Bana yolu göster."

Annem saatini kontrol ederek, "Aslında gitmemiz gerekiyor," dedi. "Akşam yemeği rezervasyonları."

"Evet, sorun değil. Geldiğiniz için teşekkürler."

Riley'e sarıldılar ve bana mı öyle geldi yoksa Riley daha mı az sertti? Hatta o da onlara sarıldı.

Belki de büyükanne ve büyükbabaya sarılmak hâlâ havalıydı.

Saçları yine örülmüştü ama yüzünün etrafında biraz gevşek bırakmıştı. Bir parçasını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, o sırada gözleri genişledi ve yüzünü bir gülümseme aydınlattı. "Aman Tanrım, gelmişsin!"

Omzumun üzerinden baktım ve neredeyse kendi dilimde boğuluyordum. Nora mı?

Nora göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "Tabii ki yaptım," dedi. "Sana yapacağımı söylemiştim." Riley neredeyse onun kollarına koşacaktı.

Nora'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı, Ama Riley'e uzun uzun sarıldı.

Ortama uygun olmayan ama bir şekilde son derece seksi olan bir kıyafet giymişti. Vücuda oturan siyah gömlek, yüksek belli kot pantolon ve kırmızı topuklu ayakkabılar. Koyu renk saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu ve o gülümsemesini tekrar gösterdiğinde midemde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

Lanet olsun, çok güzeldi.

Riley onun uzun kucağından çıktı. "Ah, pardon. Büyükanne ve büyükbaba, bu Nora. Yan evde yaşıyor."

Nora o milyonluk gülümsemesini aileme çevirdi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Nora Lakes."

"Joel St. James," dedi babam elini uzatarak. "Eşim, Gillian."

"Riley'nin resim sergisine gelmen çok hoş," dedi annem, gözleri bana kayarken kaşlarını pek de belli etmeden kaldırdı.

"Davet edildiğim için çok heyecanlıyım."

"Keşke kalıp sohbet edebilseydik," dedi annem. "Ama biz de tam çıkmak üzereydik."

"Başka zaman," dedi Nora.

"Bu konuda seni tutacağım," dedi annem. "Bu arada, Dex sana barbeküden bahsetti mi?"

Nora'nın bakışları annemden bana, sonra tekrar anneme kaydı. "Hayır, öyle bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Dex, sana bundan daha iyi davranışlar öğrettim." Kollarımı kavuşturdum.

"Gerçekten mi anne?"

Beni görmezden geldi. "Yarından bir hafta sonra evinde bir barbekü partisi düzenliyor ve seni de aramızda görmek isteriz."

"Kesinlikle gelmelisin," dedi Riley.

"Nasıl reddedebilirim ki?" Nora söyledi. "Çok isterim."

"Harika." Annem elini babamın kolunun kivrımına sıkıştırdı. "Üçünüze de iyi akşamlar."

"Sen de," dedi Nora.

Annem sarılmak için araya girdi ve yanağımdan öptü. Ben de babama sarıldım, sonra son vedalarımızı ettik ve gittiler.

Riley ellerini oynattı. "Peki, resimlerimi görmek ister misin?"

Tam evet diyecektim, resimlerini kesinlikle görmek istiyordum ki bana sormadığını fark ettim. Gözleri Nora'daydı.

"Evet," dedi Nora. "Hangileri senin?" "Bu taraftan."

Kendimi dışlanmış hissetmemeye çalışarak arkadan takip ettim. Ama Riley çok hareketli ve hevesliydi. Küçük kızımı tekrar görmek gibiydi. Daha uzundu ve artık pek bebek gibi değildi ama adımlarındaki zıplamayı ve gözlerindeki ışıltıyı tanıyordum.

Bizi şövalelerin üzerine yerleştirilmiş birkaç resmin bulunduğu uzun masalardan birinin sonuna götürdü. Riley'nin tarzını hemen tanıdım. Bir tanesinde siyah bir elbise giymiş, uzun siyah saçlı bir kadın vardı. Boş bir arazide durmuş, üzgünmüş gibi aşağıya bakıyordu. Çoğu gri ve siyahtı, ufuktaki turuncu, kırmızı ve morun en zayıf ipuçları dışında, sanki güneş onun arkasında yeni batmış gibiydi. Ya da doğuyordu, sahneyi nasıl yorumlamak istediğinize bağlı olarak. Muhteşemdi.

Bir diğeri tamamen farklıydı ama yine de Riley'nin hayal gücünün izlerini görebiliyordum. Arka planda dağların olduğu bir manzara ve önünde bir dere akan küçük bir kulübeydi. Bir ağacın dalına tek bir mavi kuş eklemişti, parlak renk resme ilginç bir derinlik katacak şekilde göze çarpıyordu.

Son olarak, en büyük tuval Riley St. James'in imzasını taşıyordu. Ön ayakları havada, yelesi ve kuyruğu arkasından akan bir tek boynuzlu at. Ancak etrafındaki manzara, gökyüzünde bir şimşek çizgisi ile sade ve önseziliydi. Hayvanın ürkütücü kırmızı gözleri vardı ve yelesi ile kuyruğundaki gökkuşağı renkleri yavaş yavaş griye ve uçlarında renksizliğe dönüşüyordu.

Çok ürkütücüydü.

Nora dolgun dudaklarını aralayarak resimlere baktı. "Riley, bunlar harika."

"Beğendin mi?"

"Onları sadece sevmiyorum, bayılıyorum. Kesinlikle göz kamaştırıcılar." "Teşekkür ederim." Riley bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Haklı, çok güzeller." Kadın resmini işaret ettim. "Burada renk kullanımınız mükemmel. Perspektif ve ışık kullanımı çok yerinde. Tek boynuzlu atın yelesi ve kuyruğundaki degrade çok yumuşak. Rengi sanki içinden akıp gidiyormuş gibi göstermişsin. Aferin."

"Teşekkürler baba." Tekrar ellerini oynattı ve spor salonuna göz gezdirdi. "Benimki bu kadar ama etrafa bakmak istersen bakabilirsin."

"Yolu göster," dedi Nora.

Riley'i masaların etrafında takip ettik. Birkaç parçayı işaret etti ama çoğunlukla sadece bakmamıza izin verdi. Diğer çocukların neler yaptığını görmek güzeldi ve yanımda Nora ile dolaşmak biraz garipti.

Özellikle de dikkat çektiği için.

Belli belirsizdi ama bunun olduğunu görebiliyordum. Bakışlar onu takip ediyor, gözler ilgiyle parlıyordu.

Onu mu merak ediyorlardı, yoksa bizi mi?

Biz diye bir şey yoktu ama bir ortaokul sanat sergisinde yan yana yürümek belli bir izlenim bıraktı.

İnsanları onu fark ettikleri için suçlamıyordum. Pencereden onu her gördüğümde durup bakıyordum. Muhteşemdi, iyi giyinmişti, kendine çeki düzen vermişti. Ama hikayenin tamamı bu değildi. Duruşu dikkat çeker, durup fark etmenizi sağlardı.

Onda bir şeyler vardı.

"Hepsi bu kadar," dedi Riley spor salonunu dolaştıktan sonra. "Umarım çok sıkıcı olmamıştır."

"Hiç de değil. Bu gerçekten eğlenceliydi," dedi Nora ve ses tonundaki bir şey, bunun onu biraz şaşırtıp şaşırtmadığını merak etmeme **n e d e n o l d u .**

"Eğlenceliydi," dedim. "Gerçi buradakilerin en iyileri senin resimlerin."

"Bunu söylemek zorundasın çünkü sen benim babamsın."

Omuz silktim. "Hâlâ ciddiym."

"Katılıyorum," dedi Nora. "Ve ben senin baban değilim."

Riley gülümsedi ve bu onun tüm yüzünü aydınlattı. "Sanırım ne zaman istersek gidebiliriz. Sadece eşyalarımı dolabımdan çıkarmam gerekiyor."

"Karar senin evlat," dedim. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Hemen döneceğim." Spor salonunun girişlerinden birine yöneldi.

Onun gidişini hafif rahatsız edici bir sessizlik izledi - en azından benim için rahatsız edici. Muhtemelen rakun çöpünü karıştırırken Nora'nın o şeffaf pijamaları giymiş halini düşünüp durduğum içindi.

Ortam için pek uygun değil. Ya da herhangi bir ortama.

Kafamı toparlamak için hızlı bir nefes aldım. "Geldiğiniz için teşekkürler. Bu onun için çok şey ifade ediyor."

"Bunu sorması beni çok duygulandırdı. Bunu kaçırmazdım." Kaşlarını içeri çekerek spor salonuna göz gezdirdi. "Ortaokula gittiğimden beri bir ortaokulun içine girmedim. O yıllar benim en iyi yıllarım değildi."

Kaşlarım çatıldı. Bu beni şaşırttı. "Gerçekten mi?"

"Sanırım kendime gelmem biraz zaman aldı. Ayrıca erkekler sinir bozucu, kızlar da kabaydı. Oldukça berbattı. En azından en iyi arkadaşlarımla tanışana kadar."

"Kulağa doğru geliyor." Belki de Riley'nin zorlanıyor gibi görünmesinin nedeni buydu. Sadece ortaokulun normal sınavları.

"Peki ya sen? Ortaokulu kazasız belasız atlattın mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Geç gelişen bir çocuktum, bu yüzden sınıfımın en küçüklerinden biriydim. Bu berbat bir şeydi."

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Dokuzuncu sınıftan önceki yaz beş santim uzamıştım. Çok acıdı ama liseye yeni bir adam olarak girdim."

"Bahse girerim kızlar üzerine atlıyordur."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Kadınların ilgisinde bir artış oldu."

Dudakları yukarı kalktı. "Onları kim suçlayabilir ki?"
Sesinde bir parça çapkınlık vardı. Agresif olmaktan ziyade şakacı.
Ve lanet olsun, ne kadar inkâr etmek istesem de hoşuma
gitti. Bela. Çok fazla bela.
Etrafına bakındı. "Bana bayanlar tuvaletinin yerini gösterebilir
misiniz?"
Spor salonunun yan tarafını işaret ettim. "Şurada olmalı."
"Teşekkürler."
Dudaklarında baştan çıkarıcı bir seğirme ile döndü ve uzaklaştı.
Yürümek doğru kelime değildi. Nora Lakes sıradan bir ölümlü gibi
yürümüyordu. Ama kasıla kasıla ya da salına salına da yürümüyordu.
Hareketleri bundan daha incelikliydi, sanki seksilik onun yaymaya çalıştığı
bir şey olmaktan çok, kim olduğunun içinde pişmiş gibiydi.
Sorun var.
Ama lanet olsun, o kış.
Gözlerimi ayırarak Riley'i aradım ve onu spor salonunun girişinde
buldum. Sırt çantasını bir omzuna asmıştı ve sınıf arkadaşlarından biriyle
konuşuyordu.
"Hey, Dex."
İçimdeki alarm arkamdaki sesle çınladı. Oh, lanet olsun. Döndüm,
sırtım gerildi.
Aimee Bachman'ın koyu renk saçları omuzlarının çıplak olduğu
gerçeğini vurgulayacak şekilde yukarıdaydı. Parlak kırmızı bir bluz ve dar
bir kot pantolon giymişti ki bu, bir okul etkinliğinde üzerinde gördüğüm en
kışkırtıcı kıyafet değildi.
Bir ürpertiye bastırdım. Bazı kadınlar boşandı ve mahallede normal
anneler olmaya devam etti. Birini boşandığı ya da tek ebeveyn olduğu için
yargılayacak son kişi bendim. Ama Aimee farklı bir yol izlemiş, tek bir
şeyle ilgileniyormuş gibi görünen yırtıcı bir erkek yiyiciye dönüşmüştü -
eline geçirdiği her bekâr erkekle yatmak.
Yıllardır peşimdeydi. "Selam,
Aimee. Gösteriyi beğendin mi?"
Gözleri kasıklarımaya kaydı. "Kesinlikle. Çok yetenekli."
Gözlerimi devirdim. Yol boyunca bir yerlerde, ince olma yeteneğini
kaybetmişti. Bu iyi bir görüntü değildi. "Evet, Riley'yi bulmam gerek."

Bir adım daha yaklaştı. Hafif nane sakızı, ucuz parfüm ve sigara dumanı kokuyordu. "Eminim iyidir. Peki ya sen?" Koluma dokundu. "Nasılsın?"

"Tamam."

"Emin misin? Yalnız görünüyorsun." Sesini alçalttı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Üzgünüm tatlım." Nora bir anda ortaya çıktı ve kolunu benimkine doladı. "Bu kadar uzun sürmesini istememiştim. Merhaba, ben Nora."

Aimee az önce tokat yemiş gibi görünüyordu. Geri çekildi, gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı.

Nora devam etti, sanki bu delicesine garip değilmiş gibi. "Ne harika bir gösteriydi, değil mi? Bu okulun mükemmel bir sanat programı olmalı."

Aimee'nin yanakları kızardı. "Sen de kimsin?"

"Nora Lakes." Elini kolumdan aşağı kaydırды ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Dex, gitsek iyi olacak. Riley'ye dondurma sözü vermiştik."

Ona baktım, bu oyunu nasıl bu kadar kusursuz oynadığına gülmemeye çalışıyordum. "Ona dondurma sözü vermiştik, değil mi? Hadi gidelim."

Aimee'den uzaklaşırken elimi sıktı. Ben de sık tım .

"İyi geceler," dedim, biz yürürken omzumun üzerinden yarı eğik bir şekilde.

"Yanlış anladıysam özür dilerim ama biraz yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyordunuz."

"Tam olarak doğru okudun. Teşekkürler."

Riley bizi görmeden önce Nora'nın elini bıraktım. Bu tür sorulara ihtiyacım yoktu. Sırt çantasını omzundan yukarı kaldırdı ve bizi kapıda karşıladı.

"Baba, geceyi Katie'lerde geçirebilir miyim?" Kaşlarım çatıldı. "Katie hangisi?"

Kutu gibi bir tişört ve kot pantolon giyen bir kızı işaret etti. Ry gibi o da saçlarını iki Fransız örgüsüyle örmüştü ve Riley'nin turkuaz Converse'ine karşılık onunki mordu. Onu ve yanında duran annesini tanıdım. Riley daha önce de geceyi onun evinde geçirmişti ama uzun zaman olmuştu.

"Elbette, sanırım."

Riley gülümsedi. "Sağ ol baba. Eğer beni oraya götüremezsen, Katie'nin annesi beni alabileceğini söyledi. Pizza sipariş edecekler ve biz de kök birası şamandırası yapacağız."

"Kulağa harika geliyor. Seni götürebilirim." Nora'ya döndüm. "Bana bir saniye ver."

Katie'nin annesiyle konuşmak için yanına gittim -adı Kristin'di- ve planı sağlamlaştırdım. Riley'i eşyalarını alması için eve götürecektim, sonra da onların evine getirecektim. Kristin onu yarın öğleden sonra eve bırakacaktı. Oldukça standart şeyler.

"Çok teşekkür ederim baba, sen en iyisisin." Riley arkadaşına el salladı. "Hoşça kal Katie. Birazdan görüşürüz."

Onu mutlu görmek harikaydı.

Riley neredeyse koşarak arabaya gitti. Görünüşe göre Katie'ye bir an önce ulaşmak en büyük önceliği haline gelmişti.

Otoparkı geçerken Nora, "Sanırım dondurmayı başka bir zaman yememiz gerekecek," dedi.

"Kulağa da hoş geliyordu. Geldiğin için tekrar teşekkürler. Ve azgın anneyi savuşturduğun için."

Güldü. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Durduk ve sanki gergin bir lastik bantla bağlıymışız gibi garip bir çekim hissettim. Eğer ikimizden biri kayarsa, bu bizi birbirimize yapıştıracaktı.

Bunun sonu iyi bitmezdi. Hiçbir zaman da olmadı.

Bu yüzden ona sarılıp veda etme isteğime direndim. "Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, Dex." Gözleri benimkilerde oyalandı, sonra döndü ve Riley'ye el salladı. "Güle güle Riley. İyi eğlenceler."

Riley arabanın içinden el salladı, sonra da acele etmemi işaret etti.

"Evet, evet, geliyorum." Nora'yla göz teması kurmaktan kaçındım ve mümkün olduğunca flört etmemeye çalıştım. "Dikkatli sür."

Arkama bakmadan arabama bindim. Ondan uzaklaşmam gerektiğini hissediyordum. Sanki bir çizgiyi aşmıştık -gerçekte aşmamış olsak da- ve şimdi gitmezsem başım ciddi bir belaya girecekti.

Bunun olmasına gerçekten izin veremezdim. Evet, çok güzeldi ve hatta ondan hoşlanmıştım. Ama günün sonunda onu çok az tanıyordum. Ve şu anda ihtiyacım olan son şey hayatımdaki bir kadının yaratacağı karmaşıklıklardı.

Zaten bir tane vardı ve onu zar zor idare edebiliyordum.

Nora baştan çıkarıcıydı ama onu bu kadar tehlikeli yapan da buydu. Eve dönerken mesafemi korumaya karar verdim. Riley'nin onu bu kadar çok sevmesi güzeldi. Bu iyiydi, çitin öte yanında arkadaşça davranabilirlerdi.

Ama uzak durmam gerekiyordu.

NORA

W Bu evi yeniden düzenleyen her kimse mükemmel bir küvet seçmişti. Bağımsızdı ve lüks bir şekilde büyüktü. Sıcak küvetin içine yerleştirdim.

su ve gözlerimi kapadım, eklediğim banyo bombasının lavanta kokusunu içime çektim.

Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey. Bir hafta olmuştu.

Ebeveyn banyosu ahşap dolapları, koyu renk fayansları ve kontrast oluşturan beyaz tezgahı ile spa havasına sahipti. Minimalist ve doğal bir görünüm için kabarık beyaz havlularımı ve kurutulmuş okalıptüs dallarıyla küçük beyaz seramik vazolarımı ekledim.

Uzun saplı şarap kadehimi aldım ve soğutulmuş beyazı yudumladım. Hafif ve ferahlatıcı. Ayrıca tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dışarıdan gelen araba sesi dikkatimi çekti. Bakmadan Dex olduğunu anladım. Motoru kapattığında arabasından belirgin bir vuruş sesi geliyordu. Neden tamir ettirmediğini merak ettim. Belki de fark etmemişti.

Bu adam bir muammaydı. Kenarları sertti ama yine de annesine sarılırdı. Ve babasına. Bu tanık olunması gereken büyüleyici bir dinamikti. Kardeşim Jensen'ı babamıza sarılırken hayal etmeye çalıştım ama bu gözümde canlandıramadığım bir görüntüydü. Babam bana sarılmazdı ve ben onun kızıydım. Onu nadiren görürdüm. Karısıyla, yani Jensen'ın annesiyle birlikte yaşıyordu. Londra'da. Bu yüzden ziyaretine gitmek zordu.

Ve Dex bir aile barbeküsüne ev sahipliği yapıyordu. Nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Görünüşe göre öğrenecektim.

Tüm bunlar bir banliyö sokağındaki komşular için normal miydi? Önce Riley sanat sergisine gelmemi istemişti, hem daveti hem de etkinliğin kendisi çok güzeldi. Şimdi de yandaki aile barbeküsüne davetliydim.

Gerçi bu açıkça çöpçatan bir annenin damgasını taşıyordu.

Çok şirindi, gerçekten. Kendi tarzında gurur vericiydi. Eş olacak biri değildim, Bayan Gillian St. James bunu yakında anlayacaktı. Ama bu konuda endişelenmiyordum. Dex bana annesinin telkinlerine pek kulak asacak bir tip gibi gelmemişi.

Telefonum bir mesajla çaldı. Patronumdan gelen bir e-postaydı ve tüm sağduyuma rağmen açtım.

Gözlerim gelecek haftanın köşe yazısının son halinin ekte olduğunu ve birkaç küçük değişiklik yaptıklarını bildiren kısa notun üzerinde kaydı.

Şaraptan sağlıklı bir yudum aldım ve eki açtım.

Küçük değişiklikler mi? Bu gülünçtü. Benim parçam parçalanmıştı. Çoğunlukla hâlâ benim sesim gibi geliyordu ama abartılmıştı. Sanki sesimi almışlar ve sesini yükseltmişlerdi.

Gözlerimi devirerek telefonumu yere bıraktım. Bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığını zaten biliyordum. April bir makaleyi nihai olarak kabul ettiğinde, o makale nihai oluyordu. Daha önce de itiraz etmişim ama o geri adım atmayı reddetmişti.

Ve savaşlarınızı seçmek için söylenecek bir şey vardı. Ses tonuma daha fazla drama ve argo katmak istiyorlarsa, tamam. Daha büyük savaşı, yani köşemin içeriğiyle ilgili savaşı kazanacağımı umarak buna izin verirdim.

Dışarıda bir arabanın kapısı kapandı ve düşüncelerim Dex'e geri döndü. Arayanın o olup olmadığını bile bilmiyordum ama yine de aklımın bir köşesinde o vardı.

Belki de sürekli onu hayal ettiğim içindi. İlki ısınmadan başka bir şey değildi. O adam gecelerimi işgal etmişti ve erotik gece hayallerimde hayattan daha büyüktü.

Çok daha büyük. Özellikle de gerçekten önemli olan yönlerden. Gördüklerime bakılırsa, hayal gücüm çok da uzak değilmiş.

İç çekerek tekrar suya daldım. Çok uzun zamandır bekârdım. Benim sorunum da buydu. Beni dışarı çıkaracak, güzel vakit geçirecek bir erkek istiyordum, ihtiyacım yoktu. Sokaklarda bir centilmen, çarşafkların içinde ise bir hayvan olabilecek birini.

Ama son zamanlarda ilginç biriyle tanışmamıştım ve eski kaçamaklarıma nadiren geri dönüyordum. Kimsenin fuck buddy'si değildim, çok teşekkür ederim.

Elbette, başka bir potansiyel seçenek daha vardı. Ve o hemen yan taraftaydı. Her zamanki kriterlerime uymuyor olabilirdi ama onda inkar edilemez derecede cazip bir şeyler vardı.

Bir süre daha ıslandım, lüks sıcaklığın içinde rahatladım. Yaktığım mumlar titriyordu. Burası çok sessizdi. Aşağıdaki şehir sokaklarının koşuşturması, trafiğin sürekli uğultusu ya da korna ve siren sesleri yoktu. Sadece ara sıra bir araba sesi ya da havlayan bir köpek sesi nispeten sessizliği bozuyordu.

Ben beğendim.

Uygun bir şekilde gevşediğimde mumları üfledim, sonra banyodan çıktım ve kurulandım. Saçımı tutan tokayı açtım ve lavanta kokusu üzerime sinmiş halde yatak odama girerken saçlarımı salladım. Havluyu, mevcut tırnak cilamla uyumlu ipeksi pembe bir bornozla değiştirdim.

Dışarıda motor sesi gibi gürültülü bir şeyler oluyordu. Pencereye gittim ve tül perdenin arkasından dışarı baktım. Dex dışarıda çimlerini biçiyordu.

Sadece kolsuz değil, kollarını kendi sökmüş gibi görünen bir gömlek giymişti. Kot pantolon ve güneş gözlüğü resmi tamamlıyordu. Rahat, dağınıklıktan biraz uzak. Muhtemelen terliydi ve yeni kesilmiş çimen gibi kokuyordu.

İlginç bir şekilde, bu itiraz etti.

Biçme makinesini düz bir çizgide iterken uzun bir süre onu izledim, sonra dönüp başka bir sıra yaptı.

Bir hevesle telefonumu elime aldım ve grup mesajımıza bir mesaj gönderdim.

Ben: Çimlerini biçen bir adamı izliyorum ve garip bir şekilde tahrik oluyorum. Bu da ne demek oluyor?

Sophie: *Cox'un çimlerimizi biçmesine bayılıyorum. Çok seksi.*

Ben: *Gerçekten mi?*

Sophie: *Tabii, genelde tişörtünü çıkarır ve ter içinde kalır.*

Bunda seksi olmayan ne var?

Cox, objektif olarak bakıldığında çekici bir adamdı. Sophie'nin kocasını çalışırken izlemekten neden hoşlandığını anlayabiliyordum.

Hazel: *Yetkinlik ve güvenilirliği temsil ettiğini söyleyebilirim.*

Ben: *Çimleri biçerken Corban'ın kemiklerinin üzerine atlamak ister misin?*

Hazel: *Kesinlikle. Bir şeyi tamir ettiğinde daha da iyi oluyor.*

Everly: *Çim alanımız yok ama Shepherd'ın bir şeyleri tamir etmesine bayılıyorum. Ya da arabayı geri geri sürerken.*

Sophie: *Oh evet. Kolunu koltuğunun üzerine koyup arabayı geri geri sürmek mi? En iyisi.*

Everly: *EVET*

Hazel: *Aynı fikirdeyim.*

Kabul etmek zorundaydım. Bir adamın kolunu koltuğunuza dolayarak park yerinden geri geri çıkmasında doğuştan gelen seksi bir şeyler vardı. Tekrar camdan dışarı baktım. Yetkinlik ve güvenilirlik. Kadınların bir erkekte neden böyle bir şeye ilgi duyduklarını anlayabiliyordum. Ve Hazel bunu bilirdi. O bir psikoloji araştırmacısı ve sertifikalı bir dahiydi.

Ve eğer bir adam bazı şeylerde yetkinse, belki diğerlerinde de yetkin olabilir.

Kesinlikle rüyalarımıdaydı.

İç çekerek banyodan şarap kadehimi aldım ve aşağıya indirdim. İkinci bir kadeh isteyip istemediğimi tartışıyordum ki su damlasına benzer bir ses dikkatimi çekti. Lavabo kapalıydı ama belki de musluk biraz akıtıyordu. Başımı eğerek izledim. Hiçbir şey yoktu.

Damla.

Bu lavabodan gelmemişti. Damla. Damla. Neden su sesi duyuyordum? Bu iyiye işaret olamaz.

Lavabonun altını kontrol etmek için eğildim ama kurudu. Damlalar gelmeye devam etti. Bir yerlerde kesinlikle su vardı. Bugün gökyüzü açıktı ve cama vuran yağmur sesi gibi değildi. Neler oluyordu?

Damla.

Bu kafama çarptı. Saçıma dokundum ve eminim ki küçük bir ıslaklık vardı.

Olamaz.

Damlalar gelmeye devam etti, artık daha hızlıydı ve bakışlarımı yavaşça tavana kaldırdım.

Üstümde birkaç yerde boncuk boncuk biriken su, tavandan sızarak gittikçe daha büyük damlalar halinde toplandı, ta ki damlalar serbest kalıp sıçrayarak yere düşene kadar.

Ya da saçımı.

"Aman

Tanrım."

Bir tesisatçıya ihtiyacım vardı. Ama bu arada ne yapmam gerekiyordu? Belli ki banyo suyum bir şekilde

Üst katın zemini ve mutfak tavanı. Ve o küvette çok fazla su vardı. Birden o su taneciklerinin büyüyerek tek ve devasa bir baloncuk haline geldiğini ve lavanta kokulu sıvının ağırlığıyla patlayarak mutfakımı sular altında bırakacağını hayal ettim.

Hiç düşünmeden bornozumu belime doladım ve aceleyle yan odaya geçtim.

Dex çim biçmeyi bitirmiş görünüyordu. Garaj kapısı kapalıydı ve çim biçme makinesinin gürültüsünü duymadım. Kapıyı çaldım ve cevap vermesini umarak bekledim.

Kapı açılmadan bir saniye önce ağır ayak seslerini duydum. Hâlâ kolsuz gömleğini giymişti, kot pantolonunun üzerinde ot parçaları vardı ve ayakları çıplaktı. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken ağzı açıldı. Şerefine, gözleri hemen yüzüme geri döndü.

"Bir sorunum var."

"Sen... Ne?"

"Mutfakımda su sızıntısı var. Tavandan."

"Oh. Kahretsın." Kapıdan uzaklaştı ve ayaklarını bir çift hırpalanmış asker yeşili parmak arası terliğin içine kaydırды. "Dur bir bakayım."

"Teşekkür ederim."

Yandaki kapıya yürüdük ve ben soğuk betonun üzerinde parmak uçlarımla yürüdüm. Gelirken fark etmemiştim ama şimdi akşamın erken saatlerindeki havanın serinliği bornozumun içinden geçiyordu. Tenim karıncalandı ve hafifçe titredim.

Muhtemelen önce üzerime bir şeyler giymeliydim ama neyse.

Dex içeride mutfakla gitti ve ellerini kalçalarına dayayarak yukarı baktı. "Evet, bu hiç iyi değil."

"Küvetten geliyor olmalı. Ebeveyn banyosu tam şurada ve ben de yeni banyo yaptım."

Bana baktı ve yine o gözler vardı, başımdan ayak parmaklarıma kadar inip çıkıyordu. "Bunu görebiliyorum."

"Peki ne yapacağız?"

"Tesisatçı
çağıracağız."

"Bunu biliyorum ama mutfakımı basmak üzere olan su için ne yapacağım?"

Dikkatini tekrar tavana çevirdi. "Hemen döneceğim."

Su damlamaya devam etti. Nem damlayan başka noktalar da var mıydı yoksa bu benim hayal gücüm müydü? Şimdiye kadar tek bir süper damlada toplanmamışlardı ama bu ihtimali de göz ardı etmiyordum.

Birkaç dakika sonra Dex elinde pilli bir matkap ya da elektrikli tornavida ya da o şeylere her ne deniyorsa onunla geri geldi. Aletler tam olarak benim alanım değildi.

Yemek odasından mutfığa bir sandalye sürükledi. "Hiç kovanız var mı?"

"Neden? Ne yapacaksın?"

"Suyu boşaltın." Matkabın tetiğini çekti ve birkaç kez vızıldadı.

Yukarı baktım. "Tavanıma delik mi açacaksın?"

"Delikleri onarmak bir sürü su hasarını onarmaktan daha kolaydır. Suyu oradan çıkarmamız gerekiyor."

Hiç kovam yoktu ama bir tane almak için aklıma not almıştım. Ya da birkaç tane? Bir ev sahibinin kaç kovaya ihtiyacı olabilirdi ki? Bunun yerine dolapları karıştırdım ve birkaç karıştırma kabı buldum.

"Bunlar işe yarayacak mı?"

"Umarım öyledir." Sandalyeye tırmandı. "Ama birkaç havlu da almak isteyebilirsiniz. Damlayan yerlerin yanına sondaj yapacağım, bu yüzden su sıçradığını gördüğünüz yerlere kapları koyun."

Ucu tavana dayayıp delmeye başladığında irkilmemeye çalıştım. Suyu tutması için yere bir kase koydum ve eminim ki delmeye başlar başlamaz kaseye bir su aktı.

Yeterince büyük olmayacaktı, bu yüzden ilk kase çok dolduğunda yerine koymak için yeni bir kase ile hazır bekledim.

Dex yere indi ve sandalyeyi birkaç adım sola kaydırды.

"Birden fazla yeri delmek zorunda mısınız? Su buraya akmayacak mı?"

"Çok geniş bir alanda birikiyor." Sandalyeye tırmandı ve matkabı doğrulttu. "Tavanda suyun tek bir noktaya akmasını sağlayacak bir eğim yok."

Başka bir kâse aldım ve su akışını yakalamak için tam zamanında altına koydum. "Çok güzel."

İlk kaseyi değiştirdim ve o başka bir delik açarken suyu lavaboya boşalttım. O iki delik daha açarken tavandan su akmaya devam etti.

Sandalyeden inerken "İçinde ne kadar su vardı?" diye sordu.

"Bu büyük bir küvet."

"Yavaşlamaya başlıyor gibi görünüyor, ama gidip kontrol etmeliyim ve sadece küvetten kaynaklandığından ve kırık bir boru ya da başka bir şey olmadığından emin olmalıyım."

O yukarı çıktı ve ben de kapların taşmadığından emin oldum ama su sonunda bitiyor gibiydi. İlk delikten damlama yavaşlamıştı ve ikincisinden de o kadar düzenli bir akış yoktu.

"Birkaç şeyi test edeceğim," diye seslendi üst kattan. "Sızıntı kötüleşirse bağırın."

Gözlerim tavanda, bekledim. Deliklerden birinden daha su akıyordu ve ilkinden de zar zor damlıyordu. Üst kattaki lavabonun sesini duydum. Hiçbir şey olmadı.

"Aşağısı hâlâ iyi mi?"

"Sanırım öyle."

Tuvaletin sifonu *çekildi* ve tavandan sızan suyu düşününce irkildim. Özellikle de mutfağıma. Taşınmak zorunda kalabilirdim.

Ama hiçbir şey
olmadı. "Hâlâ iyi
misin?" "Değişen bir
şey yok."

Cevap vermedi, ben de başka ne bulduğunu görmek için yukarı çıktım - eğer bir şey varsa. Ellerini küvetin kenarlarına dayamış, beline kadar eğilmişti. Fena bir manzara değildi.

"Eee?" Ben sordum.

"Yerleri yırtmadan pek bir şey söyleyemem." Doğruldu ve döndü. "Ama muhtemelen sadece küvetmiş gibi görünüyor. Su durdu mu?"

"Öyle görünüyor."

"En azından bu iyi. Sadece buraya bir tesisatçı getirene kadar küveti bir daha kullanma."

"Yeterince adil." Saçlarımı bir omzumun üzerinden taradım. "Geldiğiniz için teşekkürler. Sanırım olduğundan daha endişe verici görünüyordu."

"Sorun değil."

Matkabı tezgâhın üzerinde duruyordu ama onu almak için kıpırdamadı. Gözlerini ağzımdan ayırmadan öylece durdu.

Bu ilginçti. Seks rüyalarımın herhangi birinin tam olarak yeniden canlandırılması değildi, ama kesinlikle onları aklıma getirdi. Aramızdaki sıcaklık yadsınamazdı ve vücudum olasılıklarla aydınlandı.

Dex ile bir gece mi? Evet, lütfen.

"Gitmeliyim." Matkabı aldı ve kapıya doğru adım attı. "Riley... bir arkadaşının evinde uyuyor."

"Biraz daha kalabilirsin." Sıradan bir kayıtsızlık havasıyla bir omzumu kaldırdım. "Bir kadeh şarap iç."

"Geri dönmem gerek."

"Dex." Yaklaştım ve bakışlarıyla buluştum. "Kalmalısın."

Gözleri beni canlı canlı yedi - koyu mavi ve şehvetle kaynıyordu. O istedi Ben.

Hislerimiz karşılıklıydı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve çenemi yukarı doğru eğerek yaklaştım, öpücüğünü davet ediyor.

Bir an için teklifimi kabul edeceğine ikna oldum. Sinir uçlarım o büyük ellerin ve sert kirli sakalların beklentisiyle karıncalandı. Ama başını eğip ağzını ağızıma koymak yerine, vücudu sertleşti ve geri çekildi.

"Bakın, bunu garipleştirmek istemem ama ben... ilgilenmiyorum."

Uzaklaşırken şaşkınlıkla göz kırptım. Yine de aşağılanmamıştım. Merak ettim.

Çünkü yalan söylüyordu.

Egom, tanıştığım her erkeğin beni yatağa atmak isteyeceğini düşünecek kadar büyük değildi. Yalan söylediğini anlamamın nedeni bu değildi. Gözlerindeki aldatmacayı görebiliyordum. Beni ikna etmek için olduğu kadar kendini ikna etmek için de çok çalışıyordu.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım. "Özür dilerim, durumu yanlış anlamış olmalıyım."

"İhtiyacın olursa sana iyi bir tesisatçının adını verebilirim." Sesi hırçındı ve yanımdan geçerken kokusunun kışkırtıcı fısıltısını bana verdi. Lezzetli bir erkek kokusu.

"Bu harika olur."

Merdivenleri yarılamaştı bile.

Neden kaçıyorsun, Dex?

Onu takip ettim. Gerginlik, statik elektrik sarsıntıları gibi ondan koptu ve doğruca ön kapıya yöneldi. Rakunun çöpte olduğu gece de aynı şeyi yapmıştı - sorun çözüldüğünde aniden çekip gitmişti.

"Tavandaki delikler konusunda ne yapmam gerekiyor?"

Durdu ama arkasını dönmedi. "Başka bir zaman gelip yama yapabilirim."

Oturma odasında durakladım, beni geri çevirdiği için onu eve kadar takip edip olay çıkaracak bir psikopat olmadığımı belli ettim. "Tamam. Yardımın için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil. İyi geceler."

Ve aynen böyle, kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Uzun bir süre kapıya baktım. Reddedilmesi biraz canımı yakmıştı. Bunu kabul edebilirdim. Ama buna üzülmeydim. Kesinlikle hayal kırıklığına uğramıştım. Ama çoğunlukla anlamamıştım.

Erkekleri, birinin beni ne zaman istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum - beni hayalinde bir düzine kez sikecek kadar çok istediğini. Dex'in bana kapıyı açar açmaz tam da bunu yaptığına dair her şeye bahse girerdim. Kızı evde değildi, bu yüzden fırsat mükemmeldi. Kahretsin, bu bornozun altında çıplaktım ve fark ettiğini biliyordum.

Bornozumun bağını sıkarak mutfığa doğru döndüm. Dex St. James ilgilenmediğine kendini ikna etmek mi istiyordu? Bu iyiydi. Kesinlikle bir erkeğin peşinden koşacak biri değildim.

Ama bu yalanın yanına kâr kalmasına da izin vermeyecektim. En azından onu kızdırmadan.

Kaçabilirdi. Ve kesinlikle bu konuda zorlamayacaktım. Bu, bir erkekte olduğu kadar bir kadında da iyi bir görünüm değildi.

Ama ben hemen yan komşusuydum. Ve yeni komşusunun ne kadar sık görüş alanına girebileceğini öğrenmek üzereydi. Alay etmek, ayartmak, flört etmek? Bu konularda uzmandım.

Hayatım boyunca bunun için çalışmıştım.

NORA

I Pazartesi günkü olağan toplantımızın ardından konferans salonundan çıkarken tipik bir hayal kırıklığı hissediyordum. Bir zamanlar

Glamour Gal Media için çalışmaya ilk başladığımda, bu toplantılardan enerjik ve önümüzdeki hafta için heyecanlı bir şekilde çıkıyordum. Araştırılacak yeni bir konu, yazılacak yeni bir makale, keşfedilecek yeni bir bakış açısı... Hepsi de büyük bir multimedya şirketinin desteğiyle, bana eşi benzeri görülmemiş bir kitleye erişim sağlıyordu.

Aslında kariyerime tesadüfen adım atmıştım. Blog yazmanın hala büyük bir şey olduğu zamanlarda bir blog yazarı olarak başladım ve bunu kadınların ilgisini çeken konularda uzmanlaşmış bir yazar ve influencer olarak evrimii bir işe dönüştürdüm. Blogum *Living Your Best Life*'in izleyici kitlesi büyüdükçe sponsorluklar ve cirolar da arttı.

Çok eğlenceliydi ama aynı zamanda çok da işti. Bu yüzden seksi oral seks yapmakla ilgili yazdığım bir makale viral olup Glamour Gal Media'nın dikkatini çektiğinde çok heyecanlanmıştım. Onlarla anlaşmanın tam da ihtiyacım olan şey olacağını düşünmüştüm. Grafik tasarımı ve tüm arka u teknik ayrıntılar gibi şeylerle onlar ilgilenebilirdi. Ben de keyif aldığım şeylere odaklanabilirdim -araştırma, röportajlar ve hepsini bir araya getirerek eğlenceli, bilgilendirici bir okuma.

İşin dış kaynak kullanmak istediğim yönleriyle ilgilenirken, *Living Your Best Life*'in içeriğinin kontrolünü de ellerine aldılar. Yaratıcı kontrolün hala bende olduğu izlenimine kapılmıştım.

Yanılmışım.

Hiçbir şeyin kontrolü bende değildi. Son ürün bile benim imzamı taşııyordu.

Ama o kadar da kötü değildi. Ofisime döndüm ve masama oturdum. Evden istediğim kadar çalışabilirdim. Gerçekten hoşlandığım şeylere odaklanabiliyordum; araştırmalara, röportajlara, yazılara. Bana çok iyi para ödüyorlardı. Ayakkabı koleksiyonum, yeni evimden bahsetmiyorum bile, bunun kanıtıydı. Kariyerim bana yaşamaktan zevk aldığım bir hayat sağladı.

Seks hakkında bir makale daha yazmam gerekiyordu. Yazdığım onlarca makaleden sonra.

İç çekerek bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. April bir sonraki yazımın toplum içinde seks hakkında olmasını istiyordu. Park edilmiş araba, tuvalet, bu tür şeyler. Tuvalet önerisi karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Umumi tuvalette seks mi? İğrenç. Hayır, teşekkürler.

Ama haklı olduğunu biliyordum. İnsanlar bunu okumaya bayılırdı. Milyon yıl geçse de yakalanma riskinin yüksek olduğu bir yerde seks yapmayacak insanlar bile.

Özellikle de yakalanma riskinin yüksek olduğu bir yerde asla seks yapmayacak insanlar.

Yeni bir belge açtım ve birkaç not aldım. Bazen kendimi çoğu zaman kurgu yazıyormuş gibi hissediyordum. Bunu nasıl araştırmam gerekiyordu? Pioneer Meydanı'na gidip sokak röportajları mı yapacaktım? Yoldan geçen rastgele insanlara riskli yerlerde seks yapma deneyimlerini mi soracaktım?

Bu fikir beni pek heyecanlandırmadı. Belki de en iyi arkadaşlarıma sormalıydim. Nasıl olsa April makalenin yayınlanmadan önce abartıldığından ve süslendiğinden emin olmayacaktı.

"Selam," Tala kafasını kapımdan içeri soktu. "Günaydın."

Tala Reyes benim yaşlarımdaydı ve bir metre boyunda muhteşem kıvrımlardan başka bir şey yoktu. Gür siyah saçları, iri siyah gözleri ve mükemmel bir moda zevki vardı. Glamour Gal'de benden kısa bir süre sonra işe başlamıştı ve kurgu bölümünde çalışıyordu.

İçeri girdi ve fazladan sandalyelerden birine oturdu. "Pazartesi günleri, haksız mıyım? Bana mı öyle geliyor yoksa haftalık toplantılarımızdan korkuyor musun?"

"Eskiden yapmazdım ama evet, her zaman biraz korku vardır." İçimi çektim. "Toplum içinde seks. Sürükleyici bir konu."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

Başımı öne eğdim. "Olabilir mi?"

"Elbette. April, Jenna'nın *alternatif güzellik bakımlarıyla* ilgili bir yazısı üzerinde çalışıyor," dedi, tırnak işareti yaparak. "En azından salyangoz yüz bakımı yaptırmak zorunda değilsin."

"Kulağa öyle mi geliyor?"

Başını salladı. "Salyangozlar yüzünde sürünüyor. Salyangozlar sürünür mü? Yoksa sürünürler mi? Bilmiyorum, hangi kelimeyi kullanırsanız kullanın, bu salyangoz salyası içeren bir yüz bakımı."

Yüzümü buruşturdum. "Bu iğrenç."

"Gördün mü? Daha kötüsü de olabilirdi. Ve en azından makalenizin tıklanabilir olacağını biliyorsunuz. İkramiyelerimizi sevmelisin." Sırıttı.

Her şey bununla ilgiliydi. Tıklamalar. Müstehcen konular ve kışkırtıcı başlıklar, hepsi mümkün olduğunca çok tık almak içindi. Tıklamalar Glamour Gal için reklam geliri ve bizim için ikramiye anlamına geliyordu. Şikayet edemeyeceğim tek şey buydu. Bonus yapısı herkes için cömertti.

Ve Tala haklıydı. Bendenizin kaleme alacağı bir toplum içinde seks makalesi çok tıklanır.

"Her neyse," dedi. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"İyi idi. Hâlâ bavulları boşaltıyorum." Ve garip bir şekilde isteksiz olan komşuma neler kaçırdığını göstermenin yollarını planlıyorum. "Peki ya sen? Bekle, senin bir randevun yok muydu? Nasıl geçti?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Pete ile birkaç kez dışarı çıktım ve emin değilim."

"Neyden emin değilsin?"

"Bir kere, her zaman geç kalır. Bugünlerde hepimiz telefonlarımıza yapışmış durumdayız ama o yemek boyunca mesajlaştı."

"Oh, hayır." Daha dik oturdum ve saçlarımı omzumun üzerinden taradım. "Hayatım, bir erkek seninle dışarı çıktığında odak noktası sen olmalısın. Telefonunda senden daha iyi ya da daha önemli bir şey olmamalı."

O da başıyla onayladı. "Evet."

"Değerinizi bilmelisiniz. Yüksek değerli bir erkek, bir kadına toplum içinde ve özel hayatında nasıl iyi davranacağını bilir. Birbirinizi yeni yeni tanımaya başladığınız şu anda size ilgi göstermeye zahmet edemiyorsa, ileride nasıl biri olacak? Ya da yatakta?"

"Bu çok iyi bir nokta. Seninle konuşmaya bayılıyorum. Randevu gurusu gibisin."

Gülümsedim. "Kadınların kendilerine layık olmayan bir erkek için kendilerini sattıklarını görmekten nefret ediyorum."

"Peki ya sen? Son zamanlarda sana layık bir erkekle tanıştın mı?"

İlginç bir soru. Dex bana layık mıydı? Vücudum kesinlikle öyle düşünüyordu. "Yeni komşum açıklanamayacak kadar seksi ama orada bir şey olduğunu görmüyorum." Omuz silktim, sıradan bir ilgisizlik havası takındım. Bir iş arkadaşına, Tala gibi arkadaş canlısı birine bile beni reddettiğini itiraf edecek değildim. "En azından görünüşü güzel. Ve on üç yaşında çok tatlı bir kızı var. Onu çok seviyorum."

"Ooh, yan komşun seksi bekar baba mı? Bu çok seksi. Eminim bunu bir makaleye dönüştürebilirsin."

"Belki, ama April'in bir komşunun seksi bulduğu şaşırtıcı şeylerle ilgili bir makaleden etkileneceğini sanmıyorum. Çimleri biçmesini izlemek gibi."

"Ayrıca ateşli."

"Gerçekten öyleydi." Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Ve o benim tipim bile değil."

"İş fiziksel çekiciliğe geldiğinde, tipin önemli olup olmadığını bilmiyorum." Ayağa kalktı ve bluzunu düzeltti. "Jenna'nın makalesine geri dönmeliyim. Ve tavsiye için teşekkürler. Onu tekrar görme zahmetine girmeyeceğim. Buna değecek bir adamı bekleyeceğim. Frannie ve Freddie'yi sevecek birini."

"Pardon, kim?"

"Gelinciklerim. Onlar benim bebeklerim. Onları henüz Pete'le tanıştırmadığım için çok mutluyum. Böylesi çok daha az garip."

Yavaşça başımı salladım. Buna ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum.

"Sonra konuşuruz," dedi gülümseyerek ve arkasını dönüp gitti.

Sabahın geri kalanını ofiste geçirdim ve makaleyi ilginç kılacak yollar bulmaya çalıştım. Teşhircilik psikolojisi üzerine biraz araştırma yaptım, ancak April'in isteyeceği açının bu olmayacağını hissediyordum. Ne yazarsam yazayım, muhtemelen yakalanmadan toplum içinde seks yapmanın en iyi on yolu gibi bir şeye dönüştürülecekti.

Öğle yemeği vakti geldi ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Öğle yemeği için en iyi arkadaşlarımla buluşacaktım ve geç kalmak istemiyordum.

Restoran ofisimden arabayla kısa bir mesafedeydi. Bir blok ötede bir park yeri buldum ve içeri girdim.

Güneş gözlüklerimi çıkardım ve hostese gülümsedim. "Arkadaşlarımla buluşacağım. Ah, işte buradalar."

En iyi üç arkadaşım zaten oradaydı, barda bir masadaydılar. Sophie beni görünce yüzü aydınlandı ve sanki doğru masaya gidebilmem için beni işaret etmesine ihtiyacım varmış gibi el salladı. Sarı bukleleri her zamanki gibi biraz dağınıktı ve yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Kısa bir süre önce ilk bebeğine hamile olduğunu öğrenmişti ve kocası Cox'la birlikte çok heyecanlıydılar.

Hazel'in düz kahverengi saçları dökülmüştü ve arkasını döndüğünde gözlüklerini burnuna doğru itmişti. İstesek de ikimiz daha farklı olamazdık ama on dört yaşımızdan beri en iyi arkadaştık. Biraz gerçekçi olsa da, bilgili ve zekiymiş. Eski düşmanı Corban Nash ile iki yıldır evli olduğuna inanmak zordu.

Zaman nereye gitmişti?

Everly ayağa kalktı ve ben de onu kucaklayıp her iki yanağından öptüm. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi.

Onun güneşli gülümsemesinin tadını çıkardım. Everly tanıdığım en mutlu insanlardan biriydi. Flört hayatının tam bir felaket olduğu zamanlarda bile, her zaman iyi tarafını bulurdu.

Artık çok uzağa bakmasına gerek yoktu. Çok soğukkanlı ama aynı zamanda çok seksi ve son derece varlıklı Shepherd Calloway ile evlenmişti. Kızları Ella bu yaz iki yaşına basacaktı ve o da en az annesi kadar ışıltılı ve mutluydu.

Arada bir, küçük Ella'yı kucağıma aldığımda, yumurtalıklarımın olduğu bölgede garip bir sancı hissediyordum. Çok garip bir şeydi.

Ella Calloway duyduğum en güzel, en hoş çocuk olmasına rağmen. Herkesin yumurtalıklarının biraz ağrımını sağlardı.

"Bebeğimiz nerede?" Ben sordum.

"Onu ben getirecektim ama Richard ve Dahlia gelip onu parka götürüp götürmeyeceklerini sordular. Açıkçası büyükbabası ve büyükannesine hayır diyemezdin."

"Sorun değil, Ella'ya başka zaman kavuşurum." Sandalyemi çektim ve oturdum. "Soph, harika görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten iyi," dedi gülümseyerek. "Sabahları bir saatimi kusarak geçirdiğim zamanlar hariç. Ve öğleden sonra o kadar yorgun oluyorum ki gözlerimi açık tutamıyorum. Ama bunun dışında harika."

"Sabah bulantıları yaşadığın için üzgünüm," dedi Everly. "Bu hiç eğlenceli değil."

"O kadar da kötü değil," dedi Sophie. "Bana aldığın kristalize zencefilli şekerlerin çok yardımı oldu."

"Oh, güzel!"

Hazel, "Zencefilin sunumu, bulantı önleme etkinliği açısından önemlidir" dedi. "Aktif bileşenler, işleme yöntemine bağlı olarak biyoyararlanım açısından farklılık gösterir ve çoğu çalışma, zencefil tozunun, ardından taze zencefil ve zencefil çayının biyoyararlanımı en yüksek bileşenlere sahip olduğunu ve dolayısıyla en etkili olduğunu ortaya koymuştur."

Sophie gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Zencefil hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" "Biraz okudum."

Everly'nin gözleri büyüdü. "Neden? Sen olduğun için mi?"

"Ah." Hazel gözlüklerini tekrar düzeltti. "Hayır, hamile değilim."

Sophie ve Everly hayal kırıklığına uğramış bir halde koltuklarına çöktüler. "Ama sanırım ben olmak istiyorum," dedi Hazel, ses tonu gerçekçiydi.

Üçümüzün de nefesi

kesildi. "Ne oldu?"

Hazel sordu.

"Sen ve Corban bebek sahibi olmaya mı çalışıyorsunuz?"

Sophie sordu. "Bu bir tartışma konusuydu."

"Ah," dedi Everly, gözleri buğulanarak. "Senin için çok heyecanlıyım."

"Henüz hamile değilim," dedi Hazel. "Yine de her ihtimale karşı alkolü bırakmanın benim için en iyisi olacağına karar verdim."

"İyi plan," dedi Sophie. "Ne zaman olacağını asla bilemezsin."

Ona gülümsedim. "Şu anda kırık bir prezervatif bebeğine hamile olan kadın söylüyor."

Hülyalı bir şekilde iç çekti ve elini karnının üzerine koydu. "Evet."

Her şey nasıl da değişmişti. Kısa bir süre önce konuşmalarımız kariyer, flört ve seks gibi konular etrafında dönüyordu. Ve bunlar genellikle geceleri martini eşliğinde gerçekleşirdi. Şimdi ise Cuma ya da Cumartesi geceleri içki içmek yerine genellikle öğle yemeği için bir araya geliyorduk ve arkadaşlarımın hayatları kocalar, kayınvalideler ve bebeklerle doluydu. Hepsi çok sevimli ve evcildi.

Ama kendimi biraz dışlanmış hissetmekten kendimi alamadım. Uzun süreli, derinden bağlı bir ilişki hakkındaki bir konuşmaya ekleyecek bir şeyim yoktu, çünkü öyle bir ilişkim yoktu. İstemiyordum da. Peki ya

bebekler? Everly ve Sophie'nin ve umarım yakında Hazel'ın yerine geçerek yaşamaktan çok mutluydum. Ama geleceğimde bebekler görmüyordum, tıpkı bir koca görmediğim gibi.

Ben öyle bir tip değildim.

Everly uzandı ve koluma dokundu. "Yeni evde her şey nasıl? Ne zaman gelip görebiliriz?"

Arkadaşlarım evi satın almadan önce benimle birlikte eve bakmaya gelmişlerdi ama ben taşındığımdan beri gelmemişlerdi. "Evimi seviyorum. İstedığınız zaman gelin. Etrafta hala kutular var ama kimin umurunda."

"Yargılamayacağız," dedi Hazel.

"Tabii ki hayır," dedi Sophie. "Sanırım Cox'la evimize taşındığımızda son kutuyu açmamız altı ay sürmüştü."

"Komşularınızdan herhangi biriyle tanıştınız mı?" Everly sordu. "İyi insanlar mı?"

Hiç. "Sokağın karşısında Phil var. Çimlerine kafayı takmış durumda. Ve birkaç kapı ötede çok tatlı bir çift var. İsimlerini hatırlayamıyorum ama iki çocukları var. Ya da belki üç. Aslında, sokağımdaki insanların çoğunun çocuğu var. Bir sürü minivan var."

"Şirin," dedi Everly. "Çim biçen seksi adama ne dersin?"

"Dex St. James," dedim, adının dilimin üzerinde bir şeker parçası gibi yuvarlanmasına izin vererek. "İri ve iri yarı, pek arkadaş canlısı değil ve çok fazla dövmesi var. Yine de kızını seviyorum. Hepiniz Riley ile tanışmalısınız, o tam bir bebek."

"Çok tatlı," dedi Sophie. "Küçük mü?"

"Hayır, on üç," dedim. "Geçen gece okuldaki resim sergisine gittim ve çok etkileyiciydi. Resim yapıyor ve çok yetenekli."

"Onun sanat sergisine mi gittin?" Hazel sordu. "Bu ilginç bir gelişme."

"Bu neden ilginç? Beni o davet etti. Belli ki gitmişim."

"Onları tanıdığının farkında değildim," dedi Hazel. "Bahçe işlerini yaparken pencereden onu izlediğini sanıyordum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Beni ürkütücü biri gibi gösterdiğin için teşekkür ederim. Ve evet, onları tanımaya başladım. Ailesinin barbeküsüne bile davet edildim."

"Bekle, onunla çıkıyor musun?" Sophie sordu. "Ne? Hayır. Nereden çıkardın bunu?" "Seni bir aile barbeküsüne davet etti." "Dürüst olmak gerekirse, beni annesi davet etti."

"Annesi mi?" Sophie sordu, az önce inanılmaz derecede şok edici bir şey söylemişim gibi ağzı açık kalmıştı. "Nora, bunu bizden neden saklıyorsun?"

Üç arkadaşım sanki Avustralya'ya taşınacağımı ve onları bir daha asla görmeyeceğimi açıklamışım gibi bana baktılar. "Siz neden bahsediyorsunuz? Ben bir şey saklamıyorum. Dex'le birkaç kez karşılaştım ve kızıyla sohbet ettim ve evet, sanat sergisine gittim. Ve ailesiyle tanıştım. Geçen Cuma küvetim su sızdırdığında ve mutfığa su damladığında bana yardım etti. Ayrıca çöpümde bir rakun vardı ve birinin eve zorla girdiğini düşünmüştüm. Ama gerçekten, ortada bir şey yok."

Hazel daha yakına eğildi, gözlüklerinin ardından sanki psikolojik deneylerinden birinde denekmişim gibi bana baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Hepsi doğrudur." "O zaman bir şeyi atlıyorsun." "Sen iyi misin?" Everly sordu.

Gözlerimi hafifçe devirerek derin bir nefes aldım ve ellerimi uzattım. "Güven çemberi."

Everly bir elimi, Hazel da diğer elimi tuttu. İkisi de Sophie ile el ele tutuşarak kutsal çemberimizi oluşturdular. Güven çemberinde söylenenler güven çemberinde kaldı.

"Dex'ten hafifçe etkilenmem mümkün," dedim, bunun ciddi bir sorun olmadığını anlamaları için sesime biraz küstahlık kattım. "Hiçbir şekilde benim tipim değil ama çok sağlam ve erkeksi ve muhtemelen her gün aynı kotu giymesine rağmen güzel kokuyor. Ama beni geri çevirdi."

"Özür dilerim, ne dediniz?" Sophie dedi ki. "Çünkü seni reddettiğini söyledin gibi geldi ve ben de seks teklif ettiğini ve onun da hayır dediğini varsayıyorum ve bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Hazel, "Bunu hayal etmek çok zor," dedi.

"Sihirini benim üzerimde kullanmış olsaydın seni geri çevirebileceğimi sanmıyorum," dedi Everly ve dördümüz el ele tutuştuk.

Eğildim ve yanağının yanındaki havayı öptüm. "İşte bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum. Görünüşe göre onun için doğru türde bir sihre sahip değilim. Yalnızdık, benim evimdeydik ve kızı da gece dışarıdaydı, yani bu mükemmel bir fırsattı. Ama ilgilenmediğini söyledi."

"İlgilenmiyor musun?" Hazel kaşlarını çatarak sordu.

"Birdenbire dünya hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım," dedi Everly. "Nasıl olur da seninle ilgilenmez? Sen Nora Lakes'sin. Bu mümkün değil."

"Egom sana teşekkür ediyor ama bu beni ilk kez geri çeviren bir erkek değil." Parmağımla dudaklarıma dokunarak durakladım. "Hayır, bekle. Belki de bu bir erkeğin beni ilk kez geri çevirişidir."

"Muhtemelen anlaşılabilir bir nedeni vardır," dedi Everly. Her zaman iyimserdir. "Belki de bir ilişkiden yeni çıkmıştır."

"Anneye ne olduğunu biliyor musun?" Sophie sordu.

Başımı salladım. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama nedeni yeni bir ayrılık olsaydı, bunu söylemesi gerekmez miydi?" Hazel sordu.

Everly, "Bir ilişkiden yeni çıktığını söylese daha yumuşak bir reddetme olurdu," dedi. "Sadece ilgilenmediğini söylemek biraz sert olur."

"Her zamankinden daha kibirli görünme riskini göze alarak söylüyorum, benimle ilgilenmemesine imkân yok. Söylediği buydu ama tüm vücudu aksini söylüyordu. Bir erkeğin beni ne zaman istediğini bilirim ve o kendini tutmak için çok çaba sarf ediyordu. Banyodan yeni çıkmıştım ve bir bornoz dışında çıplıktım, Tanrı aşkına."

"Şu güzel pembe olan mıydı?" Everly sordu.

"Evet. Banyodan sonra en sevdiğim şeydir. Ve sadece uzaklaşmakla kalmadı, başka bir kelime bile etmeden tepindi. Sadece, üzgünüm ilgilenmiyorum. Hepsi bu."

Hazel, "Bu çok kafa karıştırıcı," dedi.

"Sadece ben olmadığımı için memnunum," dedim. "Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum ve gerçekten de değil, ama aynı zamanda bunu düşünüp duruyorum. Neden bunu düşünüp duruyorum?"

"Hepimiz bunu düşünürdük," dedi Everly. "Muhtemelen ona söylediğim her kelimeyi ve onun huzurunda giydiğim her kıyafeti aşırı analiz ediyor, bende neyin yanlış olduğunu bulmaya çalışıyordum."

Sophie bilgece başını sallayarak, "Aynen," dedi.

"Aynı fikirdeyim," dedi Hazel. "Bunun kendine olan güvenine bir darbe olması mantıklı."

Bluzumun düğmelerinden biriyle oynadım. "Bunun özgüvenime bir darbe olduğunu söyleyemem. Bu çok dramatik olabilir. Ama dengemi biraz bozdu."

Ayrıca ondan hoşlanıyordum ve onun benden hoşlanmaması canımı yakıyordu. Sophie, "En azından komşulardan kaçmak çok zor değil," dedi. "Ondan uzak durmayacağım."

"Sen değil misin?" Everly sordu.

"Beni yanlış anlama, kendimi onun kollarına atacak değilim." Ağzımın kenarları kalktı. "İlgilenmediğini iddia etti ama yalan söylüyordu. Bu yüzden onu kızdıracağım. Ona neyi kaçırdığını göstereceğim."

Sophie gülerek, "Dex, başına geleceklerden haberin yok," dedi.

Ben kadehimi kaldırdım, onlar da beni izledi. "Kadeh kaldıralım. Dex St. James'e ve flörtün gücüne. Yanımda yaşamak tatlı, tatlı bir işkence olsun."

"Şerefe!"

Bir yudum aldım. Sophie haklıydı. Dex'in başına geleceklerden haberi yoktu.

DEX

T Sayfadaki yazılar bulanıklaştı. Kitabı yüzümden birkaç santim daha uzaklaştırdım ve çizgiler keskinleşti. Daha iyiydi, ama şimdi rahatsız edici. Kitabı bu açıyla tuttuğumda kolumu sandalyeye yaslayamıyordum. Yanımdaki sehpanın üzerinde duran okuma gözlüğü bu sorunu çözebilirdi. Bunu biliyordum ama inatla görmezden geldim.

Kırk yaşında bile değildim. Lanet okuma gözlükleri için çok gençtim.

Dirseğimi bükerek rahatlamaya çalıştım. Kelimeler yine bulanıklaştı, harflerin kenarları gözümü kısmamı gerektirecek kadar yumuşadı. Bu başımı ağrıyacaktı.

Güzel.

Okuma gözlüğünü aldım ve taktım. Sayfa rahatça odaklanırken gözlerimin etrafındaki gerginlik azaldı.

Daha önce okuduğum bir gerilim romanıydı. Olayları biliyordum ve ipuçlarını yakalayabiliyordum ama işin cazibesi de buydu. Çok fazla konsantre olmama gerek yoktu. Uyuyamadığım için sabahın dördünden beri okuduğumda işe yaradı.

Bunu çok yaptım.

Ve bir kitabı yeniden okumak, tavana bakıp Nora'yı düşünmekten çok daha iyiydi.

Bunu ben de çok yaptım.

Açıktası geçen Cuma gecesi çekip gittiğimde doğru şeyi yapmıştım. Ne istediğini çok açık bir şekilde ifade etmişti ve dürüst olmak gerekirse buna saygı duydum. Oyun oynamıyordu, öyle değilmiş gibi davranmıyordu.

ilk hamleyi benim yapmamı sağlamak için. Önerisi açıktı, iddialıydı ama aşırı agresif değildi.

Ama onu ikna etmemin bir yolu yoktu.

Ben de haftayı benim yerimde kim olsa ne yapardı diye düşünerek geçirdim. O yokmuş gibi davranarak.

Ben de bu konuda oldukça iyiydim. Gecenin bir yarısı uyanık yatarken onun o daracık bornozun içinde nasıl göründüğünü hayal etmem dışında. O büyük, etkileyici gözler ve dudakları bana cennette bir gece sunuyordu.

Yine de doğru olanı yapmışım. Daha hayvani tarafım aptal olduğumu düşünse bile.

Belki de aptalın tekiydim.

Sayfayı çevirdim, kağıt parmaklarımın altında gevrekti. Son birkaç paragrafı okumamıştım ama hikâyeyi o kadar iyi biliyordum ki bunu dert etmedim. Saatlerdir okuyordum, dünyanın geri kalanının uyanmasını bekliyordum. Ya da en azından Riley'nin uyanmasını, böylece işe gitmeden önce kahvaltı isteyip istemediğine bakabilecektim. Saat sekizi geçiyordu ama bugün cumartesiydi, o yüzden daha saatlerce uyanmayabilirdi.

Eninde sonunda kalkmak zorunda kalacaktı. Ailem daha sonra annemin barbeküsüne gelecekti.

Nora da öyleydi. Muhtemelen.

Ve işte yine oradaydı, zihnimi dolduruyordu.

Belki de onu sikip bu işi bitirmeliydim.

Kimi kandırıyordum ki? Bu benim tarzım değildi. Biraz eski kafalıyım. Seksin bir anlamı olsun isterdim. Kabul ediyorum, gençken bir süre düşünme işinin çoğunu aletimin yapmasına izin vermişim. Ve aşık olmadığınız biriyle sevişmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyordum.

Riley'i de böyle bulmuştum.

Kızımı doğurduğum için asla ama asla pişman olmayacaktım. O başıma gelen en güzel şeydi. Ama annesinin ebeveynlik konusunda ne kadar işe yaramaz olduğunu bilseydim, cinsel partnerlerimi daha dikkatli seçebilirdim.

Bu kadar. Dikkatliydim. Olmak zorundaydım. İşler ters giderse ya da gittiğinde zarar görebilecek tek kişi ben değildim. Düşünmem gereken Riley vardı. Ve biriyle ilişkiye girmem konusunda ne hissedeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Garip olurdu gibi geliyordu.

Ayrıca, ilişkiler biter. Ya da benimkiler hep öyle oldu. Riley'i her şeyden koruyamazdım ama ona bunu yaşatmak zorunda değildim.

Merdivenlerdeki yavaş ayak sesleri dikkatimi çekti. Okuma gözlüklerimi çıkardım ve koltuğa kıvrıldım. "Günaydın, Ry."

"Günaydın." Saçları örgülerinden dolayı gevşek ve dalgalıydı ve üzerinde hâlâ pijamaları vardı.

"Kahvaltı ister misin?"

Gözlerini ovuşturdu. "Henüz değil."

"Saat on birde dükkana gitmem gerekiyor. Herkes gelmeden dönmeye çalışacağım ama garanti edemem. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Merdivenlerin dibinde durakladı. "Evet, biliyorum. Başlangıç saatleri bizim ailede daha çok belirsiz öneriler gibidir."

Gülümsedim. Haklıydı. Ailenin akşam yemeğine gelmesi, insanların öğle yemeğinden hemen sonra gelmeye başlaması anlamına geliyordu. Aperatiflerle birlikte.

St. James klanı nasıl yemek yeneceğini bilirdi.

Riley ayaklarını sürüyerek mutfığa girdi. Çay için su ısıtıyor gibiydi. Oraya gitmeyi düşündüm ama onu boğmak istemekle istememek arasında gidip geliyordum. Bütün hafta beni endişelendirecek şekilde sessizdi. Katie'yle yatıya kalması onu canlandırmış gibi görünüyordu, bir gün kadar. Ama Pazartesi gelir gelmez yine sessiz ve asık suratlı olmuştu.

Canı cehenneme. Kitabı bir kenara bıraktım ve mutfığa gittim. Tek kelime etmeden kızımı kucakladım ve sarılmak için içeri çektim.

Bir an için kaskatı kesildi, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi. Muhtemelen öyle oldu. Ama sonra rahatladı ve kollarını bana doladı, bana sarıldı.

İşte benim kızım.

Onu bıraktım ve geri çekildim, sanki küçük kızıma sarılmak benim için oksijen değilmiş gibi rahat davrandım.

Sakin davranarak dolaptan bir kupa çıkardı. "Nora bugün de geliyor mu?"

Lanet olsun. Nora'nın hâlâ gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü ondan uzak durmak için çok çalışmışım. Evdeyken pencerenin perdesini bile kapalı tutuyordum, böylece onun gelişini ya da gidişini göremeyecektim.

Omuz silktilim. "Emin değilim. Onu görmedim. Ama gelmezse de hayal kırıklığına uğrama. Bir aile yemeği sadece komşu olan birinden istenecek çok şey var."

"Ama değil."

"Ne demek istiyorsun? Yandaki evde yaşıyor. Sanırım komşunun tanımı bu."

"Hayır, o *sadece* bir komşu değil."

Kaşları çatıldı. Bununla ne demek istemişti? Nora'yla aramızda ne olduğunu bilemezdi. O gece evde bile değildi.

"O bir arkadaş," diye devam etti Riley, ses tonu gerçekçiydi.

Doğru. Riley'nin arkadaşı. Güzel. Bu işe yarayabilir. "Evet, arkadaşın olduğunu biliyorum."

Gözlerini devirdi. "O senin de arkadaşın baba. Garip davranmayı bırak. O şeyi biliyorum."

Çenem tutuldu. Nereden biliyordu ki? Aptal rolü oynamaya karar verdim. "Ne şeyi?"

"Sizi gördüm ama önemli bir şey değil."

Bir şey içiyor olsaydım mutfağın her yerine tükürürdüm. Bizi görmüş mü? Ne? Nasıl? "Ry, bence yanlış düşünüyorsun."

"Ne demek yanlış anladım?" Gözleri benimkilerle buluştu ama telaşlandı mı yoksa heyecanlandı mı anlayamadım. "Siz gerçekten birlikte misiniz? Çünkü numara yaptığınızı sanıyordum."

Şimdi gerçekten kafam karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Biz birlikte değiliz."

"Evet, biliyorum. Demek istediğim de buydu. Sanat sergisinde el ele tutuşuyordunuz ama bu sadece Bayan Bachman'dan uzaklaşmak içindi. Bu tamamen bir arkadaşın yapacağı bir şey, sadece komşu olan birinin değil."

Tamam, bu mantıklı gelmeye başlamıştı. Uzun bir nefes aldım. Beni neredeyse çıplak bir Nora'yla görmekten bahsetmiyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bunu gördüğünü fark etmemiştim."

"Bayan Bachman bütün babalarla öpüşmeye çalışıyor. Onun çocuklarından biri olmaktan nefret ederdim. Çok utanç verici."

"Çocukları için de üzülüyorum." Ve onu kabul edecek kadar aptal olan babalar için de.

Çaydanlık kaynamaya başladı ve Riley sıcak suyu çay poşetinin üzerine döktü. "Giyindikten sonra yan odaya gidip Nora'nın hâlâ gelip gelmediğinden emin olacağım."

O yokmuş gibi davranmak buraya kadarmış. "Tamam, ufaklık."

"Sadece büyükannenin önünde onunla el ele tutuşuyormuş gibi yapma. Ne olacağını biliyorsun. Gelecek hafta sonuna kadar beni çiçekçi kız elbisesi almaya götürür."

Ani şoku örtbas etmeye çalışarak biraz fazla sert güldüm. Çiçekçi kız elbisesi mi? Oh, kahretsin. "Evet, giyerdi."

Küçük bir gülümsemeyle kupasını aldı ve yukarı çıktı. Derin bir nefes daha aldım. Bir kurşundan kurtulmuş gibi hissettim.

Ama Riley, Nora'nın bu gece geleceğinden emin olursa bir tane de benim için gelecekti.

Hayır, bu iyiydi. Ondan sonsuza kadar kaçamazdım. Ve ailem cehennem gibi bunaltıcıydı. Büyük, gürültülü ve meraklı. Eğer kaosa cesaret ederse, muhtemelen kibar davranacak kadar uzun süre kalır ve sonra ateşli kışını eve geri götürürdü.

Başa çıkabilirim.

Kapı çaldı ve ben saate baktım. Lanet olsun, eğer gelen kız kardeşimse, ona lanet olası evine gitmesini ve aile yemeği planları olan normal bir insan gibi öğle vakti gelmesini söyleyecektim. Saat sabahın dokuzu bile değildi.

Kapıyı açtım ama gelenler kız kardeşlerimden biri değildi. Parlak mavi Party People Rentals tişörtleri giyen yirmili yaşlarda bir çift çocuktuk -işte yine yetişkinleri çocuk olarak düşünmeye başladım-.

"Hey," dedi ilk adam. "Buraya lüks bir korsan gemisi zıplama eviyle geldik."

"Tamam. Arka tarafa getirebilirsiniz. Ayakkabılarımı giyeyim ve sizinle dışarıda buluşalım."

Her iki adam da bana bir çene ucu verdi ve kamyonlarına doğru yöneldiler. Nora'nın evine doğru bakmamak için kendimi zorladım ve ayakkabılarımı bulmak için içeri girdim.

Onlarla arka bahçede buluştum ve şişme canavarı nereye kuracaklarını seçmelerine izin verdim. Onu yaydılar, bir uzatma kablosunu elektrik prizine çektiler ve hazır olduğumuzda açmamı söylediler. Önce test etmiş olabileceklerini düşündüm ama ben daha soramadan çekip gittiler.

Annemin anlaşmasıydı, bu yüzden endişelenmemeye karar verdim. İçeri girmek için döndüm ve neredeyse Nora'ya çarpıyordum.

Çok terli bir Nora.

Sikeyim.

Saçları yukarıdaydı ve üzerinde spor sütyeni ile iç çamaşırı olmaktan bir santim uzakta olan bir şorttan başka bir şey yoktu. Bronz teni hafif bir ter pırıltısıyla parlıyordu, sanki son bir saatimi fu-

"Selam." Bana o muhteşem gülümsemesini gösterdi; dolgun dudakları ve beyaz dişleriyle. "Kusura bakma, koşuya çıkmıştım ve dışarıdaki parti kamyonunu gördüm. O da neydi?"

Zıplama evini işaret etti ama gözlerimi ondan alamadım. Boynundaki teri yalamak istedim.

Daha da iyisi, o inanılmaz memelerden kurtul.

Hayır, yapmadım. Nora Lakes'e bulaşmıyordum.

Bakışlarımı ayırdım ve omzumun üzerinden baktım. "Bu bir zıplama evi. Annem sipariş etti."

"Elbette, büyük aile barbeküsü. Sabırsızlanıyorum."

"Bak, gelmek zorunda değilsin. Ailem oldukça iğrençtir."

"Orada olmamdan rahatsız mı oluyorsun?"

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Hayır, hiç de öyle değil. Beni rahatsız etmiyorsun."

Gülümsedi ve bir santim bile kıpırdamamış olmasına rağmen sanki daha da yaklaşıyormuş gibi hissetti. "Güzel. Bunu istemezdim."

"Sadece rahatsız olmanı istemem."

"Beni rahatsız etmiyorsun, Dex." Kirpiklerini kırptırdı, sadece bir kez.

Tanrım, çok iyiydi, seksapeli bir şekilde aynı anda hem incelikli hem de tam yüzümdeydi. Aimee Bachman gibi bir kadın dikkatimi göğüslerine çekmek için parmaklarını göğüs dekoltesinde gezdirir ya da kasıklarına bakarken dudaklarını yalardı. Nora bunların hiçbirini yapmadı. Sanki gezegendeki en seksi kadın olmaya çalışmıyor gibiydi. Sadece öyleydi.

"Nora!" Riley arka kapıdan koşarak çıktı, üzerinde hâlâ pijamaları vardı. "Merhaba."

"Merhaba güzelim." Nora kızına gülümsedi ve bu beni neredeyse kıracaktı. "Sarılma bana, çok terliyim."

"Umurumda değil." Riley ona doğru atıldı ve kollarını ona doladı. "Bu gece yine de gelebilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim."

Riley geri adım attı ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Güzel. Seni görmedim, belki unutmuştundur ve başka planlar yapmışsındır diye düşündüm."

"Görünürde tek bir plan yok. Ve istediğin zaman ziyarete gel, tatlım. Bu hafta seni özledim."

Nora'ya, en sevdiği rock yıldızı ona sahne arkasına geçme teklif etmiş gibi gözleri parlayarak baktı. "Öyle mi? Ben de seni özledim. Kulağa garip geldi. Kusura bakma. Yukarı çıkıp ne giyeceğime karar vereceğim."

"Akşama görüşürüz." Nora parmaklarını sallayarak el salladı.

"Güle güle." Riley'nin yanakları kızardı ve eve geri girmeye çalışırken neredeyse sürgülü cam kapıya çarpıyordu.

"O çok tatlı," dedi Nora.

"Biliyorum, gerçekten öyle." O hâlâ arka kapıyı izlerken gözlerimin bir saniye Nora'da kalmasına izin verdim.

Çok seksiydi. Belki

de aptalın tekiydim.

"Ben sizi hazırlıklarınızla baş başa bırakayım," dedi. "Bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır, tüm ailemi bir hafta boyunca doyuracak kadar yiyeceğimiz var. Bu işler böyle yürür."

"En azından bir şişe şarap getireyim. Ben de katkıda bulunmak istiyorum." "Buna hayır demem."

"Harika." Gözleri parladı ve ağzının kenarları belli belirsiz bir gülümsemeyle seğirdi. "Sonra görüşürüz."

"Güle güle." Dönüp evine doğru yürürken gözlerimi terden sırlıklam olmuş vücudu yerine yüzünden ayırmamak için elimden geleni yaptım.

Tabii ki, döndüğünde gözlerimi kışından alamadım. Ben sadece insanım.

Durakladı, omzunun üzerinden baktı, dudaklarından eğlenceli bir gülümseme geçti.

Yakalandı.

Sinirli bir hırıltıyla, tepinerek içeri girdim. O kadın benim ölümüm olacaktı.

NORA

I Dex'in benden kaçıp kaçmadığını ya da onu bütün hafta boyunca görmemiş olmamın bir tesadüf olup olmadığını bilmiyordum. Çim biçmek yok. Bahçe işi yok. I

arabasına gidip gelirken onu bir an bile görmemişti.

Adam en azından ona biraz işkence etmeme izin verme nezaketini gösteremez miydi? Biraz su almak için içeri girdim, spor sütyenim ve bir çift minik şortumla koşmayı tercih ettiğim için kendimden memnundum. Dürüst olmak gerekirse, hava Nisan ayı için mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve ben de daha uzun, dolayısıyla daha terli bir koşuya karar vermiştim. Kıyafetim rahattı ve antrenmanım için uygundu. Doğrusunu söylemek gerekirse

Dex'in yararı için taktım.

Onunla dışarıda karşılaşmak mutlu bir kazaydı.

Ayrıca zaten bildiğim bir şeyi de doğrulamıştı. Dex ilgileniyordu. Hem de çok ilgileniyordu.

İstediği kadar inkar etsin. Bana nasıl baktığını gördüm.

Duş almak ve öğleden sonra ne giyeceğimi düşünmek için yukarı çıktım. Çok kışkırtıcı bir şey değildi. Oraya kendimi ona atmak için gitmiyordum. Ama komşu kızı da benim tarzım değildi. Şık ama ulaşılabilir bir şey ihtiyacım vardı.

Sonunda, fırırlı beyaz bir atlet, bilek boyunda kot pantolon ve dolgu topuk sandaletler seçtim. Büyük altın halka küpeler biraz hava katacaktı.

Mükemmel.

Duşa girerken Riley'ye kıyafetini seçmesinde yardım etmeyi teklif etmediğim için içimde bir pişmanlık vardı.

Barbekünün akşam yemeği olduğu izlenimine kapılmışım ama gürültü saat iki civarında başladı. Yatak odamın penceresinden Dex'in arka bahçesine baktım. Zıplama evi şişirilmişti ve her yerde çocuklar var gibiydi. Yetişkinler masalara yiyecek koyuyor ve sandalyeleri yerleştiriyordu ve Gillian'ı tanıdım, başka bir kadınla konuşuyordu, ikisi de ellerinde içeceklerle.

İçimi beklenmedik bir gerginlik dalgası kapladı. Genelde yabancılarla sosyal ortamlarda bulunmaktan çekinmezdim. Yeni insanlarla tanışmayı severdim ve küçük sohbetlerde rahattım.

Ama bir aile barbeküsünün samimiyetiyle ilgili bir şey garip bir şekilde göz korkutucuydu.

Belki bir bahane uydurup iptal ederdim. Beni özleyecek değillerdi ya. Benim sorunum neydi? Erkek arkadaşımın ailesiyle buluşmayacaktım, Umutsuzca beni onaylamalarını umuyordum. Sadece Dex ve Riley vardı. Zaten ailesiyle tanışmışım, neden endişeleniyordum ki?

Yine de kıyafetimi yeniden gözden geçirdim, farklı kombinasyonlar denedim ve sonunda daha önce seçtiğim kıyafetlere geri döndüm.

Kimse bana ne zaman gelmem gerektiğini söylememişti ama parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ben de bir şişe şarap aldım - Salishan Cellars'tan sek bir Riesling - ve arka kapıdan çıktım.

Çocukların tiz kahkahaları havayı dolduruyordu ve birkaç kadın Dex'in arka bahçesinde dolaşıyordu. Karnım gerginlikle gerildi ama saçlarımı karıştırdım ve bu hissi bir kenara ittim. Bu sadece bir komşunun evindeki sıradan bir buluşmaydı. Korkacak bir şey yoktu.

Riley kırılmış tişörtü ve yırtık kot pantolonuyla çok sevimli görünerek sürgülü cam kapıdan çıktı. Belki de ben hayal görmüştüm ama sanki özellikle benim gelip gelmediğimi görmek için dışarı çıkmış gibi doğrudan bana bakıyordu.

Gülümsedi ve beni karşılamak için koştu. "Merhaba. Gelmişsin."

Geldiğimde her zaman şaşırmış görünmesi dikkatimden kaçmamıştı, sanki bunu yapmamı beklemiyor gibiydi. "Geç kaldığım için özür dilerim. Bunun bir akşam yemeği olduğunu sanıyordum."

"Ah, evet." Omzunun üzerinden baktı. "Ailem akşam yemeğinin öğle yemeğinden hemen sonra başladığını düşünüyor. Sanırım sadece takılmayı seviyorlar."

Bu oldukça sevimliydi. "Buna bayıldım. Geçen hafta sonu arkadaşınla yatıya kalman nasıldı?"

Omuz silkti. "İyiydi."

"Sadece iyi mi?"

"Evet, sorun değil." Elimi tuttu. "Hadi, seni herkesle tanıştırmak istiyorum."

İyi deme şeklini tanıdım. Bu bir şeylerin yanlış gittiği anlamına geliyordu ama o bu konudan kaçınmak istiyordu. Her ne kadar durup onunla birlikte bu konuyu araştırmak istesem de, beni arka bahçesine, ailesinin tam ortasına götürdü.

"Büyükanne," diye seslendi Riley. "Nora geldi."

Gillian mavi çiçekli bir bluz ve kot pantolon giymişti. Çene hizasındaki küt saç ı ona çok yakışmış, gözlerini ve elmacık kemiklerini mükemmel bir şekilde vurgulamıştı.

"Seni tekrar görmek güzel." Şarabı uzattım. "Bunu size vereyim mi, yoksa oğlunuzu aramaya mı çıkayım?"

"Senin için alabilirim." Şarabı gülümseyerek aldı. "Gelebilmenize sevindim. Umarım senin için çok korkutucu değilizdir."

"Hiç de değil," diye yalan söyledim. Herkes beni izliyormuş gibi hissediyordum. "Herkesle tanışacağım için heyecanlıyım."

"Bunlar..." Gillian duraksadı ve etrafta koşuşturan küçük insan sürüsünü belli belirsiz işaret etti. "Torunlarım. Zıplama evinin enerjileri için iyi bir çıkış olacağını ve akşam yemeğine kadar sakinleşeceklerini umuyorum."

"Evet, doğru," dedi Riley. "Kuzenlerim sevimli ama hepsi deli." İki kadın yaklaştı, ikisi de Gillian'a çarpıcı bir benzerlik gösteriyordu, Dex gibi gözleri olmasına rağmen.

"Kızlarım, Angie ve Maggie." Zıplama evinin girişinin dışında duran ve görünüşe göre denetleyen başka bir kadını işaret etti. "Bu da gelinim Tori."

"Erkeklerin hepsi içeride," dedi Angie. Uzun saçlarını sade bir at kuyruğu yapmıştı ve siyah bir tişört, kot pantolon ve parmak arası terlik giymişti. "Eminim birazdan ızgaranın etrafında durup arabalar ve futbol hakkında konuşmak için dışarı çıkacaklar."

Maggie zıplama evini göstererek, "Ve çocukların o şeyin içinde gözetime ihtiyacı yokmuş gibi davran," dedi. "Göğüslerin gerçek mi? Çünkü çok güzelsin ve bu kadar güzel görünmenin ne kadara mal olduğunu merak ediyorum."

Riley kıkırdamasını bastırmak için elini ağzına götürdü. Angie gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, Maggie."

Sadece gülümsedim. "Hepsi benim. İyi genetik. Annemin harika göğüsleri var."

"Çok şanslısın." Maggie kendi göğsüne hüzünlü bir bakış attı.

"Kızımın kusuruna bakmayın," dedi Gillian. "En küçüğümüz olduğu için her şeyi söyleyip kurtulabileceğini sanıyor."

"Hepimiz bunu düşünüyorduk. Sadece bunu söyleyecek kadar cesur olan bendim. Ve alınma anne. Göğüslerimin üzgün olması senin suçun değil."

"Büyükannen St. James'i suçlayabilirsin," dedi Gillian. "Benim ailemdeki kadınlar oldukça donanımlı."

"Bu daha çok onları nasıl giydirdiğinizle ilgili." Maggie'ye yaklaştım ve biraz daha tenini göstermek için iki düğmesini açtım. Gömleği çok boldu, bu yüzden uzanıp arkasından belinden bağladım. "Gördün mü? Göğüslerin şimdiden daha iyi görünüyor."

"Haklı," dedi Angie. "Bu gömlek on kat daha sevimli oldu."

Polo tişörtlü ve kargo şortlu bir adam elinde birayla dışarı çıktı. Durakladı, gözleri Maggie'nin üzerindeydi ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Vay canına, bebeğim. Bunu daha önce de giymiş miydin?"

Maggie kendine baktı. "Evet."

Dudaklarını yaladı ve merdivenlerden avluya inmeden önce başını salladı.

"Bunu nasıl yaptın?" Maggie fısıldadı. "Aylardır bana böyle bakmamıştı."

Ona yan odaya gelmesini, bana otuz dakika vermesini ve onu garaja götürüp duvara yaslayarak sikeceğimi söylemek istedim. Ama Riley çok yakınımda duruyordu ve bu onun önünde söylemem gereken bir şey gibi görünmüyordu.

"Bazen erkeklere en iyi özelliklerimizi hatırlatmak için bazı şeyleri biraz değiştirmemiz gerekir." Gömleğini bıraktım.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Maggie.

Aralarında Dex'in babası Joel'in de bulunduğu birkaç adam daha dışarı çıktı. Diğerlerinden biri Dex'in kardeşi olmalıydı. Dex'in daha şık, daha gösterişli bir versiyonuydu. Aynı uzun boylu, biraz daha ince yapılı, saçları düzgünce kesilmişti ve kısa kollu bir düğme ve rahat bir pantolon giymişti.

Dex arkalarından çıktı, üzerinde daha önce hiç duymadığım bir grubun tişörtü ve dizleri delik bir kot vardı.

Birkaç hafta önce bu iki adamı önüme koyup hangisini tercih edeceğimi sorsaydınız, hiç tereddüt etmeden kardeşimi seçerdim.

Ama şimdi? Gillian'ın gelininin evli olduğunu söylemesi gözlerimin onun üzerinden geçmesine neden olmadı. Dex'ti.

Tüm o sert, dövmele, dağınık cazibe ağzımı sulandırdı.

Konuşmanın ortasındaydı, diğer adamlardan birinin söylediği bir şeye gülüyordu. O çirkin, yıpranmış parmak arası terliklerden giymişti ve elinde bir bira vardı. Çocuklardan biri koşarak yanına geldi ve bacağına yapıştı. Adam hâlâ konuşuyordu, kızın başını okşadı. Kız onun bacağını sıktı, sonra tekrar kaçtı.

Bu hormonlarım için hiç iyi değildi.

Gillian az önce bir şey söylemişti. Gözleri üzerimdeydi, bir cevap bekliyordu. Zihinsel olarak geri döndüm, beynimin oğluna salyalar akıtmakla meşgul olmayan bir kısmının onu duymuş olmasını umuyordum.

"Glamour Gal Media'da çalışan bir yazarım." Bana ne iş yaptığımı sorduğuna oldukça emindim. "Köşemin adı *En İyi Hayatınızı Yaşamak*."

Riley, "Gerçek bir yazar olman çok güzel," dedi.

Ona gülümsedim. Hayranlığı çok dokunaklıydı. "İnişleri ve çıkışları var ama çoğu zaman harika."

"Nora, özür dilerim, kabalık ediyoruz," dedi Gillian. "Bir içki ister misiniz? Şarabı açabilirim ya da başka bir şey getirebilirim."

"Gidip açmama ne dersin?" Şişeyi almayı teklif ettim ve o da bana uzattı. "Böylece kızlarınızla sohbet etmeye devam edebilirsiniz. Başka bir bardak isteyen var mı?"

"Şimdilik iyiyim," dedi Gillian. "Angie?"

"Eğer şimdi içmeye başlarsam, kendimi o zıplama evinde bulurum. Mesanemin bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Ama belki sonra."

"Ben de bir tane isterdim," dedi Maggie. "Gerçi Dex'in şarap kadehi olup olmadığını bilmiyorum."

"Bir şeyler bulacağıma eminim. Ya da yan kapıya koşabilirim."

Dex'in nereye gittiğini bilmiyordum; arka kapısına yöneldiğimde görüş alanımda değildi. Bir çocuk koşarak evin içine dalarken bacaklarıma sürtündü. Angie ona özür dilemesi için bağırdı ama onu duymuş gibi görünmüyordu.

Dex'in evi de benimkine benziyordu, sürgülü cam kapıdan mutfığa giriliyordu. Onun mutfağında buza konulmaya hazır yiyecek ve içecek yığınları tezgahları kaplıyordu. Ailesinin nasıl yemek yeneceğini bildiğini söylemişti.

Durakladım. Daha önce Dex'in evine hiç girmedığım aklıma geldi. Merak beni yiyip bitirdi. Parmak uçlarımda dolaşıp içeride ne olduğunu görmek istedim. Ürkütücü bir şey yoktu. Ecza dolabını kontrol etme ihtiyacı hissetmedim ya da

şifonyerinin çekmecelerini karıştırdım. Ama evin içinde dolaşma, nasıl bir yerde yaşadığını görme şansını çok isterdim.

Dürtülerime direndim. Yatak odasına gizlice girip yastığını koklamak çok cazip olurdu.

Onun yerine mutfağını kurcalamaya başladım, şişe açacağı arıyordum.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Dex açık kapının hemen içinde duruyordu, birası hâlâ elinde sallanıyordu. Bu neden bu kadar seksiydi?

"Şarap açacağı."

Henüz denemediğim çekmecelerden birini işaret etti. "Orada olmalı."

"Teşekkürler." Açacağı buldum ve kapsülü boynundan çıkardım, sonra tirbuşonu mantarın içine doğru çevirmeye

başladı. "Sanırım kız kardeşlerimle tanıştın."

"Ben yaptım. Çok güzeller. Maggie göğüslerimin gerçek olup olmadığını sordu." İnledi. "Lanet olsun, Maggie."

"Sorun değil, aldırmadım."

"Öyle mi?"

Kaşlarımı kaldırdım.

Tekrar inledi. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

Mantar hafif bir patlamayla dışarı çıktı. "Evet. Onlar gerçek." "Özür dilerim."

Sadece gülümsedim. "Şarap kadehiniz var mı? Maggie emin olamadı." "Evet." Dolaplardan birini açmak için harekete geçti.

"İşte burada."

Onları indirmesine izin vermek yerine yanına yanaştım ve bir bardağa uzandım. Sadece biraz yakınlık, kalçamın ona hafifçe sürtünmesi.

Onunla dalga geçiyor olmam gerekiyordu ama fiziksel yakınlık beni sıcaklıkla doldurdu. Nasıl bu kadar güzel kokabiliyordu? Kolonya değildi, sadece erkek gibi kokuyordu.

Ama bu oyunun kontrolü bendeydi. Bedenlerimize hafifçe dokunmaktan çekinmedim. Raftan iki kadeh aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "Sen de ister misin?"

Boğazını temizledi. "Hayır. Ben iyiyim."

"Pekâlâ." İki bardak doldurdum, sonra mantara baktım. Eğilip alabilmek için yere düşürmek çok klişeydi. Yine de yapmaya karar verdim.

Kıçım tam önünde olacak şekilde yer değiştirdim ve belimden eğilmek için acele etmedim. İzleyip izlemediğini görmek için arkama bakmadım. Biliyordum; gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmek neredeyse elle tutulur bir şeydi.

O kotları giydiğime sevinerek doğruldum ve mantarı yerine koydum, tavrım umursamazdı. Burada görececek bir şey yok, Dex. Sadece ilgilenmediğin bir kadın var.

Göz ucuyla sertçe yutkunduğunu gördüm, adem elması boğazında sallanıyordu.

Küçük etkileşimimizden memnun, şarap bardaklarını aldım. "Teşekkürler, Dex."

"Evet. Tabii."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktım. Maggie'ye bir kadeh şarap getirdim ve Riley'nin tek başına oturduğunu fark ettim. Dikkati telefonundaydı ve yüzünde bariz bir endişe ifadesi vardı. Kaşları çatılmış, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı. Ağlamamak için kendini tutmaya mı çalışıyordu? Birden pençelerimi bileme isteği duydum. Bu tatlı kıza kim zarar verebilirdi?

Ona doğru yöneldim, yolda bir sandalye kaptım ve yanına koydum. Başını kaldırdı, yüz hatları rahatlamıştı.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" diye sordum. "Elbette."

Burnunu çekti.

Kendimi sandalyeye bıraktım. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece, bilirsin işte, aile toplantısı."

"Hayır, tatlım." Telefonunu işaret ettim. "Orada neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

Arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. "Birbirimizi çok uzun zamandır tanımadığımızın farkındayım, bu yüzden üzgün olduğun gerçeğinin etrafından dolanmalı ve açılmaya karar vermeni ummalıyım. Ama bu pek benim tarzım değil. Neler oluyor? Erkek mi?"

Başını iki yana salladı.

"Hayır." "Arkadaş sorunları mı?"

"Sayılır." Gözleri kucağındaki telefonda, duraksadı. "Katie onun evindeyken uyurken bir fotoğrafımı çekmiş. Ve bir şekilde başka bir kız onu aldı ve yayınladı."

"Ve sen utanıyorsun," dedim, sesim yumuşaktı.

"Evet. Bu kötü bir resim. Şimdi tüm diğer çocuklar buna bir şeyler ekliyor ve daha da kötüleştiriyor."

Bu kızın kim olduğunu öğrenmek ve hayatını mahvetmek için bir kampanya başlatmak istedim. Sonra onun sadece bir çocuk olduğunu hatırladım. Bu onun davranışını mazur göstermezdi. Ayrıca, misilleme nadiren doğru cevaptır.

"Ne yapman gerektiğini düşündüğümü bilmek ister misin?" Başını salladı, gözleri umut doluydu.

"Sahip çık."

İfadesindeki umut yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne? Nasıl?"

"Onların istediği şekilde tepki vermezseniz bu tür bir zalimlik çok uzun sürmez. Elbette gülecekler ve korkunç şeyler söyleyecekler. Ama sen bundan daha iyisin. O okula başın dik gireceksin. Onlara tek bir bakış bile atma. Onlar senin zamanına değmez."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Elbette yapabilirsin. Seninle dalga geçen bu çocuklardan herhangi birini seviyor musun? Sırlarını paylaşacağın insanlar mı?"

"Hayır," dedi şiddetle.

"Gördün mü? Bunu aklında tut. Sen güzel ve yeteneklisin ve onlar sadece sen izin verirken önemli olurlar. Onlara bu gücü verme. Bunu hak etmiyorlar."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Sahibi misiniz?" "Evet."

Gözlerime baktı. "Fotoğrafta giydiğim pijamaları giysem nasıl olur? Yani okula giderken."

Güldüm. "Bu harika. O güzel halinle koridorlarda caka satarsın. Onlara neyin çarptığını anlamayacaklar."

"Tamam. Ben yaparım. Bence gerçekten komik olacak." "Çok fena olacak." Göz kırptım.

"Teşekkürler, Nora."

"Benim için zevk, tatlım. Bir öneride daha bulunabilir miyim?" "Evet, lütfen."

"Bir süreliğine telefonunu görmezden gel. O çocukların paylaştığı şeylere bakma. Bu seni sadece boktan hissettirir. Onlara bu gücü vermeyin."

Telefonuna baktı ve başını salladı. "Tamam."

"Küfür ettiğim için de özür dilerim. Bu benim en hanımefendi alışkanlığım değil."

"Sorun değil, babam bazen küfreder." Ayağa kalktı. "Gidip bunu içeri koyacağım."

Ayağa kalktım. "Aferin sana."

Bir an tereddüt etti, sonra kollarını bana doladı. Şarap kadehimi dökülmemesi için kaldırdım ve diğer kolumla ona sarıldım.

İçeri girmesini izledim, sonra Dex gözüme çarptı. Onaylarcasına başını salladı. Ve bu, yapabileceğim herhangi bir sataşmadan daha tatmin edici hissettirdi.

DEX

Riley kuzenleriyle birlikte zıplama evinde zıplarken gülüyordu. Kulaklarıma müzik gibi geldi.

Yeğenlerimden birinin çalılarının arasına kusarken çıkardığı ses, o kadar da değil. "Biliyorum tatlım," dedi Angie. Bu onunkilerden biriydi ve sırtını yavaş daireler çizerek ovdu. "Sana o kadar karpuz yedikten sonra zıplama demiştim."

Açıkçası daha fazla kusan çocuk olmamasına şaşırmıştım. Hepimiz öğleden sonrayı atıştırarak geçirmiş, ardından hamburger, sosisli sandviç, cips ve tonlarca karpuzdan oluşan büyük bir akşam yemeği yemiştik. Tüm bu yiyecekler ve vahşi atlama tehlikeli bir kombinasyon gibi görünüyordu.

Nora'nın getirdiği şaraptan bir yudum aldım. İçtiğimi fark etmesin diye mavi plastik bir bardağa koymuştum. Neden? Bir bilsem. Şarap iyiydi, neden Nora'nın beni şarapla görüp görmediği konusunda endişeleniyordum ki?

O kadın beni allak bullak etti.

Daha önce mutfakta bana sürtündüğünde resmen kanımı tutuşturmuştu. Peki ya eğildiğinde? Öldür beni.

Ama en kötüsü bu değildi. Onu ailemle ve Riley ile görmek göğsümü açıklayamadığım bir şekilde ağrıyordu. Özellikle de hoşuma gitmiyordu.

Onun varlığında bir rahatlık vardı. Bir aşinalık. Ailemin arasına karıştı ve Riley ile sanki yıllardır klanımızın bir parçasıymış gibi sohbet etti. Ailemdeki tüm kadınlar ondan hoşlanıyor gibiydi. Hoşlanmasalardı çoktan duymuş olurdum, utangaç değillerdi. Ve erkekler onun hakkında pek bir şey söylememiş olsalar da, hepsi bana evet, ondan hoşlanmadığına bir an bile inanmıyoruz diyen bakışlar attılar.

Haklıydılar. Ama anlamadılar.

Dallas yanıma geldi ve zıplama evinin içine baktı. "Benimki orada mı?"

"Evet, ikisi de."

"Güzel. Tori'ye yemeklerini kusmadıklarından emin olacağımı söyledim." "Hayır. Şimdiye kadar sadece bir küçük adam öldü."

"Her şey düşünüldüğünde fena değil." Birasından bir yudum aldı. "İşler nasıl?"

"Bu iyi. Yoğun. Dükkân neredeyse haftanın yedi günü dolu." "Harika. Bu harika."

"Peki ya sen?"

"Dostum, üzerinde çalıştığımız dava gerçekten karmaşık." Bunu söylerken sesinde stres ya da korkudan ziyade heyecan vardı. Dallas avukatlık yapmayı her zaman sevmişti. "Son zamanlarda çok fazla mesai yapıyorum, o yüzden bu iyi oldu. Uzaklaşmak ve çocukların kuzenlerle çılgınlık yapmasına izin vermek güzel."

"Kesinlikle."

"Peki onun hikayesi ne?"

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. "Hikaye falan yok."

İnançsızlığını homurdandı. "Doğru. Ona bakışlarınla incelikli davrandığını sanıyorsun ama ben seni tanıyorum."

"Hadi ama. Beni suçlayabilir misin?" Gözlerim onun Tori ve Angie ile sohbet ettiği yere kaydı. "Ona bir baksana. Çok güzel. Ama hiçbir şey olduğu yok."

"Uh huh."

Devam etmedi ve ben de konuyu kapatacağını umdum. Zıplama evindeki çocuklardan biri çığlık attı ve daha iyi görebilmek için yer değiştirdim.

Endişelenecek bir şey yok. Mutlu bir çığlıktı.

Yeğenlerimden biri kaydırağın tepesindeki açıklıktan hızla çıktı.

Başımı eğdim. Daha önce fark etmemiştim ama sanki- "Aman Tanrım, bu şey doğum yapan bir vajinaya benziyor," dedi Maggie Arkamda. "Anne, ne oluyor?"

Başka bir çocuk aradan sıyrıldı ve aşağıdaki zıplayan yüzeye kaydı. Kız haklıydı. Tıpkı vajina dudaklarına benziyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Görünüşe göre gerçekten bakmamışım çünkü şimdi görebildiğim tek şey buydu.

Annem geldi. "Sorun nedir?"

Maggie zıplama evini işaret etti. "O da ne?"

"Bu bir korsan gemisi," dedi annem, açıkça kafası karışmıştı. "Hayır, şu." Çocuklardan biri kayarak dışarı çıkarken açıklığı işaret etti. "Vay canına, bunu gerçekten görmezden gelemiyorsun, değil mi?" Dallas öyle dedi. "Sorun nedir?" Tori sordu.

"Annem çocuklar için bir vajina kaydıracağı kiraladı," dedi.

Ellerini kalçalarına koydu. "Bu bir vajina kaydıracağı değil, bir korsan gemisi." Yetişkinlerin geri kalanı etrafta toplandı ve çocuklar ebeveynlerinin ilgisine kaydıraftan aşağı inmek için sıraya girerek karşılık verdi.

birer birer, her biri şişirilebilir vajina dudaklarını sıkarak.

Riley kuzenlerine katılmak üzereymiş gibi merdivenlere baktı.

Kızımın o şeyin içinden çıktığını görmek istemiyordum. "Hey, Ry, belki de kaydıracağı kullanma, tamam mı?"

"Oh, sığmam," dedi. "Sığamayacak kadar büyüğüm." Dallas kıkırdadı. "Ben de öyle dedim."

Tori dirseğiyle onu dürterek, "Hepsi böyle söylüyor," dedi.

"Hey."

Nora yakınımnda duruyordu, dudakları eğlenerek yukarı kalkmıştı. Korkunç bir şekilde tasarlanmış korsan gemisinden mi -cidden biri bunu onaylamıştı- yoksa kardeşimin sık şakası girişiminden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ama o da hepimizle birlikte güldü ve bir an için başka bir şey göremedim. Vajina kaydıracağını bile.

Sadece o.

Beni aptal gibi ona bakarken yakalamadan önce gözlerimi kaçırdım.

"Bu bizim gitme işaretimiz," dedi Angie. "Zaten küçüklerin yatma vakti geçti."

"Evet, onları eve götürsek iyi olur." Kocası Mike, çocuklara aşağı inmelerini işaret etti. "Hadi gidelim, hindiler."

Riley ne yapılacağını biliyordu. Kuzenlerin en büyüğü olarak ilk o çıktı ve küçükleri onu takip etmeleri için cesaretlendirdi.

Ailemde vedalaşmalar her zaman en az otuz dakika sürerdi. Kucaklaşmalar üzerinden sohbetler gelişir, geçici planlar yapılır, annem benimle ve kardeşlerimle programları teyit ederdi. Nora herkese sarılır, hatta hafif yanak öpücükleri verirdi.

Hakkını vermeliydim, bütün gece hayatta kalmayı başardı.

Bizi eve kadar takip etmedi, kapıda tekrar vedalaşmamız gerekecekti. Riley'i kenara çekti ve bir şeyler fısıldadı.

kulağına fısıldadı, ona bir kez daha sarıldı ve evine geri döndü.

Kardeşlerim eve girerken ya da kayıp çorap ve ayakkabıları ararken onun gidişini izledim. Kapısında durakladı ve gözlerimle karşılaştı. Akşamın alçak ışığında yüz ifadesini görmek zordu. Bakışının bir davet olduğunu hayal etmek istedim - ona bu işle ilgilenmediğimi söylemiş olmama rağmen hala açıktı.

Onu kabul edeceğimden değil. Kabul edemem.

O içeride kayboldu ve ben pişmanlık dolu bir nefes aldım.

DEX

M Okuldan alma kuyruğunda beklerken müzik bangır bangır çalıyordu. Akşamki müşterim iptal etmek zorunda kaldı, ben de uğrayıp

Böylece o korkunç otobüse katlanmak zorunda kalmayacaktı. Bu konuda çok iyiydi ama birinin gelip onu alıp eve getirmesinden daha çok hoşlandığını biliyordum.

Zil çaldı ve saniyeler sonra çocuklar okuldan dışarı akın etti, oradan çıkmak için sabırsızlanıyorlardı. Müzik eşliğinde direksiyona vurarak bekledim ve onu gözledim.

Dışarı çıktığında onu zar zor tanıdım.

Aslında pek farklı görünmüyordu. Saçları açıktı, tişört ve kot pantolon giymişti. Normal şeyler. Ama başı dik, çenesi yukarıda, sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla okuldan uzaklaşıyordu.

Çok kötüydü.

"Selam," dedim arabaya bindiğinde. "Günün nasıl geçti?"

Sırt çantasını ayaklarının arasındaki zemine kaydırды. "Güzel. Matematik sınavımdan ne aldığımı sor."

"Matematik sınavından kaç aldın?"

"Tahmin."

"Az önce sormamı söyledin. Bana cevabı söylemen gerekiyordu."

Güldü. "Yine de tahmin et."

"İyi. B artı."

"Bana inanmanın yolu, baba. A aldım."

Yumruğumu uzattım ve o da kendi yumruğunu benimkine vurdu. "İyi işti." "Teşekkürler."

Notları yüzünden mi böyle iyi bir ruh hali içindeydi? Her neyse, kabul ediyorum.

"Bence matematik sınavından A almak kutlama dondurması gerektirir," dedim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım
evet."

"Tamamdır."

Önümdeki arabalar hareket eder etmez oradan ayrıldım ve yerel bir dondurmacıya yöneldim. Durduk ve benim için cevizli çikolatalı brownie, onun için de limonlu cheesecake olmak üzere külahta waffle aldık.

Eve dönerken pek konuşmadı. Ama en azından bunun nedeni dondurmaydı, ergenlik dönemi düşünceleri değil.

Hala külahlarımızdaki damlaları yalayarak eve yanaştık. "Ben bakarım." Dışarı çıkmadan önce onun sırt çantasını aldım.

"Sağ ol baba."

Onu içeri kadar takip ettim ve çantasını ön kapının yanındaki bankın üzerine bıraktım. Fermuarı kısmen açıktı ve pembe bir şey dışarı çıkmıştı. Kıyafete benziyordu ama tanıyamadım. Bu garipti. Çıkardım ve yukarı kaldırdım. Bir atletti.

"Ry, bu senin mi?"

Arkasına baktı. "Ah, evet. Pijamamın bir parçası."

Kaşlarım çatıldı. "Okula neden pijama getirdin? Bugün ruh günü falan mı?"

"Hayır, sadece bir şey yaptım."

"Onları giydin mi?" Altıları çıkardım. Beyaz çizgili pembe bir atlet ve şort takımıydı. Uyumak için iyiydi ama o ergenlik çağındaki çocukların önünde bunları giymesi konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

"Evet, sadece kısa bir süreliğine."

"Okulda pijamaya izin verildiğini
sanmıyorum." "İzin verilmiyor."

Onları dondurmasını bitirdiği mutfağa götürdüm. "Ama yine de onları giydin? Bir not ya da telefon beklemeli miyim?"

"İkisi de değil. Başım belada değil."

"Ama en başta neden okulda pijama giydin?"

"Bu Nora'nın fikriydi. Aslında, sanırım teknik olarak benim fikrimdi. Ama o yardım etti."

"Bekle, ne?"

İç çekti. "Onları Ryan'dan intikam almak için giydim. Bütün gün giyemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden öğle yemeğinde giydim, işimi yaptım ve normal kıyafetlerimi giydim. Önemli bir şey değildi."

"Ryan'dan ne için intikam alacaksın? Ryan kim?"

"Baba," dedi, sesinde kızgınlık vardı. "Sana söyledim, önemli bir şey değildi. Başım hiç derde girmede. Ve işe yaradı." Tabureden atladı. "Ev ödevim var. Dondurma için tekrar teşekkürler."

Gitmesini izledim, tamamen şaşırmıştım. Ryan'dan intikam almak için öğle yemeğinde pijama mı giymişti? Ryan da kimdi ve o küçük serseri benim küçük kızıma ne yapmıştı?

Tezgâha yaslanarak bir nefes verdim. Sakinleşmem gerekiyordu. Riley'nin iyi olduğu belliydi. Bugün keyfi yerindeydi ve okuldan çıkarkenki görüntüsü de o kadar kendinden emindi ki Ryan her ne yaptıysa kendi başına halletmişti.

Bu iyiydi. Onu her şeyden koruyamazdım - lanet olsun - ve sorunlarla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu. Neden bahsettiği konusunda endişelenmek yerine, muhtemelen onunla gurur duymam gerekiyordu.

Cebimdeki telefonum çaldı. Dondurmamın kalanını çöpe attım ve cevap verdim. Arayan kız kardeşim Maggie'ydi.

"Hey, Mags. N'aber?"

"Bir yerlerde yatan bir dinozor mu buldun?"

Çimenlikte bulduğum küçük tyrannosaurus rex'i elime aldım.

"Evet." "Oh iyi. Çocuklarım Rexie'nin nereye gittiğini sormayı bırakmadılar."

"Getirmemi ister misin?"

"Hayır, o kadar önemli değil. Sadece benim için sakla ve bir dahaki sefere seni gördüğümde alırım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Geçen günkü barbekü harikaydı, değil mi? Vajina kayması dışında." "Annem bunu asla unutamayacak."

"Ona bir şekilde işkence etmeliyiz."

"Doğru."

"Nora kesinlikle harikaydı. Benim için ona teşekkür etmelisin." "Ne için?"

"Jordan'ın bana yaptığı akıllara durgunluk veren seks için. Biliyorum, bunu duymak istemezsin, o yüzden sana detayları anlatmayacağım. Ama köşesine göz atıyordum ve aman tanrım, o bir dahi. Önerdiği üç numarayı denedim ve tüm evliliğimizi değiştirdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seks köşesi. İnanılmaz bir şey. Ciddiyim, eğer bir daha seks yapmayı düşünürseniz, önce onun yazdığı her şeyi okuyun. Şanslı bir kadın olacaksınız."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Bu kız kardeşimle yapmak istediğim bir konuşma değil."

"Biliyorum, biliyorum. Ama cidden. Onu bir daha gördüğünde, ona yüz martini borçlu olduğumu söyle."

"Evet, evet. Güle güle,

Mags." "Güle güle."

Aramayı sonlandırdım. Seks köşesi mi? Nora'nın geçimini sağladığı şey bu muydu?

Bir yandan, neden olmasın? Seks harikaydı ve bu konuda yazmanın yanlış bir tarafı yoktu.

Öte yandan Riley, Nora'nın bastığı yere tapıyordu. Seks makalelerini mi okuyordu? Pijama gösterisiyle bir ilgileri var mıydı?

Pijama numarası da neydi?

Onun yaşındaki çocukların, bana göre yapmak için çok küçük oldukları şeyleri yaptıklarının farkındaydım. Ama Riley bunların hiçbirini yapmıyordu. Yapmıyor muydu? Erkeklerden pek hoşlanmıyordu. Hâlâ filmlerdeki öpüşme sahnelerinin iğrenç olduğunu söylüyordu. Bu konuda endişelenmeden önce biraz daha zamanım vardı. Öyle değil mi?

Yeni idolünün bir çubuk üzerinde seks olması dışında.

Nora Lakes'i Google'da arattım ve hemen köşesi *Living Your Best Life*'i buldum. Yazılarına göz attıkça aşırı korumacı baba içgüdüm daha da arttı.

*Şimdiye Kadarki En İyi Orgazmı Yaşayın ve Yaşatın
Çarşafılara Vurmadan Önce Onu Çılgına Çevirmenin On Yolu
Duşta Seks: Buharlı Tutmak
Nihai Vibratör İncelemesi: Nora'nın En İyi Seçtikleri
Yeni Başlayanlar için Oral Seks: Sizi Uzman
Sanacak Baştan Çıkarıcı Olun ve Ona Sevdinin
Kontrolü Ele Alın: Seksi Başlatmanın Beş Yolu*

Sonuncusuna TIKLADIM ve *pijama* kelimesi gözlerimin tam ortasına çarpana kadar ilk birkaç paragrafı gözden geçirdim.

Bir takım seksi pijama mükemmel bir başlangıç olabilir. Ona küçük bir bakış atmak ve yatak odasını hatırlatmak için beklenmedik bir zamanda giyin. Mümkün olduğunca çok teni gösteren ve ona kolay erişim sağlayan bir takım seçin. Sizi tamamen soymadan önce küçük bir parmak oyununda yanlış bir şey yoktur.

PIJAMAYLA PARMAK OYUNU MU? Tamam, kulağa harika geliyordu -yetişkinler için- ama bu da neydi? Riley bunu okumuş muydu?

Daha da kötüsü, Nora okumasını önermiş miydi?

Riley'ye soramazdım. Eğer okumuşsa ya utanır ya da yalan söylerdi. Eğer okumadıysa, bu konuyu açmak onu meraklandırarak ve daha sonra okuyacaktı. Riley'nin *En İyi Hayatını Yaşamak'tan* haberi olmaması ihtimaline karşı, bunu onun dikkatine sunacak kişi ben olmayacaktım.

Ama Nora'nın on üç yaşındaki çocuğuma ne söylediğini bilmem gerekiyordu.

Kafamın arkasındaki bir ses bana nefes almamı ve yavaşlamamı söyledi. Ama dinlemedim.

NORA

T yüksek sesle vurulunca irkildim. Bu sadece bir vuruş değildi. Birisi ön kapımı yumrukluyordu. Bu bana, ailemden birinin Üniversitedeki erkek arkadaşım çok fazla tekila içmiş ve onu aldattığıma karar vermişti - ki aldatmıyordum. Gecenin bir yarısı beni iş üstünde yakalayacağını düşünerek yataktan gelmiş ve kapıya öyle bir vurmuştu ki katın yarısını uyandırmıştı.

Bu makaleyi bitirmeme bir ya da iki paragraf kalmıştı ama görünüşe göre bunun beklemesi gerekecekti. Masamdan kalktım ve kim olduğunu görmek için ön kapıya gittim.

Kapıyı açmadan önce baltalı bir katil olmadığından emin olmam gerektiğini düşünerek ön pencereden dışarı baktım.

Dex.

Her zamanki gibi bir tişört ve kot pantolon giymişti, tüm dövmeleleri ortadaydı. Onu verandamda gördüğümde kalbim tuhaf bir şekilde yerinden fırladı. Sanki Cumartesi gününden beri onu özlüyordum ve onu tekrar göreceğim için heyecanlıydım.

Buna ne anlam vereceğimi bilemediğimden, tam kapıyı tekrar çalmak üzereyken kapıyı açtım.

Kaşları çatıldı ve gözlerinin arasında derin bir çukur oluştu. Elini indirdi ama yumruğunu açmadı ve tüm vücudu gerginlikle titredi.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

Cevap vermeden önce bir saniye bana baktı. "Seninle konuşabilir miyim?"

Kenara çekildim ve içeri girmesi için işaret ettim. Beni geçip oturma odasına doğru yürüdü.

Bir şeye kızmıştı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Riley iyi mi?" diye sordum.

"İyi. Ev ödevimi yapıyorum." Evine doğru belli belirsiz el salladı.

"Bana bir noktada ne iş yaptığını söyleyecek miydin?"

"Affedersiniz?"

"Seks makaleleri. Bundan bahsedecek miydin?"

Kollarımı kavuşturdum, savunmaya geçtim. "Ne ima ediyorsun? İşim hakkında sana hiç yalan söylemedim ve kesinlikle senden saklamıyordum. Sohbet sırasında hiç gündeme gelmedi."

"Evet, öyle oldu."

"Ne zaman?"

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı.

"Ne iş yaptığımız hakkında hiç konuşmadık," dedim. "Dövme sanatçısı olduğunu biliyorum çünkü Riley bundan bahsetti. Mesleğini benden saklıyor muydun?"

"Hayır. Saklayacak bir şeyim yok."

"Ben de öyle. Yetişkin bir kitle için yetişkinlere yönelik içerik yazıyorum. Sorsaydınız size tam olarak ne yaptığımı söylerdim."

"Riley'e ne söyledin?"

"İşim hakkında mı? Köşe yazıyorum."

"Onunla paylaştın mı? Ona okumasını söyledin mi?"

Midemden yükselen öfke yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Hayır, on üç yaşındaki çocuğunuza köşe yazımı okumasını söylemedim."

"O zaman neden bugün okulda mini pijamalarla dolaşıyordu?"

Aman Tanrım, yapmıştı. "Öyle miydi?"

"Gördün mü?" Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Neler olduğunu biliyorsun. Ona ne yapmasını söyledin?"

"Ona, kendisine layık olmayan çocuklara güç vermeyi bırakmasından başka bir şey yapmasını söylemedim."

"Bekle, ne?"

"Hayatında neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsanız, ona sormanız gerekecek. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Ama pijamalar onun fikriydi."

"Siktir," dedi dişlerini sıkarak. "Seninle konuşuyor ve sonra bir bakıyorum, okula gizlice atlet ve kısa şortla geliyor, böylece

Ryan adında küçük bir pisliğin önünde giymek. Ve sonra seksi pijamaları seksi başlatmak için kullanmaktan bahseden makalenı gördüm. Çocuğum parmaklamak için çok küçük, Nora. Hem de çok küçük."

Neden bahsettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Gerçekten kızının bir çocuğı parmaklamasına yardım etmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Yüzünü buruşturdu, sanki az önce ona çürümüş bir et parçası uzatmışım ve yemesi gerektiğini söylemişim gibi arkasını döndü.

"Öyle söyleme."

"Bu konuyu ben açmadım, sen açtın. Riley'i cinsel bir şey yapmaya teşvik etmedim. Erkekler hakkında konuşmuyorduk bile. Ryan'ın erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu bir erkek ismi."

"Eskiden Ryan adında bir kızla çalışırdım." Bir adım daha yaklaştım. "Ve tekrar belirteyim, Riley'yi cinsel bir şey yapmaya teşvik etmedim. Konuştuğumuz şey bu değildi."

"O zaman ne sikimden bahsediyordun?"

"Birisi onunla dalga geçti ve duygularını incitti. Ona bunu kabullenmesini söyledim. Ona zarar veremeyeceklerini gösterin."

Ağzı hafifçe açık bir şekilde bana baktı. Tek kelime etmeden, sanki çıkıp gidecekmiş gibi arkasını döndü.

Ama daha bitirmemiştim.

"Yaptıklarım hakkında ne istersen düşünebilirsin. Benim için fark etmez. Kadınların hayatında bir fark yaratmak umuduyla seks hakkında yazıyorum. Onlara partnerleriyle istek ve arzuları hakkında konuşabilecekleri bir kelime dağarcığı vermek için. Cinsel yaşamlarının kontrolünü ellerine almalarına yardımcı olmak ve ilişkilerinde daha mutlu ve doyumlu olmalarının yollarını göstermek için."

Cevap vermek için ağzını açtı ama ben devam ettim.

"Yazdıklarımın çöp olduğunu düşünüyorsanız alınmıyorum. Ama on üç yaşındaki çocuğunuza bunu dayatacağımı düşündüğünüz için alındım. Çocuğum olmaması, başkalarının çocuklarıyla aşılması gereken sınırlar olduğunu anlamadığım anlamına gelmez."

"O benim kızım ve onu korumak benim görevim."

"Elbette öyle. Ama onu benden korumak zorunda değilsin."

Bana inanmamış gibi başını salladı ve hışımla dışarı çıktı.

Kısmen açık olan kapıya bakakaldım. Gerçekten de beni kızına uygunsuz seks tavsiyeleri vermekle suçlamak için mi buraya gelmişti?

İnanılır gibi değil.

Şimdiye kadar Dex'le arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum. Onu acımasızca kızdırma kararına rağmen, ondan hoşlanmaya başlamıştım - onu ateşli komşumdan daha fazlası olarak görüyordum.

Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyordum.

BİR SAAT SONRA, çalışmayı bitirmeye çalışmaktan vazgeçtim. Dikkatim çok dağılmıştı. Çok kızgındım. Yan odaya gidip onu azarlamak mı yoksa o muhteşem yüzünü bir daha asla görmemek mi istediğime karar veremiyordum.

Ve endişeliydim. Riley'e artık beni göremeyeceğini mi söyleyecekti?

Hangisinin daha çok acı verdiğini bilmiyordum. Artık Dex'le ya da Riley'le arkadaş olamamak.

Ya da ikisini de.

Kapım bir kez daha çalındı -bu kez daha yumuşaktı- düşüncelerimi böldü. Dex miydi?

Öyle olmasını ummaktan nefret ediyordum; onunla barışmayı ne kadar çok arzuluyordum. İçim karmakarışık ve bir adamın üzerimde böyle bir güce sahip olmasından hoşlanmıyordum.

En iyi *ben iyiyim ve sana ihtiyacım yok ifademi* takınarak kapıyı açtım.

Ama o Dex değildi. Elinde bir buket çiçek tutan kardeşim Jensen'dı.

Bir nefes verdim. Bu ya tam ihtiyacım olan şey ya da zaten boktan olan bir günün berbat bir sonu olabilirdi. Onunla asla bilemezsin.

Ağzının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nora, benim tatlı kardeşim." "Merhaba, Jensen."

Jensen Lakes, babamın ve İngiliz metresinden dönme karısının oğlu, tam bir playboydu. Şeytani derecede yakışıklı, iyi giyimli, çekici, esprili ve yeteneklerinin ve bunların kadınlar üzerindeki etkisinin çok iyi farkındaydı. İngiltere'de büyümüşü ve şimdi burada, Amerika'da yaşarken aksanını sonuna kadar kullanıyordu.

"Seni kötü bir zamanda mı yakaladım? Belki de önce aramalıyım."

İlk o aramazdı. Buna alışmıştım. Özellikle de birkaç yıl önce Seattle'a taşındığından beri. Başlarda onun etrafta olması garip gelmişti. Ama

Hayatımın bir parçası olmak ister gibiydi, bu da beni şaşırtmıştı. Jensen bana her zaman sadece kendisiyle, özellikle de bolca sahip olduğu parası ve kadınlarıyla ilgileniyormuş gibi gelmişti.

Ama üvey kız kardeşiyle olan ilişkisinden kazanacağı bir şey yoktu - en azından benim görebildiğim kadarıyla. Beni hiçbir zaman iş bağlantıları için kullanmaya çalışmadı ve arkadaşlarımla utanmadan flört etmesine rağmen hiçbirisiyle yatmadı. Şimdi hepsi evliydi ve onun deyimleriyle, yıkıcı bir şekilde müsait değillerdi. Yine de irtibatı koparmıyor, beni düzenli olarak öğle ya da akşam yemeğine götürüyordu.

Saçmalamasına rağmen, bu onu sevmemi sağladı.

"Çalışıyordum ama bugünlük bu kadar yeter." Kapıyı daha geniş açtım ve içeri girebilmesi için kenara çekildim.

Çiçekleri bana doğru itti, dikkati zaten evimdeydi. "Demek yeni evin burası. Şehir dışına taşınmana şaşırmıştım ama sanırım cazibesini görebiliyorum."

Mutfığa doğru yöneldim. "Bir tur ister misin? Yoksa bir içki mi?" "Neden ikisi de olmasın?"

İkimize birer kadeh şarap doldurdum ve ona evimi gezdirmeden önce çiçekleri suya koymak için biraz zaman ayırdım. Takdirle başını salladı ve odadan odaya geçerken tasarım seçimlerime iltifat etti. Ona cam kapıdan arka bahçeyi gösterdim ama pek ilgilenmiş gibi görünmedi. Sadece dışarıya baktı ve yarısı boş bardağını mutfak tezgahının üzerine koydu.

"Akşam yemeğine ne dersin?" dedi. "Ben ısmarlıyorum." "Ne için?"

"Yeni bir ev kutlama yapmak için bir neden gibi görünüyor." Gülümsedim. "Aklında bir yer var mı?"

Kaşlarını çattı. "Şey, gidip banliyölere taşınmak zorundaydın. On mil yarıçaplı bir alanda yemek yenecek düzgün bir yer var mı bilmiyorum."

"Tam bir züppe." Telefonumu elime aldım ve hızlı bir arama yaptım. Orada yerel restoran ortamını bilecek kadar uzun süre yaşamamıştım. "İyi görünen bir şarap barı var. Harika yorumlar var."

"Bir deneyelim. Ben kullanırım."

"Üstümü değiştirmem için bana birkaç dakika ver."

Yukarı çıktım ve siyah askılı bir bluz, dar bir kot pantolon ve yılan derisi topuklu ayakkabılar seçtim. Aşağı indiğimde Jensen oturma odasındaki rafa astığım fotoğraflara bakıyordu - en iyi arkadaşlarımdan düğünlerinden fotoğraflar.

"Her zaman bir nedime," dedi sesinde muzip bir tını ile. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Everly'nin düğün partisinin fotoğrafını rafa geri koyarak iç çekti. "Bu hayattaki tek pişmanlığım, senin lezzetli arkadaşlarından hiçbirini elime geçirememiş olmam."

"Ve benim tek zaferim seni onlardan uzak tutmuş olmam."

Dilini şaklattı. "Nora. Bana güvenebilirdin." "Seni seviyorum Jensen, ama hiçbir kadın sana güvenmemeli."

Eğlenen bir gülümsemeyle kapıya yöneldi. "Gidelim mi?"

Çantamı aldım, telefonumu içine soktum ve onu dışarı kadar takip ettim. Bana kolunu uzattı, arabasına kadar yürüdü ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

"Bugün bir beyefendi gibi mi davranıyorsun?" "Ben her zaman mükemmel bir beyefendiyim."

Arabasına binerken güldüm. Şarap barı sadece on dakika uzaklıktaydı ve sokakta park yeri bulmuştu. Girişi bulmak neredeyse zordu, bu da ona ayrıcalıklı bir hava veriyordu. İçeride modern bir dekor ve düşük ışık bulduk. Şık ve sade. Jensen daha oturmadan ev sahibesinin telefon numarasını aldı ama telefonunu çıkaramadan onu durdurdum.

"Tanıştığın her kadını tavlamaya çalışmak zorunda mısın?" Yerlerimizi aldıktan sonra sordum.

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Omuz silkti. "Seçeneklerin olması güzel." "Saçmalıyorsun."

"Biliyorum." Sırıttı.

Menüyü incelerken iş hakkında sohbet ettik. Gerçekte ne iş yaptığına dair net bir fikrim yoktu. Çeşitli işlerle uğraşıyor ve iş için sık sık seyahat ediyor gibi görünüyordu. Sunucu siparişlerimizi aldıktan sonra, I paylaşılan a bit hakkında benim profesyonel hayal kırıklıkları. O sempatikti, ancak benim de aklıma gelmeyen bir tavsiyede bulunmadı. Ama onunla bire bir sohbet etmenin ne kadar güzel olabileceğini hatırladım - arkadaşlarımdan birine gösteriş yapmadığı bir sohbet. Akşam yemeklerimiz geldi ve biraz babamız hakkında konuştuk.

Jensen onu benden daha yakın bir zamanda, Londra'ya son dönüşünde görmüştü ama ben onunla evim kapandıktan kısa bir süre sonra telefonda konuşmuştum. Bu bir

Derin olmasa da dostça bir sohbet. Babam için tipik bir durum.

Sonra kaçınmasını umduğum soruyu sordu. "Annen nasıl?

Evinizi görmeye geldi mi?"

Cevap vermeden önce düşüncelerimi toparlayabilmek için bir ısırık aldım. Annemle olan ilişkim karmaşıktı.

"Hayır, yemedi." Yemeğimi birkaç kez dürttüm. "Muhtemelen taşındığını bilmediği içindir."

Kaşları kalktı. "Onu karanlıkta tutmanın bir nedeni var mı?"

"Aklıma hayatımdaki tüm seçimlerimi sert bir şekilde yargılaması geliyor." "Senin için mutlu olmayacağını mı düşünüyorsun?"

İçimi çektim. "Annem beni anlamıyor. Neden üçüncü evliliğimi yapmadığımı, her seferinde boşanma anlaşmasının ve daha zengin bir adamın avantajlarını elde etmek için değiş tokuş yapmadığımı anlayamıyor. Evime bir başarısızlık işareti olarak bakacak."

"Şu anda hangi kocada? Beşinci mi? Altıncı mı?" Güldüm. "Dördüncü."

"Bu onu neredeyse bir aziz yapıyor."

"Bunun onu zeki yaptığını söylerdi. Bunu bu kadar uzun süre yanında tutmasına şaşırdım. Sanırım on yıl oldu."

"Benim tahminim? Neşeli bir evlilik sözleşmesi."

"Eminim. O akıllı bir adam. Evlilik cüzdanı olmadan onunla evlenmeyeceğini çok iyi bilirdi." Şarabımdan bir yudum aldım. "Ayrıca şu anda Yunanistan'da sanırım, yani yeni eve taşınma partisi için buralarda değil."

"Eğer yardımı olacaksa, annemin benimle ne yapacağına dair hiçbir fikri yok." "Kimsenin seninle ne yapacağını bildiğini sanmıyorum."

Sırttı.

"Annen nasıl?" diye sordum.

"O iyi," dedi hafifçe omuz silkerek, sanki anlatacak fazla bir şey yokmuş gibi. "Görünüşe göre bahçeyle uğraşmaya başlamış. Çiçekleri çok seviyor. Babam düzgün bir İngiliz bahçesi tasarlaması için bir profesyonel tutmuş. Onu şımartmayı her zaman sevmiştir."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Her yaz babam ve üvey annemle birkaç hafta geçirirdim. Yakın olduğumuz söylenemezdi ama her zaman iyi geçinirdik. En azından bana karşı nazikti ve onlarla vakit geçirmek annemin her ikisi hakkında saçtığı zehirlere karşı bir denge unsuru olmuştu. Kabul etmek gerekir ki, babam ikisini de aldatıyordu. Bunun bir nedeni vardı.

Jensen ile aramızda sadece bir ay vardı ve bunun nedeni babamın ikisine de sadık bir koca ya da sevgili olması değildi.

Sadakatsizliği nedeniyle babama karşı karmaşık duygular besliyordum. Anneme karşı da karmaşık duygularım vardı. Ama bununla barışmıştım. Annemle de babamla da yakın değildim ve hiçbir zaman da olmayacaktım. Öyle bir ailemiz yoktu.

Ben de onun yerine kendi ailemi kurdum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Jensen bez peçetesini tabağına koydu. "İtiraf etmeliyim ki, bu harikaydı."

"Öyleydi." Ben de aynısını yaptım. "Yemek için teşekkürler." "Benim için zevkti, aşkım.

Arayı kapatmak güzeldi."

Arayı kapatmak güzeldi. Jensen'ın kabadayılığının altında iyi bir adam olduğunu hatırlamak da güzeldi.

Bana yemek ısmarlama sözüne sadık kalarak hesabı ödedi. Evime döndüğümüzde güneş batmıştı. Sokak lambaları göz kırptıyordu ve bulutlar akşam havasına bir serinlik katarak içeri girmişti.

Evimin önüne park etti ve hala centilmen rolünü oynayarak kapımı açtı ve beni ön basamağa kadar geçirdi. Kollarını bana doladı ve kocaman sarıldı.

"Kendine iyi bak canım," dedi. "Teşekkürler. Sana da."

Arabasına geri döndü ve ben Dex'in evine bakmaktan kendimi alamadım. Arabası dışarıdaydı ve verandasının ışığı yanıyordu. Perdeler kapalıydı ama evde olduğu belliydi. Umarım yanlış yönlendirilmiş öfkesinin acısını Riley'den çıkarmamıştır. Gerçi ona karşı hep yumuşak davranmıştı. Ne kadar üzgün olursa olsun kızına bağırıldığını hayal bile edemiyordum.

Yine de yarın onu kontrol etmeyi ihmal etmezdim. Özellikle de Dex etrafta yokken onu yakalayabilirsem.

Uzun bir nefes aldım ve içeri girdim. Dex'in hakkımda ne düşündüğünü umursamadığıma kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, gerçek şu ki umursuyordum. Kızıyla arkadaş olabileceğim konusunda bana güvenmesini istiyordum.

Daha da ötesi, benden hoşlanmasını istiyordum.

Bir erkeğin, özellikle de beni çoktan reddetmiş bir erkeğin ne düşündüğünü önemsemek bana hiç yakışmıyordu. Bu dürtünün nereden geldiğini anlamıyordum. Muhtemelen daha önce de hissettiğim için beni biraz korkutuyordu. Ve o ilişki tam bir felaket olmuştu.

Belki de Dex'in bana patlaması en iyisiydi. O yola giremezdim çünkü nereye varacağını çok iyi biliyordum. Kalp kırıklığı. Kendime bir daha asla söz vermişim. Ve bu sözü tutacaktım.

DEX

A araba Nora'nın evinin önünde durdu. Onu dışarı çıkaran orospu çocuğuyla birlikte terk ettiği arabanın aynısı. Perdeleri araladım. ve arabasının kapısını açmasını izledi. Kadın adamın koluna girdi ve adam onu ön kapıya kadar geçirdi.

Sakin içeri gireyim deme.

Nora'nın bir randevusu olduğu için kızmaya hakkım olmadığına tamamen farkındaydım. Ne bekliyordum ki? Teklif etmişti, ben de hayır demiştim. Ne yapmalıydı, iffet yemini mi etmeliydi, çünkü ben yapamasam da başkasının ona sahip olmasını istemiyordum?

Peki bu neyle ilgiliydi?

Ona sarıldı. Gözlerim kısıldı. Bu bir vedalaşmaya benziyordu, içeri gelmeye değil. Kalbim göğsüme çarptı ve yumruklarımı sıktım, onu içeri davet edip etmeyeceğini görmek için bekledim. Ve eğer kabul ederse.

Yapmadı. Ya da benim kadar büyük bir aptaldı ve onu geri çevirmişti. Arabasına doğru yürüdü.

Uzun bir nefes aldım ve pencereden uzaklaştım. Ne halt ediyordum ben? Ürkütücü bir komşu olmaktan bahsediyorum. Perdelerimdeki bir çatlaktan onu gözetliyordum, özel hayatına öfkeleniyordum.

Deli. Kadın beni delirtiyordu. "Baba?"

Zıplamamaya çalıştım ama beni ürkütmüştü. "Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

Neden beni hep pencereden Nora'ya bakarken yakalıyordu? "Yok bir şey. Sadece bir araba sesi duydum, o yüzden kim olduğuna bakıyordum."

"Kimdi o?"

Omuz silktim. "Yan komşum."

Başka bir şey söylemeden mutfığa doğru döndü.

Onu takip ederken içimde hayal kırıklığı kabardı. Kızımla değil de asık suratlı bir oda arkadaşıyla yaşıyormuşum gibi hissetmekten bıkmıştım. Kestirmeden verdiği cevaplardan ve hayatında neler olup bittiğini bana anlatmayı reddetmesinden bıkmıştım.

"Ry, pijama olayının ne hakkında olduğunu bilmem gerek." Bana attığı bakış ters bir bakıştan farksızdı.

"Neden?"

"Çünkü sana neler olduğunu anlamıyorum. Ve Nora ile olan arkadaşlığın konusunda endişeliyim."

Bakışlar telaşa dönüştü. "Neden? Nora çok iyi biri. Neden endişeleniyorsun ki?"

"Çünkü sana ne söylediğini bilmiyorum." Bir nefes verdim. "Bana ne hakkında konuştuğunuzu söyleyebilir misin?"

Yere baktı. "Katie geceyi onun evinde geçirdiğimde uyurken bir fotoğrafımı çekmiş. Bir şekilde Ryan Hutchison'ın eline geçmiş ve yüzüme salya ve kıcımdan çıkan bir osuruk bulutu çizip internette her yerde yayınlamış."

"O mu?"

"Ne?"

"Ryan bir kadın mı?"

"Evet. O çok popüler ve güzel ve bu çok aptalca. Katie kötü biri olmasına rağmen ona tapıyor. Ben de Nora'ya söyledim ve o da bana hakkımda ne söylediklerinin önemli olmadığını söyledi. Eğer umursamazsam bana zarar veremezler ve neden bir grup pisliğin ne düşündüğünü umursayayım ki? Bana sahip çıkmamı söyledi, ben de sahip çıkmanın en iyi yolunun herkesin önünde aynı pijamayı giymek olduğunu düşündüm. Bilirsiniz, aptal resmi umursamadığımı göstermek için."

Ona baktım. Buranın sahibiymiş gibi okuldan çıkıp gitmesine şaşmamalı.

"Kahretsin, Ry, bu harika." Onu tuttum ve kendime doğru çektim. "Küfür ettiğim için özür dilerim."

Küçük bedeni kahrkahasıyla sarsıldı. "Sorun yok."

"Cidden, bu bir üst seviye kabadayılık. Keşke bunu yedinci sınıfta yapabilseydim."

Kendini geri çekti. "Nora söylediğinde çok mantıklı geldi. O çocukları sevmiyorum bile, benimle dalga geçmeleri neden umurumda olsun ki?"

"Pijamalarla dışarı çıktığında ne yaptılar?"

"İlk başta bana gülmeye çalıştılar ama ben onları görmezden geldim. Nora haklıydı, duygularımı incitemeyeceklerini anladıklarında durdular."

"Pislikler." "Küfür etmek için izin mi?"

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Kabul edildi."

"Onlar pislik."

Ona tekrar sarıldım. "Çok haklısın. Seninle gurur duyuyorum." "Teşekkürler baba."

"Biliyorsun, bana bunları anlatabilirsin."

"Biliyorum. Ama utanç vericiydi."

Başımı salladım. "Evet. Anlıyorum. Nora'nın yardım etmesine sevindim."

"Evet, öyle yaptı." Buzdolabını işaret etti. "Ben gidip bir şeyler atıştıracağım."

"Devam et."

Şimdi kendimi gerçekten aptal gibi hissediyordum.

Nora kızımınla uygunsuz bir konuşma yapmadığı gibi, ona harika tavsiyeler de vermişti. Bektan bir durumun üstesinden gelmesine ve zirveye çıkmasına yardım etmişti. Riley'nin bana güvenebileceğini hissetmesini ne kadar istesem de, ona bunu kabullenmesini söyler miydim? O küçük pisliklere ona zarar veremeyeceklerini göstermek için mi? Belki, ama belki de yapmazdım. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama Nora'nın ona söylediği kadar iyi ya da yardımcı olmazdı.

Dinlemiş olsaydım bile Riley beni Nora'yı dinlediği gibi dinlemezdi. Konuşacak bir kadına ihtiyacı vardı.

Riley'nin annesine karşı derinlerde yatan kızgınlığım kısa süreliğine alevlendi. Ne yazık ki ikimiz için de Riley'nin annesi berbat bir ebeveyndi.

Buzdolabından bir bira aldım. Nora'nın arka verandasının ışığı yanıyordu ve arka bahçesindeki bir daireyi aydınlatıyordu. Lanet olsun. Her şeyi berbat etmişim.

Gerçi kimse beni suçlayabilir miydi? Genç bir kıza tek başıma ebeveynlik yapmaya çalışırken kör uçuş yapıyordum. Peki ya yanlış bir sonuca varıp Nora'ya teşekkür etmem gerekirken onu azarladıysam? Nora'nın köşe yazısını görmek beni çok korkutmuştu.

Ve inatçılık konusunda gerçekten iyi olduğum için özür dilemeye gitmedim.

SUÇLULUK DUYGUSU BENİ YIYIP BITİRDİ.

Nora'ya her bakışım bana ona karşı bir pislik olduğumu ve bunu hak etmediğini hatırlatıyordu. Ry'a yardım ettiği için ona sadece bir teşekkür değil, bir özür de borçluydum.

Büyük bir tane.

Birkaç günlüğüne inatçılık kazandı. Onu görmezden geldim, yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Riley'i okula götürdüm. İşe gittim. Müşterilerime, işime, sanatıma odaklandım. Akşam yemeği pişirdim, Riley'ye bulaşıkları yıkattım ve ödevlerine yardım ettim. Ve pencereden Nora'nın başka bir randevusu olup olmadığını -bu sefer onu davet edip etmediğini- izlemedim.

Bilmek istemedim.

Bunu düşünmüyordum. Ama eğer düşünseydim, başka bir adamın ellerinin onun üzerinde olduğu düşüncesinden nefret ederdim.

Bu yüzden düşünmedim.

Hem de çok.

Perşembe gününe kadar, kendimi kötü hissetmemi gerektirecek bir şey olmadığına neredeyse ikna etmiştim. Önemli bir şey değildi. Nora'yı bir daha gördüğümde ona el sallayacaktım. Ona iyi olduğumuzu gösterecektim.

Cumartesi gününe kadar onu görmemiştim, bu yüzden tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım, onu arıyordum.

Pazar günü geldi geçti ama hala ondan bir iz yoktu. Bir yere mi gitti diye merak ettim. Bir iş gezisine mi? Tatile mi? Onu dışarı çıkaran adamla birlikte miydi?

Riley'ye onu bu hafta görüp görmediğini sormayı düşündüm. Ama şüpheli görünmeden bunu nasıl yapabilirdim? Ve Ry alışılmadık derecede konuşkandı. Ne zaman bu konuyu açmayı düşünsem bana anlatacak bir şeyleri oluyordu. Ve yapmak istediğim son şey onu konuşmaktan alıkoymaktı. Eğer bana Dünya Bilimi dersinde yaptıkları deneyi ya da beden eğitimi dersinden fazladan kredi almak için tüm öğle yemeği boyunca nasıl zıpladığını anlatmak istiyorsa, onu dinleyecektim.

Nihayet Pazartesi günü gerilim sona erdi. Riley'i okula bıraktıktan sonra eve geldiğimde Nora'nın çıktığını gördüm.

Bana doğru bakmadı. Aslında, beni bilerek görmezden geldiğine dair her şeyine bahse girerdim.

Onu suçladığımdan değil.

Ona bir an baktım ve inadım kırıldı. Özür dilemeliydim ve bunu doğru yapmalıyım.

İşe gittim ve bir adamın koluna rahmetli büyükannesinin portresini dövme yaparken ne yapacağımı düşündüm. Sadelik muhtemelen en iyisiydi. Ama oraya gitmek, kapısını çalmak ve ona üzgün olduğumu söylemek yeterli görünmüyordu. Bunu çok uzun süre ertelemiştim.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Belki aptalcaydı ama bu fikri uygulamaya karar verdim. Müşterimle işim bittikten sonra -kendi adıma söylemem gerekirse portre muhteşemdi- Nora'nın ben hazır olmadan eve gelmeyeceğini umarak ihtiyacım olanı almak için dışarı çıktım.

NORA

I bir gün olmuştu.

April, halka açık bir makalede s e k s i m i parçalamıştı. ilgi çekici bir yazı olduğunu düşünürken tıklama tuzağı saçmalığına dönüştü.

Bu da yetmezmiş gibi, eve dönüş yolunda trafik çok acımasızdı. Tek tesellim yarın evden çalışabilecek olmamdı, böylece işe gidip gelme zahmetinden kurtulacaktım.

Sokağıma döndüm ve gözlerimi kıstım. Sanki biri çimlerimi biçmiş gibiydi. Oldukça uzamasına izin vermiştim -belki de olması gerekenden daha uzun. Birkaç blok öteden bile aradaki farkı belli ediyordu.

Phil miydi? Bakımlı bahçesinin karşısındaki asi çimenler onun için çok mu fazlaydı?

Eğer Phil olsaydı, minnettar mı yoksa aşağılanmış mı olacağımdan emin değildim.

Ama bu sadece benim çimlerim değildi. Araba yoluna girdiğimde, yabani ot sandığım şeyleri söktüğüm her iki taraftaki çıplak yerlerin rengarenk çiçeklerle dolu olduğunu fark ettim.

Ya Phil bu bahçe bakımı işini çok ciddiye alıyordu ya da birisi benim için güzel bir şey yapmıştı. Ama çimlerimi kim biçer ve çiçek ekerdi ki?

Arkadaşlarım da olabilirdi. Artık bir evim olduğu için bahçeyle nasıl ilgileneceğimi bilmediğimden yakınmışım. Ben isteyken onlardan biri - belki de kocasıyla birlikte- benim için ortalığı düzenlemeye gelmiş olabilir mi?

Cipimden indim ve araba yolundan caddeye doğru yürüdüm. Renk patlaması harika görünüyordu - küçük bir değişiklik ama büyük bir etkisi vardı.

"Yakında tekrar yağmur yağmazsa bunları sulamanız gerekecek."

Dex elleri pantolonunun cebinde yanıma doğru yürüdü. İfadesinde, onu ısırmak istememe neden olan bir koyunluk vardı. Bu istek o kadar güçlüydü ki, kendime ona kızgın olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Ve sen de çimlerimi mi biçtin?"

Başını salladı ve ensesini ovuşturdu. "Özür dilemek için bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm."

Kaşları kalktı.

"Riley bana okulda neler olduğunu anlattı. Haklıymışsın, Ryan bir kız. Riley hakkında internete boktan şeyler yazmış. Kötü kız şeyleri sanırım. Ama sen Riley'nin bununla başa çıkmasına yardım ettin. O yüzden teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Ve sana patladığım için özür dilerim. Bazen biraz aşırı korumacı olabiliyorum."

Bir an için, bana karşı biraz aşırı korumacı bir babam olsaydı hayatım nasıl olurdu diye düşündüm.

Bu ve tatlı jest arasında, kızgın kalamazdım. "Özrün kabul edildi. Riley evde mi?"

"Hayır, büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte."

Riley'nin evde olmamasının yarattığı hayal kırıklığı sıcak bir arzu seliyle karıştı. Farklı koşullar altında, bu yalnız kalmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi. O sert vücudunun neler yapabileceğini öğrenmek için.

Ne yazık ki, beni istemediği iddiasını sürdürüyordu.

Yine de, sadece yan daireden bir arkadaş bile olsa, misafir kulağa hoş geliyordu. "Akşam yemeği için içeri gelmek ister misin?" diye sordum. Gözleri büyüdü.

O hayır diyemeden ben devam ettim. "Sadece akşam yemeği. Berbat bir gün geçirdim ve bir dost yüzü hiç fena olmazdı."

"Ve benim yüzüm dostça mı?"

"Pek sayılmaz. Ama ya sen ya da Phil ve akşam yemeğimi çapraz çim biçme hakkında başka bir ders dinleyerek geçirmemeyi tercih ederim."

Ağzının kenarları kalktı. "Elbette. Neden olmasın."

Beni içeri kadar takip etti, ben de anahtarlarımı ve çantamı yere bıraktım. "İçecek bir şey ister misin?"

"Bu harika olur," dedi. "Her ne içiyorsanız iyidir."

Bir şişe şarap çıkarırken, iş kıyafetlerimle kalmayı düşündüm. Vücuduma oturan kaşmir kazağım kıvrımlarımı güzelce sarıyor ve özellikle üstteki iki düğmeyi açık bıraktığımda göğüslerim için harika şeyler yapıyordu. Pantolonum varlıklarını öne çıkarıyordu ve topuklu ayakkabılar bir kadını her zaman gösterişli ve seksi gösterir.

Ama gerçekten pijama giymek istiyordum. Ve neden olmasın? Sadece Dex vardı.

"Bana birkaç dakika ver." Ona bir bardak uzattım. "Ben yukarı çıkıp üstümü değiştireceğim."

"Acele etme."

Üst kattaki yatak odama çıktım ve ofis kıyafetlerimi sade bir siyah atlet ve yosun yeşili, bol paçalı bir yoga pantolonuyla değiştirdim. Mutfağa döndüğümde kendimi daha rahatlamış hissediyordum.

"Daha iyi." Çantamdan bir saç lastiği çıkardım, saçımı ters çevirip at kuyruğu yaptım. "Ve daha da iyi."

Şarap bardağımı bana doğru itti. "Bu da yardımcı olur. Zor bir gün müydü?"

Bir yudum aldım. "Pazartesi için olağan bir durum. Bazen patronumun teslim ettiğim işlerin yarısını yeniden yazacaksa beni neden işe aldığını merak ediyorum. Sonra trafik vardı, gerçi bu da normal."

"Trafik en kötüsü."

"İşe çok gidip geliyor musunuz yoksa dükkanınız yakın mı?"

"Buradan çok uzakta değil. Patronunun nesi var? Yazdıklarını beğenmiyor mu?"

Buzdolabını karıştırdım ve rastgele malzemeler çıkarmaya başladım. Tam olarak bir planım yoktu ama mutfakta genellikle bu şekilde hareket ederdim. "Öyle olduğunu iddia ediyor ama makalelerimi parçalama şekline bakarsan öyle olduğunu düşünmezsin."

"Bu sinir bozucu olmalı."

"İnanılmaz." Bir kesme tahtası ve bıçak çıkarıp Dex'e doğru ittim, sonra ona bir kabak uzattım. "Sakıncası yoksa bunu dörde bölüp küp küp doğrayın."

Ben bir soğan doğrarken o da dilimlemeye başladı.

"Seks dışında bir konuda yazmama izin vermemesi de yardımcı olmuyor," diye devam ettim. "Eskiden her türlü konuyu ele alırdım ama görünüşe göre artık onların özel seks köşe yazarıyım. Bu sıkıcı oluyor."

"Tıpkı kız öğrenci birliğindeki kızların gelip ayak bileklerine kelebek takmak istemeleri gibi."

Güldüm. "Kaç tane kelebek yaptığını sanıyorsun?"

"Sayamayacağım kadar çok. Yine de müşteri orijinal bir şeye açıksa onları umursamıyorum. Hepsi birbirinin aynısı olsun isteyen bir grupla karşılaştığımda biraz sıkılıyorum."

Kabağı bitirdi, ben de ona peynir rendesini ve bir blok mozzarella peyniri verdim.

"Sende var mı?" diye sordu.

Sesindeki sıcak dokunuşu kaçırmadım. Neredeyse, sırf ona göstermeyi teklif edebilmek için yaramaz bir yerimde bir tane olmasını dileyecektim.

"Dövme mi? Hayır."

"Bakir ten."

"Benim bakire bir yanımda yok, Dex."

Güldü. "Hiç bir tane almayı düşündün mü?"

"Bilmiyorum." Bir tava çıkardım ve biraz kıyma kavurmaya başladım. "Arada bir harika bir dövmesi olan birini görüyorum ve bu beni düşündürüyor. Ama çok kalıcı. Sanırım bağımlılık sorunlarım var."

Yemek pişirirken daha çok dövmeler hakkında sohbet ettik. Başka biriyle yemek hazırlamak şaşırtıcı derecede keyifliydi. Everly, Hazel ve ben şehir merkezinde aynı apartmanda yaşadığımız zamanlarda sık sık birlikte yemek pişirmiştik. Kendimden başka biri için yemek yapmam gerekmeyeli uzun zaman olmuştu ve mutfağı Dex'le paylaşmak güzeldi.

Mutfağımdaki malzemeleri gözden geçirirken belirsiz bir fikir olarak başlayan şey, zengin kokulu bir tava lazanyasına dönüştü. Kıyma, soğan, kabak, mantar, marinara sosu ve sağlıklı bir mozzarella peyniri. Peynirin erimesine izin vererek bitirdim ve iki tabak hazırladım.

Dex tabağını masaya götürürken, "Bu inanılmaz kokuyor," dedi. "Bunu kendin için mi yapacaktın?"

Yemeğimi ve şarabımı getirdim ve karşısına oturdum. "Kim bilir. Rastgele şeyler almaya meyilliyim ve onlardan birkaç öğün yemek yapmayı umuyorum."

"Hıyar gibi görünme riskini göze alarak, yemek yapmana şaşırdım." "Sürprizlerle doluyumdur."

Bir ısırtık aldı ve zevkle inleyerek gözlerini kapattı. Boğazından çıkan o hırıltılı ses tüm çabalarımın değdi. Sıcaklık patlamasını bastırmak için bacaklarımı yeniden çaprazlamak zorunda kaldım.

"Bu çok iyi," dedi.

"Teşekkür ederim. Ve evet, yemek yapabilirim. Arkadaşlarımla bir araya gelir ve sürekli yemek tarifleri hazırlardık. Peki ya siz? Yemek yapabilir misin yoksa daha çok ızgaranın adamı mısın?"

"İkisi de, elimden gelse her şeyi ızgara yapardım. Ry ile birlikte öğrenmek zorunda kaldım. Bekar baba becerileri."

Riley'nin annesi hakkındaki merakım su yüzüne çıktı. Kendimi sormaktan alıkoyamadım. "Annesi hakkında soru sorabilir miyim?"

Cevap vermeden önce bir süre yemeğini karıştırdı. "Brooklyn ve ben bir çeşit çıkıyorduk ama çoğunlukla sadece yatıyorduk. O zamanlar bunun harika olduğunu düşünmüştüm. Tüm seks, hiçbir bağlılık yok. Sonra hamile kaldı. Çocuk istemiyordu, ben de bebeği alabileceğimi söyledim. Riley'nin var olduğunu öğrendiğim anda başka türlüünü hayal edemezdim. O da kabul etti ve hatta dahil olmak istediğini söyledi. Aslında istediği şey Riley'ye uygun olduğu zamanlarda erişebilmektir ama ebeveyn olmanın getirdiği sorumlulukları üstlenmek istemiyordu."

"Riley onu görüyor mu?"

"Bazen. Brooklyn en son geldiğinde Riley'i yemeğe çıkardı, sonra da manikür yaptırdılar. Ona okul etkinliklerine geleceğine, belki Şükran Günü ya da Noel'de burada olacağına söz verdi. Sonra hiçbir şey olmadı. Hiçbirine gelmedi."

Riley'nin sanat sergisine ve aile barbeküsüne geldiğimde şaşırılmış görünmesine şaşmamalı. "Zavallı şey. Ailenle karmaşık bir ilişkiye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hiç kolay değil."

"Bu onun için kalbimi kırıyor." Şarabından bir yudum aldı. "Ailen nasıl insanlar?"

"Boşanmış. Annem bana hamileyken babamın Londra'da bir kadınla ilişkisi varmış. Üvey kardeşimle aramızda sadece dört hafta var."

Yüzünü buruşturdu. "Eyvah."

"İdeal değil. Babam metresiyle evlendi ve hala birlikteler. Annem en azından üçüncü denemeye kadar evliliği doğru yapmanın mümkün olmadığını düşünüyor."

"Belki de bu yüzden hiç evlenmedin?"

"Eminim bunun bir parçasıdır. Öğrenecek olumlu bir örneğiniz olmadığında evliliğin çok değerli olduğunu düşünmek zor. Ayrıca, annem bana evliliği finansal bir yatırımmış gibi dayatmayı seviyor, gerçekten aşkla ilgili olması gereken bir ömür boyu bağlılık değil."

En yakın arkadaşım Everly'nin zengin bir adamla evlendiğini öğrendiğinde nasıl küplere bindiğini görmeliydiniz. Görünüşe göre o kişi ben olmalıydım ve bu fırsatın elimden kaçmasına nasıl izin verdiğimi anlayamadı."

"Adamı tanıyor muydun?"

"Sadece Everly aracılığıyla. Ve birlikte mükemmeller. Ama annemin anlattığına göre, Everly ona sahip olabilsin diye ondan vazgeçmişim."

"Hiç evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır." Kolayca cevap verdim.

"Sadece, hayır mı?"

Başımı salladım. "Evlilikle ilgilenmiyorum."

Sanki bunu anlamış gibi yavaşça başını salladı. "Geçen geceki adamla bile mi?"

"Hangi adam?"

"Seni bir adamla çıkarken gördüm. Randevu gibi görünüyordu."

Ağzımın kenarı kalktı. Sesindeki kıskançlık mıydı? Dex'in beni kıskanması çok lezzetliydi. "Hayır, o benim kardeşim Jensen'di. Aslında bir süredir kimseyle çıkmadım."

"Ah." Gözlerini kaçırdı ama gözlerindeki rahatlamayı görmeden önce değil. Çok ilginç.

"Özür dilerim, öyle sandım."

"Sorun değil. Peki ya sen?" Evlilikle ilgili sorusunu yanıtlamakta bir sakınca görmüyordum ama nedenlerimi daha fazla irdelemek istemiyordum. "Riley'nin annesiyle evlenmenin senin için mantıklı olmadığı açık. Ama bunu hiç düşündün mü?"

"Pek sayılmaz. Brooklyn yaşadığım ilk berbat ilişki değildi, yani sicilim pek parlak değil. Ve şimdi bu sadece beni etkilemiyor. Düşünmem gereken Riley var. Ben de bir süredir kimseyle birlikte olmadım. Uzun zamandır."

Başka bir kadın Dex St. James'in evlenmek istemediğini James'in evlenmek istemediğini öğrenebilirdi.

Bu sadece onu daha çok istememe neden oldu.

Ama nedense bir erkeğin dikkatini çekmek için yaptığım standart hareketler onun yanında aptalca görünüyordu. Bakışlarını ağzıma çekmek için yemeğimden yavaşça ısırıklar alabilir, dudaklarıma ya da boynuma dokunabilirdim. Atletimin askısı omzumdan kayacak şekilde hafifçe omuz silkebilir ya da masanın öbür ucuna uzanıp parmak eklemlerini okşayarak teması başlatabilirdim.

Başka bir erkekle olsa denerdim. Yeterli kimya olup olmadığını görmek için suları test ederdim. İşlerin nereye gittiğini görürdüm.

Ama Dex söz konusu olduğuunda, bunu bir manipölasyon girişimi olarak görecekmış gibi geliyordu. Ve eğer dürüst olursam, aramızda bir şey olacaksa,

Onun başlatmasını istedim.

Ki bu hiç bana göre değildi. Seks hayatımın kontrolünü elimde tutmayı severdim. Eğer bir erkek istiyorsam, bunu ona söylerdim. Erkekler de açık sözlölüğümü ve dürüstlüğümü takdir ederdi.

Dex tamamen farklı bir yaratıktı.

Yemeğimizi bitirirken harareti yükseltmek yerine sohbetin daha kolay konulara kaymasına izin verdim. Temizliğe yardım etmeyi teklif ettiğinde, bulaşıkları onunla birlikte yıkadım. Flört etmedim ya da ona sürtünmedim - en azından bilerek.

Yemek için bana tekrar teşekkür etti ve iyi geceler diledik. Gözlerindeki tereddüdü, vücudundaki gerginliği görebilmeme rağmen zorlamadım. Davet bile etmedim. Nerede durduğumu biliyordu ve aramızda bir şeylerin değişmesini istiyorsa ilk hamleyi o yapmalıydı.

Ama o gece uyumaya gittiğimde, rüyalarımı işgal eden Dex'ti.

DEX

T Bluetooth hoparlöründen gelen heavy metal müzik garajımı dolduruyordu. Havaya girmiştim. Gün kapalıydı ama ben neredeyse bir saat boyunca kaldırdım ve ter alnımda boncuk boncuk olup sırtımdan aşağı damladı.

Gömleğimin eteklerini tuttum ve alnımdaki teri temizlemek için kaldırdım. Bu göğüs egzersizi beni en iyi şekilde mahvediyordu. Buna ihtiyacım vardı. Ağırlık kaldırmak her zaman stres atmak için başvurduğum bir yöntem olmuştu.

Artık onu stresten daha fazlasını atmak için kullanıyordum.

Nora'nın geçen gece onu omzuma atmaya, üst kata taşımaya ve anlamsızca sikmeye ne kadar yaklaştığımı bilip bilmediğini merak ediyordum.

Çok yaklaştın.

Onunla yemek yemek kararlılığımı test etmişti. Ondan hoşlanmamak için nedenler arıyor ve hiçbirini bulamıyordum. En iyi kararıma rağmen, ondan çok hoşlandım.

Ben de tam olarak bu yüzden direnmişim. Çok fazla duygu. Çok karmaşık.

Bütün hafta boyunca iyi uyuyamamıştım ve bu alışılmadık bir durum olmasa da beni gergin bırakmıştı. Kaldırmak yardımcı oldu.

Bir dizi dips yaptım, kollarım protesto için yanana kadar tekrarları pompaladım. Dallas, ağırlık kaldırmayı asla bırakamayacağımı yoksa tüm dövmeleminin söneceğini söyleyerek şaka yapmayı severdi.

Muhtemelen haklıydı.

Dışarıda Phil'in birine el salladığını ve kırmızı botlarıyla caddenin karşısına geçtiğini gördüm.

Oh lanet olsun.

Nora'ydı. Zavallı kız.

Saçlarını toplamış, atlet ve tayt giymişti. Koşuya çıkmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ya da Phil onu durdurmadan önce öyleydi.

Kalp atışlarımı hızlandırmak için garajda volta attım ve onu düşünmemeye çalıştım. Geçen gecedен sonra aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Kendime sakinleşmek ve kontrolümü kaybetmemek için bir şans vermeliydim.

Ama dostum, Phil bir insanın kulağını çınlatabilirdi. Onu dışarıda kendi başına bırakmaktan nefret ediyordum.

Bir set daha dips yaptım ve son tekrarda kollarım neredeyse bükülüyordu. Phil hâlâ dışarıda Nora'yla konuşuyordu. Çünkü tabii ki konuşuyordu. Muhtemelen daha yeni başlıyordu.

İçeri gir, Dex. Bir duş al. Nora iyi olacak.

Hayır. Yapamadım.

Kendime hiçbir art niyetim olmadığını söyleyerek -sadece onu Phil'den kurtarmak istiyordum- müziği kapattım ve dışarı çıktım.

Yaklaştığını görünce Nora'nın yüzüne bir rahatlama yayıldı. Sonra başka bir şey. Bir sıcaklık ve arzu parlaması, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Kadın beni öldürecekti.

"Hey, Phil." Terden sıırıslıklam olmuşum ama belki kokarsam Phil'in çim dersini kısa kesmesini sağlayabilirdim. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Anladığım kadarıyla antrenman yapıyorsun." Tişörtünün kolunu kaldırdı ve var olmayan pazusunu esnetti. "Ben de yeni bir rutine başladım. Ben de tam Nora'ya bundan bahsediyordum."

Gözleri büyüdü. "Evet, öyleydi."

Phil, "Bu şeyi yıllar önce almıştım ama hiç denememiştim ve ne büyük bir hata yapmışım," dedi. "Buna sallama ağırlığı deniyor. Duymuş muydun?"

Kaşlarım çatıldı. "Hiç sanmıyorum."

"Bu harika. Çok basit görünüyor ama birçok kas grubunu çalıştırıyor." Ellerini sanki bir şeyi kavırıyormuş gibi önünde tuttu ve yukarı aşağı pompaladı. "Siz tutarken ağırlık böyle sallanıyor."

Phil egzersizini taklit ediyordu, ki aslında sadece otuz bir çekiyormuş gibi görünüyordu -eğer bir atınki kadar büyük bir aleti olsaydı. Nora dudaklarını ısırarak

Gülüyorum.

"İşine yaramasına sevindim," dedim yüzümü asmamaya çalışarak.

Devam etti. "Kesinlikle öyle. Donna bile bir fark olduğunu fark etti. Muhtemelen garajınızdaki ekipmanların yarısından bu tek şeyle kurtulabilirsiniz."

"Belki eski kafalıyım ama elimdekiyle yetineceğim. Sen yine de kendi işini yapmaya devam et."

Sırıttı.

"Seni gördüğüme sevindim Phil," dedi Nora. "Ama Dex ve benim gitmemiz gerekiyor." Kaşlarımı kaldırdım. *Nereye gidecektiniz?*

"Bu güzel Cumartesi gününde ne yapıyorsunuz?" Phil sordu.

Ağzı hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. "Biz de tam koşuya çıkmak üzereydik."

Koşu mu? Olamaz.

"Biliyorsun, sallama ağırlığı kardiyo egzersizlerini de hallediyor." İki eliyle tekrar kriko hareketini taklit etti. "Kalp atış hızınızı gerçekten artırıyor."

"Tüyo için teşekkürler," dedi Nora, içinden bir kahkaha sızarak.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, meydan okumayla doluydu. "Hadi Dex, benimle koşmaya gel." dediğini duyar gibiydim. Sana meydan okuyorum."

Siktir et. Ben koşucu değildim. Ama bu cesarete karşı koyamadım. "Hadi gidelim."

Phil'e bir çene ucuyla işaret ettikten sonra Nora'ya ayak uydurdum ve koşarak uzaklaştık. "Teşekkür ederim." Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bu olabilirdi

biraz zaman aldı."

"O iyi bir adam, sadece ne zaman duracağını bilmiyor."

"Fark ettim."

"Buradan dönüp bloğun etrafından dolaşabilirim. Koşmana izin veririm." "Hiç sanmıyorum, koca adam. Benimle geliyorsun."

İnledim. "Daha yeni bir saat kaldırdım."

"Güzel, o zaman ısınmışsındır." Hızını artırarak önüme geçti.

Yetişmek için daha hızlı koştum. Bu benim için iyi sonuçlanmayacaktı. Aylardır kendime dayanıklılığım üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyordum. Güç, bende vardı. Tamamen kaslıydım ve bu sadece gösteriş için değildi. Ama Nora'nın etrafımda daireler çizeceğini şimdiden söyleyebilirdim.

"Beni eve taşımak istemiyorsan, biraz yavaşlamak isteyebilirsin."

Güldü. Önden çekmesine izin verdim ve kıcını kontrol etme fırsatını değerlendirdim. O taytların içinde harika görünüyordu.

"Kıçıma bakmayı bırak ve devam et."

"Bakmıyordum."

Omzunun üzerinden baktı. "Seksi bir kıcım var. Tabii ki bakıyorsun."

Aynen öyle.

Yanına varmak için hızlandım. "Bu işkence ne kadar sürecektir?"

"Sadece üç mil."

Ciğerlerim şimdiden yanmaya başlamıştı. "Zor nefes almıyorsun bile."

"Daha yeni başladık. Açıkçası, daha dayanıklı olacağınızı düşünmüştüm." "Gerektiğinde dayanırım."

"Mm hmm."

Bu beni gerçekten kötü gösteriyordu. Beni öldürse bile ona ayak uydurmaya karar verdim.

On dakika sonra, olabileceğini düşündüm.

İlk tepeye vardığımızda tüm konuşma girişimlerinden vazgeçtim. Tamam, tepe hafif eğim için fazla dramatik bir kelimeydi. Ama bacaklarım ve ciğerlerim aksini iddia ediyordu. Sanki bir dağın tepesinde koşuyormuşum gibi hissediyordum.

Yol tekrar alçaldı ve bir süre düz kaldı. Bir düzene girmeye başlamıştım, nefes alış verişim daha düzenli hale gelmişti. En azından artık ölecekmişim gibi hissetmiyordum. Nora, alnında ve boynunda oluşan ter parıltısını görebilmeme rağmen, zahmetsizmiş gibi kolayca koşuyordu.

Yalayarak çıkarma isteği uyandırdı bende. Pürüzsüz tenindeki tuzun tadına bakmak. Onu soymak ve gerçekten dövmesi olup olmadığını öğrenmek.

Hayatta kalma mücadelesi verirken zihnim nasıl hâlâ sekse odaklanabiliyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Rotayı biliyordu, ben de yolu göstermesine izin verdim. Başka bir yerleşim sokağına saptı. Bir köpek pencereden havladı ve gri bir kedi önümüzden yolun karşısına koştu. Phil'in kardeşi olabilecek bir adam bahçede durmuş, eliyle çimlerini suluyordu. Ayağında crocs bile vardı ama onunki lacivertin daha hafif bir tonuydu.

Başka bir sokağa saptık ve yolun yarısını geçtiğimizi fark ettim. Ve ben ölmemiştim. Bu konuda oldukça iyi hissediyordum.

Ta ki baldırımdaki keskin bir ağrı beni kısa kesene kadar.

"Kahretsin." Topallayarak birkaç adım attım ama alt bacağım aniden kasılarak dev bir ağrı topuna dönüştü.

Nora durdu ve arkasına baktı. "İyi misin?"

Baldırımı ovmak için uzandım. Çok acıyordu. "Bacağıma kramp girdi. Sorun değil, yürüyüp geçerim."

"Muhtemelen durup masaj yapmalıyız." "Hayır, ben hallederim. Devam edebiliriz."

Ellerini kalçalarına dayadı ve başını öne eğdi. "Emin misin?" "Evet."

Zaten erkek puanlarında çok gerilerdeydim. Bu konuda Daha fazla zayıflık itiraf edip durumu daha da kötüleştirmek istemiyordu. "Sen devam et. Ben biraz yürüyüp sana yetişirim."

Dişlerimi sıkarak birkaç adım attım. Baldırımdaki düğüm o kadar sıkıydı ki bileğimi bükemiyormuşum gibi hissediyordum. Nora önden koşmadı. Ben acı içinde inlememeye çalışarak topallayarak ilerlerken o da benimle kaldı.

"Burada kal. Eve koşup seni almaya geleceğim."

"Hayır." Bir adım daha atmaya çalışırken sesim gergin çıkıyordu.

"Ben iyiyim." "Dex, zar zor yürüyebiliyorsun. İyi değilsin."

Düğümlemiş kasımı tekrar yoğurmak için uzandım. "Sadece bir kramp. Önemli bir şey değil."

İçini çekti ve yanıma gelerek kolunu belime doladı. "Hadi koca adam. Bence buradan sola dönersek eve daha çabuk varırız."

Kolumu omuzlarına koydum ama kesinlikle ona yaslanmayacaktım. Onu bir dal gibi kırabilirdim. "Ben-ow."

Canım çok yanmıyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Özellikle de topallamadan yürüyemezken. Ağır ağır.

Bu beni iyi göstermiyordu.

O zaman neden Nora'ya nasıl görüldüğüm konusunda endişeleniyordum ki? Benden etkilenmesine gerek yoktu.

Kolunu bana doladı ve ben de Phil'in dışarıda olmamasını umarak eve topallayarak giderken ona biraz yaslandım. İhtiyacım olan son şey buydu.

Sokağımıza döndüğümüzde "Hâlâ orada mı takılıyorsun?" diye sordu.

Evimin görüntüsü ve oturma vaadi, güçlenmeme yardımcı olmak için yeterliydi. "Evet."

Ama lanet olsun, acıttı.

Beni araba yoluma kadar yürüttü, bacağımdaki düğüm her aksayarak attığım adımda hâlâ yanıyordu. İçeri girdik ve ben koltuğa uzandım.

kanepeye uzandım, rahat nefesler alıyordum.

"Bu çok utanç vericiydi." Bacağımı uzatmak için kanepenin üzerine kaldırdım.

Kendini yanıma yere bıraktı ve baldırımını ellerinin arasına aldı. "İşte, bana bırak."

"Sorun değil, yapmak zorunda değilsin-" Parmaklarını ağrıyan kaslarıma batırdığında kısa bir süre durdum ve inledim.

Siktir, bu iyi hissettirdi.

Acıttı ama iyi bir acıydı. Gerekliydi. Kası yoğurdu, aşağı yukarı okşadı, parmaklarıyla içine girdi. İrkildim ve zor nefes aldım ama durmasını istemedim. Liflerin gevşediğini, gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum.

Ayrıca sadece baldırımda olmasına rağmen ellerinin tenimde gezinmesinde bir şeyler vardı.

Şu anda ereksiyona ihtiyacım yoktu, ama görünüşe göre vücudum oraya gidiyordu.

Acıya rağmen nefes alarak, o masaja devam ederken ayağımı esnetip uzattım. Dokunuşu sihir gibiydi, sadece bacağımdaki değil, vücudumun geri kalanındaki gerginliği de hafifletiyordu.

Aletim hariç. Bunu fark etmemesini umuyordum.

Elleriyle baldırımını sararak birkaç kez daha aşağı yukarı ovuşturdu.

"Bunun yardımı oluyor mu?"

"Evet." Sesim sert ve alçaktı. "Çok iyi."

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı ve gözlerinin kasıklarına kaydığını gördüm. Fark etmemesi için çok fazla.

Neyse ki görmemiş gibi davranarak bana iyilik yaptı.

"Biraz su içmelisin." Ayağa kalktı. "Dehidrasyon kas kramplarına neden olabilir."

"Ağırılık kaldıran ama kardiyoyu es geçen bir aptal olmak da öyle," diye homurdandım kendi kendime.

Mutfığa gitti ve uzun bir bardak suyla geri geldi. Sanki çölde bir ay geçirmişim gibi içtim.

"Teşekkürler. Koşunu berbat ettiğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Bunu çoğunlukla suçluluk duymadan istediğim kadar martini içebilmek için yapıyorum."

Güldüm ve koltuğun üzerinde kayarak oturdum, sonra ayağımı birkaç kez daha bükтім. Daha iyiydi. "Açıkçası benzer bir alışkanlık benim de işime yarayabilir."

Hayal mi görüyorum yoksa gözleri yine kasıklarına mı kaydı?

Onu koşu kıyafetleri içinde görmeye doyamıyordum. Kıvrımları bu dünyanın dışındaydı. Yanaklarındaki hafif kızarıklık, boynundaki ve göğsündeki ter parıltısı onu tekrar yalamayı düşünmeme neden oldu.

Eminim tadı harikadır.

Gözlerimiz kilitlendi. Baldırımdaki ağrı neredeyse geçmişti. Nora'yı bir mağara adamı gibi omzuma atmış olsam bile merdivenleri çıkabileceğimden emindim.

İşte yine oldu. Cüret. Dudakları kıpırdadı ve gözleri ateşle parladı.

Ön kapı hızla açıldı ve Riley içeri girdi. "Merhaba baba. Nora! Aman Tanrım, merhaba."

Hayal kırıklığıyla inledim. Ön kapıdan uçarak gelmesi için onca an varken.

"Büyükanmem nerede?"

Sırt çantasını yere koydu. "Gitmesi gerekiyordu. Sana selam söylememi ve seni sevdiğini söyledi. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Babanı koşuya çıkmaya ikna ettim," dedi Nora.

Riley bir kahkaha patlattı. "Koşu mu? Ciddi misin?"

Kaşlarımla çatıldı. "Hey."

"Kramp girdi, bu yüzden kısa kesmek zorunda kaldık."

"Baba, koşuyor musun?" Gülmeye devam etti. "Bu çok komik." "Neden bu kadar komik?"

"Öyle işte. Şu h a l i n e bak." Her yerimi işaret etti. "Sen bir koşucu değilsin."

"Sağ ol evlat."

"İyi iş çıkardı," dedi Nora. "Kramp benim hatamdı. Onu benimle gelmeye ikna ettim ve su içmesine fırsat vermedim."

Riley, "Kesinlikle susuz kalmamanız gerekiyor," dedi. "Ve yeterince elektrolit aldığınızdan emin olun."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Bunu beden eğitiminde öğrendim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kaldığın ders mi?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Başarısız değilim. Sana söyledim, C'ye kadar aldım."

"Beden eğitiminden C alan birinden fitness tavsiyesi almam gerektiğinden hâlâ emin değilim." Ona sııttım.

Gözlerini şakacı bir şekilde devirerek iç çekti. "Her neyse, baba. Bu akşam dansa gidebilir miyim?"

"Ne dansı?"

"Okulumdaki dans."

İlk içgüdüm "*Hayatta olmaz*" demektir. Okul danslarını hatırladım. Kilitli olmayan sınıflarda ya da dolaplarda gizlice öpüşen çocuklar olurdu. Ya da hikayeler duymuştum. Bunların doğru mu yoksa çocukların havalı görünmek için uydurdukları şeyler mi olduğundan hiç emin olamamıştım.

"Bilmiyorum."

"Neden olmasın? Katie gidiyor. Diğer arkadaşlarım da öyle." "Orada refakatçi olarak bulunmamdan nefret eder miydin?"

Bana şüpheyle baktı. "Utanç verici bir şey yapmadığın sürece sorun yok."

"Ben asla utanç verici bir şey yapmam." "Evet, doğru."

Nora, yüz ifadesinde bir parça eğlence ile değiş tokuşumuzu izliyordu. Bunun komik olduğunu mu düşünüyordu?

"Ya Nora da benimle gelirse?" diye sordum. "Birlikte şaperonluk yapabiliriz. Eminim sizi utandırmamı engelleyecektir."

"Sen de gelebilir misin?" Riley gözleri parlayarak sordu. "Bu çok harika olurdu."

"Planın yoksa tabii," dedim sesimi soğukkanlı tutarak. Ona en iyi "*sana meydan okuyorum*" bakışımı attım.

Bakışlarımla karşılaştı, sanki "*Hodri meydan*" der gibiydi.

"Şaperonluğa yardım etmek isterim." Ona sırtıttım. "Okulu arayıp haber veririm."

"Aman Tanrım, çok heyecanlıyım." Riley ellerini birbirine kenetledi ve neredeyse hoplayıp zıplıyordu. "Ne giyeceğime karar vermeliyim."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Nora.

"Gerçekten mi? Sadece gündelik. Elbise falan giymeme gerek yok."

"Sıradan bir etkinlik bile biraz düşünme ve planlama gerektirir."

"Ufaklık, önce eve gidip duş almak isteyebilir," dedim. "Ç o k terledik."

Nora omuz silkti. "Ben terlemem, parlarım. Hadi gidip neyle çalışacağımıza bakalım."

Kızımın birlikte yukarı çıkışını izledim ve bir şey göğsümü ağrıttı.

NORA

Drtaokul balosunda ne giyeceğime karar vermek tahmin ettiğimden daha zor oldu.

Daha önce Riley'nin kıyafetini seçmesine yardım etmişim; üzerinde tek boynuzlu at olan siyah bir gömlek, yıpranmış bir kot pantolon ve en sevdiği turkuaz Converse. Daha sonra saçını ve makyajını yapmak için evlerine geri dönmüştüm. Her şeyi çok doğal ve yaşına uygun tuttum, ona nötr göz farı, bir miktar göz kalem, rimel ve dudak rengini ikiye katlayan çok güzel bir pembe sulu boya allıkla nasıl makyajsız bir görünüm elde edeceğini gösterdim. Sonra saçlarını kumsal dalgaları şeklinde yaptım ve babasına göstermek için aşağıya inmeden önce nasıl görüldüğü konusunda harika hissettiğinden emin oldum.

Dex onaylamıştı. Bunu saklamaya çalışmıştı ama gözleri biraz buğulanmıştı.

Şimdi evime dönmüş, dolabımın yarısını reddediyordum.

Bir dansa refakat etmek için ne giyilir? Çok seksi bir şey değil. Zarif ve şık bir şeye ihtiyacım vardı. İş gardırobunun çoğu buna uyuyordu ama bluz ve pantolondan daha eğlenceli bir şeyler istiyordum.

Sonunda, karamel renkli, önü anvelop ve uzun, dökümlü kollu bir mini elbise seçtim. Bir kemer, bej topuklu ayakkabılar ve kulaklarıma altın halkalar ekledim. Aşırıya kaçmadan flörtöz ve eğlenceli.

Seçimimden memnun bir şekilde saçlarımı kabarttım, arkadaşlarıma bir selfie gönderdim ve yan odaya geçtim.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan Riley çıkageldi. O kadar tatlı görünüyordu ki ölebilirdim.

"Bu kadar sevimli olmana inanamıyorum," dedim. "Çok taze ve tatlı görünüyorsun."

"Keşke her sabah saçımı yapabilsen. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, sevgilim."

Dex siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş, saçları yeni duş almış gibi hafif nemli bir şekilde dışarı çıktı. Gözleri beni içine çekerek bir aşağı bir yukarı gezindi. "Vay canına."

"Umarım bu işe yarar." Eteğimi çekiştirdim. "Kıyafet yönetmeliğini ihlal ettiğim için başımın derde girmesini istemem."

"Hayır, sen... bu... evet."

Riley babasına baktı. "Neden garip davranıyorsun?"

"Garip davranmıyorum." Boğazını temizledi. "Hadi gidelim."

Arabasına doğru yürüdük ve Riley bana ön koltuğu teklif etti. Arabaya bindim ve telefonum bir mesajla çaldı.

Everly: *Harika görünüyorsun! Randevu gecesi mi?*

Sophie: *Şanslı adam kim?*

Ben: *Randevu değil. Bir ortaokul dansına eşlik ediyorum.*

Hazel: *Bunu söylemeni beklemiyordum.*

Everly: *Ben de öyle.*

Sophie: *Ne kadar eğlenceli! Ama bu nasıl oldu?*

Riley'nin okulu. Dex ona eşlik etmemi istedi.

Sophie: *Yani bu bir randevu.*

Ben: *Buna pek randevu diyemem.*

Everly: *Her iki şekilde de muhteşem görünüyorsun.*

Hazel: *Bu çok ilginç. Keşke gelip gözlemleyebilseydim.*

Ben: *Neyi gözlemleyeceksin? Bir grup garip ergeni mi?*

Hazel: *Hayır, sen.*

Ben: *Neden?*

Hazel: *Bu senin için çok farklı bir durum. Bir dansa eşlik etmek çok ailevi bir faaliyettir.*

Ebeveyn olamayacak mıyım?

Everly: *Tabii ki yapabilirsin. Eminim öyle demek istememiştir.*

Hazel: *Kesinlikle ebeveyn olabilirsin. Ben sadece bu yeni dinamikle ilgileniyorum.*

Hayır, haklısın, pek ebeveyn değilim. Bir ortaokul dansı, cumartesi gecemi geçireceğimi düşüneceğim son yerdi.

Ki bu doğruydu. Bir zamanlar neredeyse tüm Cumartesi gecelerimi randevularda ya da arkadaşlarımla dışarıda geçirirdim - her zaman kokteyller de dahil olmak üzere. Ancak son zamanlarda işler değışmeye başlamıştı.

Everly: *Harika bir şaperon olacaksın.*

Sophie: *Katılıyorum. Ve muhteşem görünüyorsun.*

Hazel: *Bu kadar şık ve her duruma uygun kıyafetler seçme yeteneğinize hayran olmaya devam ediyorum.*

Ben: *Teşekkürler, aşklarım.*

Riley'nin okuluna vardık ve spor salonunun yakınına park ettik. Dex Riley'nin biletini ödedi ve refakatçiler listesinde adımızı bulana kadar gönüllü veli ile görüştü. Bizi içeri aldılar.

Işıklar alçaktı ve bir DJ sahneye kurulmuştu. Büyük hoparlörlerden pop müzik yayılıyor ve spor salonunun etrafında rengarenk ışıklar yanıp sönüyordu. Bir yığın çocuk dans ediyor, zıplıyor ve ritimle zıplıyordu; diğerleri ise kenarlarda dolaşüyor ya da tribünlerde oturuyordu. Ebeveyn ve öğretmen refakatçileri tek başlarına ya da çiftler halinde durarak çocuklara göz kulak oluyorlardı.

Riley bir arkadaşına el salladı ve ona katılmak için koştu. Memnuniyetle gülümsedim. Diğer kız açıkça Riley'nin stiline iltifat ediyordu.

Olması gerektiği gibi. Muhteşem görünüyordu.

Dex ve ben spor salonunun derinliklerinde dolaştık. Işıklar ve yüksek sesli müzik bir kulübü andırıyordu - sadece insanların çoğunun benden daha kısa olduğu bir kulübü. Bazı çocuklar çok genç görünüyordu, özellikle de oğlanlar. Erkeklerin genellikle kızlardan daha geç ergenliğe girdiğini ve bu farklılığın burada sergilendiğini hatırlar gibiydim.

Erkeklerin kızları fark etmeye başlamaları için büyüme ataklarına girmiş olmaları gerekmiyordu. O da sergileniyordu. Okulun şaperonlara ihtiyaç duymasına şaşmamalı. Odada bir isyan başlatmaya yetecek kadar ergenlik hormonu vardı.

Müzikten beni duyabilmesi için Dex'e doğru eğildim. "Daha önce bunlardan birine eşlik etmiş miydin?"

"Hayır. Okula dönüş dansı vardı ama Riley gitmek istemedi." "Bu gece gelmeye karar vermesine sevindim."

Çocuk kalabalığına şüpheyile baktı. "Sanırım. Eğlendiği sürece sorun yok."

Koruyucu çizgisi çok ateşliydi.

Gerçekten, onunla ilgili her şey ateşliydi. Kendime onun tipim olmadığını sayamayacağım kadar çok kez hatırlatmışım. Ama görünüşe

göre yeni bir tipim vardı ve bu tip sert, kaslı ve dövmeiydi.

Yaralanmaya ek olarak, harika kokuyordu. Temiz ve erkeksi.

"Bacağı nasıl?"

Bana baktı, dudakları sırtarak seğiriyordu. "Güzel. Bana aşağılanmamı hatırlattığın için teşekkürler."

Dirseğimle onu dürterek kolumun ona sürtünmesine izin verdim. "O kadar da kötü değildi."

"Oldukça korkunçtu." Beni geri itti. "Ama anlaşmanın dışında bir bacak masajı yaptırdım, yani bu benim için iyi oldu."

"Sadece bacağına kramp girmesine neden olduğum için kendimi suçlu hissettiğim için." "Eğer gereken buysa, buna değerdi."

Kaşlarım kalktı. Dex benimle flört mü ediyordu? "Yine de senden bir koşucu yapacağım."

"Ben o kadar uzağa gitmezdim. Yine de arkandan gelip seni o taytların içinde izleyebilirim."

Daha yakına eğildim. "Kıçıma baktığını biliyordum."

Kulağıma konuşmak için döndü, nefesi tenimde sıcaktı. "Beni suçlayabilir misin? Çok güzel bir kıçı var."

"Tatlım, hiçbir fikrin yok."

Boğazından alçak sesle hırladı. Kıvılcımlar damarlarımdan fırlayarak bacaklarımın arasında patladı. Eğer dikkatli olmasaydık, diğer refakatçiler sanki hormonlu gençlermişiz gibi bizi birbirimizden ayıracaklardı.

Spor salonunun karşısındaki bir kadın Dex'e el salladı.

"Bu Kristin, Riley'nin arkadaşı Katie'nin annesi. Gidip ne istediğine bakmalıyım."

"Hemen geliyorum."

Dex Kristin'e doğru yürüdü ve ben de fırsattan istifade kışını kontrol ettim. Isırılabilir kadar kalındı ve kalçaları muhteşemdi. Baldırına masaj yaparken ellerimi bacaklarından yukarı kaydırma isteğime karşı koymak zor olmuştu.

Riley'yi küçük bir grup kızla birlikte kıkırdarken gördüm. İçlerinden birini bileğinden yakaladı ve dans pistini işaret etti. Bir dakika sonra dört kız da kalabalığın geri kalanıyla dans etmek için koşuyordu.

Onun bu kadar eğlenmesini izlemenin tatmin edici, hatta biraz da heyecan verici bir yanı vardı.

Dex bana doğru dönmeye başladı ama daha iki adım atmadan leopar askılı bluz ve sahte deri pantolon giymiş bir kadın önünü kesti.

yuvarlak kalçalarını tam da yanlış yerden kesiyordu. Saçları yukarıdaydı ve at kuyruğunun sahte olduğu utanç verici bir şekilde belliydi. Rengi saçının geri kalanıyla uyuşmuyordu.

Sanat sergisinde Dex'in üzerine atlayan azgın boşanmış anneydi.

Zavallı adam. Kadın adamın yolunu kesti, önünde durdu ve adam etrafından dolaşmaya çalıştığında kenara çekildi. Adamın rahatsızlığı çok açıktı ama kızın hiçbir fikri yok gibiydi. Eğer o pantolonun ona bir şey yaptığını düşünecek kadar hayalperestse, Dex'in onu çekici bulduğunu düşünecek kadar da hayalperest olmalıydı.

Bir yanımla onu buradan çıkarıp alışverişe götürmek istiyordu. Muhtemelen güzel bir vücudu vardı ama nasıl düzgün giyineceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ve sahte saçlar çok fazlaydı.

Dex bakışlarımla buluştu, gözleri onu kurtarmam için yalvarıyordu. Başımı eğdim ve yaklaşmaya çalışırken onu izledim. Geri çekildi ve tekrar kaçmaya çalıştı, hepsi boşunaydı.

Ona acımaya karar verdim. Dostça bir gülümseme takınarak yanına gittim ve elimi koluna soktum. "Merhaba. Özür dilerim, sanırım daha önce tanışmıştık ama adınızı hatırlamıyorum."

Kadının yüz ifadesi düştü. "Aimee."

"Seni tekrar görmek güzel." İltifat edebileceğim bir şey aradım. Yapabildiğim en iyisi küpeleriydi. Ama sırf kıyafetini beğenmedim diye ve açıkçası tüm havası beş para etmezdi diye ona karşı acımasız olmam için bir neden yoktu. "Bu küpeler sana çok yakışmış."

Kulağına dokundu. "Oh. Teşekkürler."

"Bir şey değil. İyi geceler." Dex işareti

aldı ve bizi uzaklaştırdı. "Bunu nasıl

yaptın?" diye sordu.

"Sadece küçük bir bölge işaretlemesi." Kolunu sıktım. "Onun kadar cahil biri bile sana böyle dokunan bir kadını görmezden gelemez."

"Mesajı eve götürmek için tekrar el ele tutuşalım mı?"

Acele etmedim, elimi ön kolundan aşağı kaydırđım, elimi kendi eliyle kavrayana kadar yumuşak dokunuşun tadını çıkardım.

"Komşular konuşacak." Omuz

silkti. "Umurumda değil."

Böylece ikimiz olduk.

"Riley danstan sonra Katie'yle birlikte eve gidecek," dedi. "Gece çantası yok ama Kristin Katie'nin bazı eşyalarını ödünç alabileceğini söyledi. Yarın öğleden sonra onu alırım."

"Katie hangisi?" Riley ve arkadaşlarını işaret ederek sordum.

"Pembeli olan."

Riley'nin gülüşünü ve diğer kızlarla dans edişini izledim. Eğleniyordu ve bu harikaydı. Ama ortaokuldaki kız arkadaşlıklarının ince olabileceğini biliyordum, en azından doğru arkadaşları bulana kadar. Bu Katie'den o kadar emin değildim.

"Katie'ye dikkat et," dedim.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sezgi sanırım. Bir de Ryan Hutchison'ın Riley'nin uyurken çekilmiş fotoğrafını nasıl ele geçirdiği sorusu var. Nedense Katie'nin telefonunu çalıp fotoğraflarını karıştırdığını sanmıyorum."

"Sence Katie bunu bilerek mi yaptı?"

"Belki, belki de değil. Tamamen masum olabilirdi. Biriyle paylaşmış, o da Ryan'la paylaşmış olabilir. Ama kızlar normalde tatlı olsalar bile bu yaşta kötü olabilirler."

"Evet, Riley'nin altıncı sınıfta takıldığı ve iyi çocuklara benzeyen bazı kızlar vardı. Ama yedinci sınıf başlar başlamaz onu terk ettiler. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bana pek bir şey anlatmıyor."

Kalbim onun için acıyordu. Bu çok zor bir yaş olabilirdi. Bu bana arkadaşlarıma onları ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerektiğini hatırlattı. "Umarım Katie iyi çocuklardan biridir.

olanlar."

"Onu her şeyden koruyamamaktan nefret ediyorum. Katie'ye karşı dikkatli olmamı söylediğin anda ilk içgüdüüm pijama partisini iptal etmek oldu. Bazen keşke yirmi beş yaşına kadar onu bir balonun içinde tutabilsem diyorum. Ya da belki otuz."

Riley benim kızım olmasa da, bir şekilde onun nasıl hissettiğini tam olarak anlıyordum. Elini sıktım. "Çok cazip bir fikir, değil mi?"

O da geri sıktı. "Seninle konuşabildiği için mutluyum."

Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Sıcak ve davetkârdılar, ince gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Benim de."

Bakışları dudaklarıma kaydı. En son ne zaman bir erkeğin öpücüğünü bu kadar yoğun arzuladığımı hatırlayamıyordum. Beni dışarı sürüklemesini, duvara yaslamasını ve nefes alamayana kadar öpmesini istiyordum.

"Bir konuda dürüst olabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki."

Daha da yaklaştı. "Bu gece beni öldürüyorsun."

"Öyle miyim?" diye sordum, sesim alaycı bir masumiyetle doluydu. "İlgilenmediğini sanıyordum."

"Evet, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." "Bu konuda ne yapacağız, Dex?"

Elini belimin etrafında dolaştırarak sırtımın alt kısmına koydu. "Dans edeceğiz."

Elimi geniş omzuna koydum ve liderlik etmesine izin verdim. Müzik yavaştı ve muhtemelen çocuklarla aramızda on beş santim falan mesafe bırakmamız gerekiyordu ama diğer refakatçilerin bu boşluğu doldurabileceğini düşündüm.

Müziğe geçtik ve Dex St. hakkında başka bir şey daha öğrendim. James beni şaşırttı. Dans edebiliyordu.

Genç bir kızı olan dövme sanatçısı. Anne babasına sarılan, sıkıcı bir aile arabası kullanan ve doğduğu günden beri kızına tek başına bakan.

O adam dans da edebiliyordu.

Beni dans pistinde dolaştırmasında lezzetli, eski moda ve erkeksi bir şeyler vardı. Ayaklarının ince hareketleri, elleri nazik ama güçlüydü. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmeme gerek yoktu. Beni bir uzman gibi yönlendirdi.

Eğer bu gece beni çözülmemiş bir cinsel gerilimle baş başa bırakırsa çığlık atacaktım.

Ama gözlerinde bir şey vardı, farklı bir şey. Sanki bizi ayıran sınırın etrafından dolaşmış gibiydi. Savunmasını bırakmıştı. Bakışlarında arzu alev alev yanıyordu ve bundan çekinmiyordu. Onu sahiplendi.

Bana sahip olacağına dair bir his vardı içimde.

NORA

T DJ müziği değiştirdi ve daha hızlı ritmi olan bir şarkıya geçti. Ama Dex ve ben yavaş dans etmeye devam ettik, sanki müzik önemli. Elimi omzundan ensesine götürdüm ve beni sert bedenine doğru daha sıkı çekti.

Tek kelime etmeden beni bıraktı ve elimi tuttu. Bir saniye sonra beni salonun diğer ucuna, sahneden, ışıklardan ve dans eden çocuklardan uzağa, bir kapıya doğru çekiyordu. Kapıyı iterek açtı ve beni spor salonunun arkasındaki gece havasına doğru sürükledi.

Kapı çarparak kapandı. Beni duvara doğru itti ve ben daha nefes bile alamadan ağız benimkinin üzerindeydi.

Sanki bir zihin okuyucuydu. Dileğim gerçekleşti.

Onu karşıladım, gömleğinden tutup kendime çektim, öpücüğünün verdiği acıyla sırtım kamburlaştı. Dili içeri daldı, ısrarcı ve talepkârdı. Sert, sıcak ve kabaydı, kanımı ateşe veriyordu.

Külotum sırlıklam olacaktı.

Ereksiyonu içime doğru bastırdı ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Kot pantolonunun içinden bile etkileyiciydi. Kendimi ona sürtüyor, ağızımın içinde inlemesinden zevk alıyordum. Aramızdaki gerilim açığa çıktıkça öpüşmelerimiz çılgınca bir hal aldı.

Bir saat önce bana Dex St. James'in beni Riley'nin ortaokul spor salonunun arkasındaki duvara karşı becermesini istediğimi söyleseydin, deli olduğunu söyledim. Elbette onu istiyordum ama beton bir sokakta mı? Hayır, teşekkürler.

şimdi mi? Onu içimde istiyordum ve bunu şimdi istiyordum.

Bir bacağımı onunkine dolamak için hareket ettirdim, ihtiyacım olan yerde basınç için çaresizdim. Dex hayal kırıklığına uğratmadı. Beni öpmeye devam ederken elini aramıza soktu, kalın parmakları külotumun altına girdi.

Hassas tenimi okşarken, parmakları ıslaklığında gezinirken nefesim boğazımda düğümlendi.

"Evet mi?" diye sordu. "Evet."

Bir an için ona yol göstermek, neye ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Ama buna gerek kalmadı. Muhtemelen tutarlı bir kelime daha söyleyemeyeceğimi düşünürsek, bu iyi bir şeydi.

Tekrar inleyerek bir parmağını içime soktu. Ağlamamak için dudağımın iç kısmını ısırarak ona yapıştım. Bir parmağı daha içeri girdi ve avucunu klitorisime bastırdı. Gözlerim geri yuvarlandı ve dizlerim neredeyse bükölüyordu, çünkü içimde bir his parıldıyordu.

İlk denemede bunu yapmayı nasıl bildi?

Parmakları kıvrıldı ve beni ayakta tutan tek şeyin diğerkolu olduğundan oldukça emindim. Klitorisimi ovuyor, beni acımasızca parmaklıyordu. Ben nefes nefese kalırken, elinin hareketiyle kalçalarımı sallarken daha sert ve daha hızlı.

Ne zaman olduğunu bilmesem de beni öpmeyi bırakmıştı. Gözleri yüzüme kilitlenmişti, bakışları yoğundu. Zevke teslim oldum, sihrini konuşturmasına izin verdim, beni daha da yükseğe çıkardı.

"İhtiyacın olan şey buydu, değil mi?"

Cevap verecek kelimeleri zorlukla oluşturabildim. "Evet.

Durma." "Benim için geleceksin, Nora. Tam buraya."

Başımı salladım, neredeyse nefesim kesilmişti.

"İşte bu, güzelim. Boşalmanı izlemek istiyorum."

O benim dileğimi yerine getirmişti. Ben de onunkini kesinlikle yerine getirecektim.

Bir vuruş daha ve ben parçalandım. İç kaslarım parmaklarının etrafında sıkıştı ve serbest kaldı ve sessiz kalmak için yapabildiğim tek şey buydu. Ben orgazmımı yaşarken o da benimle birlikte hareket etti, zevk tüm vücuduma yayılıyordu.

Gözlerim çırpınarak açıldı. Dex'in gözleri üzerimdeydi, dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı. Parmaklarını dışarı kaydırdı ve tadımı emmek için ağzına götürdü.

Ereksiyonuna uzandım ve kot pantolonunun üzerinden sıktım. Homurdandı. "Daha sonra. Prezervatifim yok."

Bu basitçe olmazdı. "Ben hallettim. Beni tam burada becermen gerekiyor."

Kaşları kalktı. Teklifim onu şaşırtmıştı.

Ve fark ettim ki, karşılığında bir şey beklemeden, sadece boşalmamı izlemek için bana orgazm yaşatmıştı. En azından hemen değil.

Kimdi bu adam?

"Emin misin?" diye sordu.

"Pozitif. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve güvende olduğumu biliyorum. Ve sanırım ikimiz de senin de öyle olduğunu biliyoruz."

"Hiç şüphesiz."

Onu tekrar sıktım. "Dex, yakalanmadan önce beni hemen becersen iyi olur."

Elini fermuarına götürdü. "Nedense bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

Pantolonunun düğmelerini açtı, fermuarını indirdi ve kalın sikini çıkardı. Parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırıp ıslaklığımı ucuna sürerken kalbim sürekli bir nakarat gibi atıyordu -evet, evet, evet-.

Beni kaldırıp duvara yasladı, ben de bacaklarımı ona doladım. İlkel bir hırıltıyla kalınlığını içime kaydırdı.

Neredeyse ölüyordum.

Kalçaları bir kez itti. İki kez. Daha sert. Parmakları etime battı ve sanki sessiz olması gerektiğini biliyormuş ama kendine engel olamıyormuş gibi alçak sesle homurdandı.

"Siktir," dedi, tekrar iterek.

Tam olarak benim düşüncelerim.

Islaklığımın içinden kolayca kaydı ve beni çok şaşırttı, içimde derin bir gerilim oluştu. Tanrı aşkına, beni iki kez boşaltacaktı.

"Evet. Becer beni, Dex." Kulağına fısıldadım. "Beni sert sik."

Sanki sadece ısıniyormuş gibi, tutuşunu sıkılaştırdı ve bana çarptı. Tekrar ve tekrar. Sırtımdaki sert duvar yok olana kadar girip çıktı, daha sert ve daha hızlı. Tek hissedebildiğim içime giren muhteşem sikiydi.

"Boşalacağım," diye homurdandı. "Yap hadi. Şimdi içime gel."

Hızlandı, tüm o erkeksi kalınlığını hiddetle itti. Orgazmının onu ele geçirmesini izledim. İçimde çözülürken.

Bedenim onunkiyle birlikte nabız gibi atıyordu, ikinci doruk noktam ilkinden daha yoğundu. İçime boşalırken siki zonkluyor, tüm vücudu titriyordu. Zevk dalgaları üzerime yıkandı ve beni tamamen nefessiz bıraktı.

Sanki kendine geliyormuş gibi durdu ve gözlerini kırıştırdı. Beni yere bıraktı ve kot pantolonunun içine geri sokarken etrafına bakındı. "Sen iyi misin?"

Elbisemi düzelttim ve elimi saçlarımın arkasında gezdirdim. Dağınıktı. Ben dağınıktım. Ve bunu seviyordum. "Harikayım, yine de banyoya ihtiyacım var."

"Doğru, evet. Bunun için üzgünüm."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu inanılmazdı."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Evet, benim de."

"Bunu söyleyebilirim."

Kot pantolonunun düğmelerini ilikledi ve uzun bir nefes verdi. Eğer ben de onun yarısı kadar sersemlemiş görünseydim, salona geri döndüğümüzde inanılmaz derecede açık olacaktık.

En azından karanlıktı.

Kapıya doğru yöneldi ama durakladı ve bana doğru döndü. Yüzüme dokundu ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Her nasılsa, duvara karşı becerilmek o tatlı öpücük kadar samimi değildi.

Gözleriyle karşılaştığımda kalp atışlarım hızlandı. Beni tekrar öptü, sadece dudaklarımızdan bir fırça ve beni spor salonuna geri götürdü.

Tuvaletlerin tabelasını gördüm ve o tarafa doğru yöneldim, düzelttiğimden emin olmak için saçlarımın arkasına dokundum. Onu neredeyse hâlâ hissedebiliyordum; kalınlığı içimde titreşiyor, ağzı ağzımın üzerindeydi. Bacaklarım titriyordu ama bunun beni iki kez boşaltmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

-Sanki vücudum konusunda zaten bir uzmanmış gibi- ya da içeri girmeden önceki o küçük öpücük.

Hem temizlenmek - dürüst olalım, duvara karşı spontane seks cehennem gibi sıcaktı ama dağınıklık yarattı - hem de kafamı toparlamak için tuvalette zaman geçirdim. Sonunda pes ettiğine sevinmişim. Ve çaresizliği sevdim. Beni dışarı sürüklemesi, bekleyememesi. Kendini tutamıyordu. Benim istediğim de buydu. Ateşli, çılgınca seks.

Çünkü bu *sadece* seks olabilir.

Ama o öpücük. Bu beni şaşırtmıştı. Ondan böyle bir şefkat beklemiyordum, özellikle de beni duvara yapıştırdıktan hemen sonra

Bir ortaokul spor salonunun arkasında.

Muhtemelen aşırı tepki veriyordum. Rızama son derece saygılı davranmış ve sonra beni bir hayvan gibi becermişti.

Mükemmeldi.

Temizliğimi bitirdim, aynada saçımı ve makyajımı kontrol ettim ve onu bulmak için spor salonuna geri döndüm. Diğer yetişkinlerin bir şeyden şüphelenip şüphelenmedikleri konusunda endişelenmedim. Bu onları ilgilendirmezdi ve onların düşünceleri de beni pek ilgilendirmiyordu. Onu elinde biri çoktan boşalttığı, diğeri de bana uzattığı iki şişe suyla içecek masasının yanında dururken buldum.

Çok düşüncelisin.

Gülümseyerek kabul ettim. Ama kendimi ona yaslamadım ya da kolunu bana dolamadı. Biraz mesafeli durdum. Uzak görünecek kadar değil ama beni içine çekmeyecek kadar. Kendime bunun sadece çok belli olmamak için olduğunu söyledim. Ne de olsa şaperon olmamız gerekiyordu. Sorumlu yetişkinler olmamız gerekiyordu.

Dex beni korkuttuğu için aramızdaki o birkaç santimlik mesafeyi koruduğumu itiraf etmek istemiyordum.

Ben Nora Lakes'dim. Erkekler beni korkutmazdı. Ama korkutan birini bulmuş olabilirim.

DEX

I aklımı kaçırmıştım.

Bir yandan kendimi harika hissediyordum. Biraz sersemlemiş Çok zor geliyordum ama beynim ve vücudum seks sonrası muhteşem bir sisin içinde yüzüyordu.

Öte yandan, Nora'yı çocuğumun okulunun spor salonunun arkasında becerdim.

Böyle bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. Seks yapmayalı, hele de dayanamayacağım kadar ateşli bir kadınla tehlikeli bir seks yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Dans pistinde ona sarılmamla ilgili bir şey kendimi kaybetmeme neden olmuştu. Uzun zamandır kendimi tutuyor, onu ne kadar çok istediğimi inkâr etmeye çalışıyordum. Ve kendimi kaybettim.

Şimdi yanımda durmuş suyunu yudumluyor, sanki az önce dışarıda dünyasını sarsmamışım gibi bakıyordu. Kandırılmamıştım. Bunu gözlerinde görmüştüm. Onu iki kez boşaltmıştım -çünkü evet, boşaltmıştım- ve o da etkilenmişti.

Riley'nin arka kapıdan gizlice çıktığımızı fark etmemiş olmasını umuyordum. Bu bazı garip sorulara yol açabilirdi.

"Hey, Dex?"

Katie'nin annesi Kristin'e döndüm ve ona dostça bir gülümseme verdim - ve beynimin babamla ilgili şeylere odaklanmasını sağlamaya çalıştım. "Selam."

"Kızlar gitmeye hazır."

"Kulağa hoş geliyor. Onu ağırladığınız için teşekkürler."

"Elbette. Bir ara yattıklarından emin olmaya çalışacağım."

"İyi şanslar. Yarın onu almaya gittiğimde sana mesaj atarım."

Vedalaştık ve ben doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Nora haklı mıydı ve Katie görüldüğü gibi iyi bir kız değil miydi?

Riley geldi ve sarılmadan gitmeden önce onu kucakladım. O da Nora'ya sarıldı ve geldiği için teşekkür etti.

Kıkırdayan iki kızın Katie'nin annesini takip edip gidişini izledim.

"Umarım iyi olur," dedim göğsüm endişeyle sıkışarak.

Nora koluma dokundu. "Eminim harika vakit geçirecektir."

"Sanırım buradan çıkabiliriz. Tabii bir şarkı isteği yapmak istemiyorsan."

Güldü. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Kapıya doğru ilerlerken elini tutmayı düşündüm ama kolunu koluma dayayarak yürümüyordu. Hayal mi görüyordum, yoksa aramıza mesafe mi koyuyordu?

Belki de kimsenin ne yaptığımızdan şüphelenmesini istemiyordu. Hakkını vermeliyim, bu konuda çok soğukkanlıydı. Farkı anlayabiliyordum ama onda *az önce seks yapmışım gibi* belirgin bir ifade yoktu.

Muhtemelen yaptım.

Alabama gittik ve ayrıldık. Tadının nasıl olduğunu, bana nasıl sarıldığını düşünmeden edemiyordum. Onu tekrar istiyordum ama bu şu anda doyurulması gereken bir şehvet ateşi değildi. Kenara çekip arabada sevişmeyi kabul edeceğini umacak değildim.

Onu yatağında istiyordum, saçları çarşafLARımın üzerinde dağılmıştı. Vücudunun tadını çıkarabilmek için onu yavaşça soymak istiyordum. Yumuşak tenini öpmek ve onu yavaşça becermek. Spor salonunun arkasında o kadar hızlı boşalmıştım ki neredeyse utanç vericiydi.

Yine de parmaklarımı onun içine soktuğumda pantolonuma boşalmadığım için mutluydum. Çok yaklaşmıştım.

Göz ucuyla ona baktım. Dirseğini cama dayamış, elini saçlarına götürmüştü. Uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı, vücut dili rahat ve gündelikti. Çok rahat ve özgür görünüyordu. İçerik.

Bunu ona yaptığım için çok mutluydum. Ama hala daha fazlasını istiyordum.

Arabayı evimin önüne çektim ve motoru kapattım ama kapıyı açmadan önce tereddüt ettim. "İçeri gelir misin?"

Dudakları aralandı, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Belki de daha fazla iknaya ihtiyacı vardı.

Elimi saçlarının arasından geçirdim ve onu kendime doğru çekerek ağzıma aldım. Onu sert ve derin bir şekilde öptüm, tüm nezaket izleri kaybolmuştu.

"İçeri gel," dedim, sesim sertti. "Seninle işim bitmedi."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, Dex. İçeri geliyorum."

Dışarı çıktım ve onu kapıya kadar geçirdim, zaten onun için yanıp tutuşuyordum. Beni geçip eve girdi ve elinin ereksiyonumun üzerinde gezinmesine izin verdi.

Kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu. Başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve onu kabaca kucağıma aldım.

Omzuma. Onu yukarı çekerken ciyakladı ve güldü. Birini kaybettik

-Belki de her ikisini de. Onları görmezden geldim. Çıkarmam gereken bir şey daha azalmıştı.

"Dex, ne yapıyorsun?"

Onu yatağıma bıraktım ve sırt üstü dönüp dirseklerinin üzerinde dururken başında dikildim. "Hâlâ evet mi?"

Alt dudağını ısırdı ve başını salladı.

Arkama uzanarak gömleğimi başımın üzerine çektim ve bir kenara fırlattım. Elbisesi çoktan kalçalarına kadar yükselmiş, ipeksi pürüzsüz teni ortaya çıkmıştı. Henüz pantolonumu çıkarma zahmetine girmedim. Ona dokunmam gerekiyordu ve daha çok zamanımız vardı.

Ayak bileklerinden başladım ve bacaklarına doğru öpücükler kondurdum. Bacaklarını açtı ve ben de ağzımı uyluğunun iç kısmına doğru götürdüm, ilerledikçe öpüyor ve ısıırıyordum. Ortasında durup onu çılgınca yalamak cazip geliyordu -tadı harikaydı- ama yukarı doğru ilerlemeye devam ettim. Kemerini çözdüm ve elbisesini çıkarıp onu sütyeni ve külotundan başka bir şeyle bırakmadım.

Ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, dokunuyor ve okşuyordu. Sütyeninin kancasını açtı ve ben de neşeyle çekip çıkardım, sonunda muhteşem göğüslerine erişebildim. Dolgun ve yuvarlaktılar, meme uçları uyarılmasıyla koyulaşıyordu.

Birini elime aldım, nazikçe yoğurdum ve sert tepesini yaladım.

Ürperdi ve nefesi kesildi. "Dex, beni delirtiyorsun."

Onu tekrar yaladım. "Güzel."

Kalçaları hareket etti ama beni acele ettirmesine izin vermeyecektim.

Burnumu soktum, yaladım ve emdim, onu çılgına çevirdim. Bu lanet memelerle benimle alay etmişti, bunu ona ödetecektim.

Sonunda külotunu çıkarabilmek için yanından ayrıldım. Önünde diz çöktüm, her şeyini içime çektim. Gözleri ağırlaşmıştı, dolgun dudakları ayrılmıştı. Memeleri ağzımdan parlıyordu. Belinden tatlı kalçalarına kadar uzanan inanılmaz kıvrımları vardı.

İnanılmazdı.

"Gerçekten çok güzelsin."

Ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sen de o kadar kötü değilsin."

Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım, gözleri aç bir şekilde beni izlerken yere düşmelerine izin verdim. Sıkım dışarı çıkmıştı, şişmiş ve hazırды.

Bacaklarını iterek açtım ve üzerine yerleştim. Ten teması elektrikliydi, tüm sinir uçlarım ateşleniyordu. İçine girmeden -henüz- onu öpmek için eğildim. Dillerimiz birbirine sürtündü ve kalçalarını hareket ettirerek ıslaklığıyla sikimin ucunu kızdırdı. Cevap olarak inledim, beni kızdırmasına izin verdim.

Yetkinin kendisinde olduğunu düşünmesine izin vermek eğlenceliydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan arkamı döndüm ve onu ters çevirdim. Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve yüzünde şaşkınlık ve arzu karışımı bir ifadeyle bana baktı. Kalçalarını kavradım, kıcını daha yukarı kaldırdım ve kendimi ona doğru ittim. Birdenbire acımasızca içine girdiğimde haykırdı. Kalçalarımı sertçe sürdüm, onu sıkıca kavradım. Onu sikemeyecek hale gelene kadar sikecektim.

Nefes al.

Uzandım ve kalın saçlarından bir tutam yakaladım. Daha da sertleşti, her sert darbeye inliyordu. Onu tam istediğim yere getirmiştım, kontrolüm altındaydı, vücudu bana teslim olmuştu.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Evet. Daha sert."

Devam ettim, onu bir hayvan gibi dövüyordum. Gergin bedeni dalgalanıyor ve göğüsleri zıplıyordu. Aşağıya bakarken, sikimin onun ateşli amına girip çıkmasını izledim.

Bu kötü bir manzara değildi.

Ama o memeleri tekrar istiyordum.

Onu nefes nefese bırakarak çekildim ve sırt üstü yuvarlandım.

Onu elimden tutarak üzerime çektim ve içine doğru ittim.

Bir an için başı öne eğildi ve saçları göğsümde dolaşırken kendini bana doğru bıraktı. Başını kaldırdığında gözleri vahşi ve yanakları kızarmıştı. Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kalçalarını yuvarlayarak sikimi ıslaklığının içinde sürükledi.

Ama bunun kontrolün kendisinde olduğu anlamına geldiğini sanıyorsa, yanılıyordu. Kalçalarını tuttum. "Otur."

O da itaat etti.

"Aferin kızıma." Onu hareket ettirmek için ellerimi kullandım, horozuma binmesi için onu yönlendirdim. "Şimdi memelerini tut."

Kaşı kalktı. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" "Emin olabilirsin." Bu sefer daha sert bir şekilde içine girdim.

İnledi ve başını arkaya yatırdı. "Kahretsin, Dex. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Kalçalarını kavrayarak içine girmeye devam ettim, böylece klitorisini kendime sürtebiliyordum. "Ben o kadar iyiyim."

Elleri belinden yukarı ve göğüslerinin üzerine kaydı. Sıkarken meme uçlarının parmaklarının arasında kaymasına izin verdi.

"Bu iyi geldi mi?" diye sordum. Onu bunu yaparken izlemek ne kadar hoşuma gitse de, eğer ona iyi hissettirmiyorsa, devam etmesini sağlamayacaktım.

Belli ki bu bir sorun değildi. Durmadı. "Çok iyi. Aman Tanrım, çok iyi."

Ben onu becerirken göğüslerini sıktı, birbirine bastırdı ve meme uçlarıyla oynadı. Kalçaları benimkilerle birlikte hareket ediyordu, vücutlarımız mükemmel bir uyum içindeydi. Ben homurdandım, o inledi ve pencerenin açık olmaması iyi bir şeydi, yoksa tüm mahalleye büyük bir gösteri sunabilirdik.

Elleri göğsüme gitti ve beni daha sert becerdi. Bu sefer ona izin verdim.

Aşağı yukarı kaydıkça kasıklarımnda gerginlik artıyordu. Gözleri dalgalanarak kapandı ve göğüsleri zıpladı, inlemeleri ve çığlıkları çılgınca arttı. Sıcaklığının arttığını, doruk noktasının hızla yaklaştığını hissedebiliyordum. Böyle çok güzeldi; kızarmış, vahşi ve dağınık.

Kalçalarını tuttum

Sıkıca tuttum ve içine girdim, her hamle beni patlamaya daha da yaklaştırıyordu.

İç kasları etrafımda sıkıştı ve başını geriye attı. Boşalmaya başladığında coşku dolu çığlıkları odayı doldurdu. Bıraktım, serbest kalana kadar ona doğru sürdüm.

Onun içinde zonklarken sertçe homurdandım, çözülürken onu içime soktum. Tırnaklarının göğsüme batışını, amının beni saran sıkılığını ve her nabız atışıyla birlikte gelen ezici zevk dalgasını hissettim.

Üstüme yığıldı ve saçlarını yolumdan çektim. İkimiz de zor nefes alıyorduk ve ter içinde kalmıştık. Vücudu durgun ve gevşemişti, sanki az önce onun hayatını sıkmişim gibiydi.

Memnuniyetle gülümsemekten kendimi alamadım.

Onu hareket ettirmeye çalışmadım. Vücudunun üzerime örtülmesi, teninin benimkine değmesi hoşuma gitmişti. Uzun bir süre tadını çıkardım, onun tadını çıkardım.

Sonunda derin bir nefes aldı ve kendini benden kurtardı. Ayağa kalkışını izledim, hâlâ vücuduna hayranlıkla bakıyordum. Bir erkek bu şahesere bakmaktan asla bıkmazdı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Banyo." "Tam şurada."

O banyoda işini görürken ben kalkmaya zahmet etmedim. Sadece ellerimi başımın arkasına koydum ve kendimi yorgun ve tamamen doymuş hissetmenin tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve sütyeniyle iç çamaşırını aldı. Giyinmeden önce onu yatağa geri çekecektim ama yetişemedim.

Garipti. Yüz ifadesi rahat ve mutluydu. Benim hissettiğim gibi görünüyordu. Hareket etmek için hiçbir motivasyonum yoktu, bu yüzden neden bu kadar çabuk giyindiğini tam olarak anlamadım. Elbisesini tekrar giymeye başlamıştı bile.

"Acelen mi var?" Ben sordum.

Gülümsedi. "Bunun harika bir şey olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum." "Katılıyorum. On üzerinden on." Her ne kadar neden benden kaçtığını merak etsem de

Soru.

"Sizi bilmem ama ben bunu bir ara tekrar yapmaya karşı değilim."

"Nerede yaşadığımı biliyorsun."

"Kesinlikle istiyorum." Dudakları başka bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kemerini bağlarken bakışları vücudumda aşağı yukarı hareket etti.

Görünüşe göre bu onun gideceği anlamına geliyordu. Doğrudum.

"Sanırım ayakkabıların merdivenlerde bir yerde."

"Sakın kalkma. Ben onları bulurum." "Emin misin?"

"Kesinlikle." Yatağın yanına geldi ve beni öpmek için eğildi. "Bu gece harika vakit geçirdim."

"Ben de." "İyi geceler, Dex." "İyi geceler, Nora."

Onun odamdan çıkışını izlerken kafamı karıştıran bir duygu karmaşası yaşadım. Harika bir geceydi, seks ikimiz için de alışılmışın dışındaydı - açıkça. Şimdi her şey bitmişti ve o eve gitmek istiyordu. Muhtemelen kendi yatağında uyumakla ilgili bir sorunu vardı.

Ama elimde olmadan biraz hayal kırıklığına uğradım çünkü kalmasını isterdim.

NORA

M Everly'nin yanında koşarken ayak kabıları sabit bir ritimle kaldırıma vuruyordu. Sarı bir atlet ve siyah bir şort giymişti. sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Tatlı bebek Ella - artık bir bebek değil, yürümeye başlayan bir çocuktü - koşan bir bebek arabasında gezintiye çıkmıştı. Annesi gibi sarı giymiş, sarı saçlarını iki minik atkuyruğu yapmıştı.

Akşamüstü koşusu için buluşmuş, Brody's Brewhouse'un karşısındaki otoparktan eski rotamızı kullanarak gidip gelmiştik. Hazel bir konferans için şehir dışındaydı ve Sophie'nin kayınvalidesiyle planları vardı, bu yüzden sadece ben, Everly ve onun güneş ışığı bebeğı vardı.

Ben aldırmadım. Everly ve Hazel'ın yıllar önce beni zorladıkları koşu alışkanlığıyla alay etme ve hatta şikâyet etme eğiliminde olsam da, bunun benim için iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım. Hiçbir zaman koşma eylemini seven bir koşucu olamamıştım. Ama iyi bir antrenmanı tamamlamış olmak hoşuma gidiyordu.

Ve dürüst olalım, kirli martini sevgimi dengeleyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Özellikle de artık yirmi beş yaşında olmadığım için.

Beynim bana nakliyecinin bana hanımefendi dediğı zamanı hatırlatmak için o anı seçti. Bu ne cüret.

"Sen iyi misin?" Everly sordu.

"Hiç hanımefendi oldun mu?"

"Evet, ama sanırım bu annemle ilgili bir şey. Sadece Ella yanımdayken oluyor."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor." "Ne zaman hanımefendi oldunuz?"

"Bir süre önceydi, taşınırken. Neden tekrar aklıma geldi bilmiyorum."
Bitiş çizgisi görüldüğünde serinlemek için yavaşça yürümeye başladık.
"Bunun seni etkilemesine izin verme," dedi. "Hatırlıyor musun?"

Yirmili yaşların başında mı? Otuzlu yaşlarındaki insanlar bizden çok daha yaşlı görünüyordu." "Doğru. Ve kendimi bir hanımefendi gibi hissetmiyorum."

"Sen de öyle görünmüyorsun."

"Teşekkürler, aşkım. Sen de öyle. Kıymetli kızımız yanındayken bile. Hiç bu kadar güzel olmamıştın."

Bana gülümsedi. "Teşekkür ederim. Unutmadan, vakıf siyah kravatlı bir kumarhane gecesi düzenliyor. Resmi bir davetiye alacaksın ama önceden haber vermek istedim. Gerçekten orada olmanı istiyorum."

Everly, zeki ve son derece zengin havacılık ve uzay kralı Cameron Whitbury tarafından desteklenen bir hayır kurumunun yönetici direktörüydü. İşini ve patronunu kesinlikle seviyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

"Sabırsızlanıyorum. Etkinliklerinize bayılıyorum."

"Harika bir elbise bulmama yardım edebileceğinizi umuyorum."

Arkadaşlarıma stil kazandırmaktan daha çok sevdiğim çok az şey vardı. "Sormazsan alınırım."

Gerinmek için arabalarımızın yanında durduk. Ella her harfin P olduğu ABC şarkısının yürümeye başlayan çocuk versiyonunu söyledi. Melodiyi de tam olarak doğru yapamadı ama çok sevimliydi.

"İçeri girecek vaktin var mı?" Sokağın karşısındaki Brody's'i işaret ederek sordum.

Saatini kontrol etti. "Tabii. Shepherd'a mesaj atıp biraz daha kalacağımızı haber vereyim."

"Kızları için endişelenmesini istemeyiz."

Ella'yı bebek arabasından indirdim ve kucağıma alarak kalçama yerleştirdim. Everly bebek arabasını arabasına koyarken o da benim at kuyruğumla oynadı.

Brody's'e doğru yürüdük ve ev sahibinin bizi oturtmasını bekledik. Bir zamanlar barda otururduk. Ama kucağımdaki küçük kız bunu değiştirmişti. Sophie'nin de çok geride olmadığını düşünmek inanılmazdı.

Yine de martini sipariş ediyordum.

Ev sahibi bizi oturttu ve Ella için ahşap bir mama sandalyesi getirdi. Everly çantasından ıslak bir mendil çıkardı ve onu koltuğa oturt m a m a izin vermeden önce sildi.

"Bu tür şeyler her zaman yapışkandır," dedi.

Jake, en sevdiğim barmen, masamıza geldi. O ve ben her zaman zararsız bir flörtün tadını çıkarmıştık. Asla ciddi değildi -onu tanıdığım süre boyunca mutlu bir evliliği vardı- ama harika bir gülümsemesi vardı. Onu kullanmasını sağlamak eğlenceliydi.

"Merhaba hanımlar." Ella'ya el salladı. "Merhaba, küçük bücür."

Ella, Everly'nin oynaması için ona verdiği oyuncağı

havaya kaldırdı. "Bu harika," dedi Jake. "Kaç

yaşında? İki mi?" "Temmuz'da olacak," dedi Everly.

"Düşündüm de. Kızım Ağustos'ta iki yaşına girecek, yani yakınlar." "Ne kadar tatlı," dedi Everly.

"Evet, o en iyisidir."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Seni barın arkasında tutmayı sevdiklerini sanıyordum."

"Görünüşe göre mal sahibi olunca böyle oluyor." Omuz silkti.

"Kendinizi her şeyden biraz yaparken buluyorsunuz."

"Burayı satın aldığınızı bilmiyordum," dedim. "Tebrik ederim."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bir hayalin gerçekleşmesi gibi bir şey, bu yüzden oldukça heyecanlıyım. Her neyse, size ne getirebilirim hanımlar? Her zamankinden mi?"

"Evet, benim için buzlu çay hariç," dedi Everly. "O da ızgara peynir ve bir fincan meyve alacak."

"Benim için her

zamanki gibi."

"Tamamdır."

İçeceklerimiz çabucak geldi ve biz yemeğimizi beklerken Ella'nın atıştırması için biraz ekmek getirdi. Yeni yürümeye başlayan çocuklar söz konusu olduğunda ne yaptığını açıkça biliyordu.

"İşler nasıl?" Everly sordu.

"Aynısından daha fazlası." İçkimi yudumladım. "Çoğu zaman sinir bozucu ama yine de iyi yanları var."

"Gerçekten mi?

Şaşırdım." "Neden?"

"Bilmiyorum, son zamanlarda gerçekten iyi bir ruh halindeymişsin gibi görünüyorsun. Belki işte işler daha iyidir diye düşündüm."

Haklıydı, son zamanlarda iyi bir ruh hali içindeydim. Aslında harika bir ruh hali. Ama bunun nedeni April'in birdenbire yaratıcı özgürlüğümü bana bırakmaya karar vermesi değildi.

Dex'ti.

Özellikle de pantolonunda sakladığı kedi imha silahı.

Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama Ella'ya baktım. Henüz çok konuşmuyordu ama öğreniyordu ve muhtemelen anlamasa bile onun önünde söylememem gereken şeyler vardı.

Bu yüzden kelimelerimi biraz daha dikkatli seçtim. "Çok seksi komşumla kaçamak yapmanın böyle bir etkisi var."

Kaşlarını kaldırdı. "Anlat."

"Hemen yanı başımda olması çok rahat. Bir uğrayıp dünyamı sarsmasına izin verebiliyorum, sonra da işime dönüyorum."

Gerçek şu ki, Dex ve ben son birkaç haftadır neredeyse her gün, genellikle Riley okula gittikten kısa bir süre sonra birbirimizin evine gidiyorduk. Ofise gitmem gereken günler daha zordu ve Riley evde olduğu için hafta sonları genellikle dışarıydık. Gerçi geçen cumartesi gecesi gizlice evine dönmeden önce kısa bir sevişme için benim arka kapımda belirmişti.

"Kulağa harika geliyor," dedi Everly.

"Evet, öyle. O..." Ella'ya tekrar baktım. "Son derece yetenekli."

Jake yemeğimizi getirdi ve Everly Ella'nın ızgara peynirli sandviçini küçük lokmalar halinde kesti. "Onunla ne zaman tanışacağız?"

Kaşlarım içeri çekildi ve çatalım elimden sarktı. "Onunla tanıştın mı?"

"Evet. Çıktığın adamla tanışmayı hepimiz çok isteriz."

"Hayır, hayır." Yumuşak bir kahkaha atarak elimi salladım. "Biz çıkmıyoruz."

Gözlerine baktı ve yüz ifadesinde alışılmadık bir ciddiyet vardı. "Emin misin?"

"Beni randevulara götürmüyor, ki bence bu da flört tanımına dahil edilmeli. Bu sadece seks."

Telefonunu çıkardı, bir şeye kaydırıp ve görmem için bana doğru tuttu. Dex ve Riley ile keşfettiğim bir Fransız pastanesinde çekilmiş bir fotoğrafımı göndermiştim. Makaron almaya gitmiştik.

"Bunu sana gönderdim çünkü fırını bilmeni istedim. Harika bir şey. Ve bu bir randevu değildi."

"Belki geleneksel bir şey değil ama son zamanlarda onlarla kaç kez bir yere gittiniz?"

Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bilmiyorum. Birkaç tane."

Tam olarak yalan değil, ama tam olarak doğru da değil. Birkaç taneden fazlaydı. Bir akşam beni onlarla birlikte Tayland yemeği yemeye davet etmişti, ayrıca hepimizin denemek istediği bir Hint mekânı vardı. Suşi, ki bu benim

Riley bayılmıştı ama Dex pek hoşlanmamıştı. Ertesi gece bizim için biftek ızgara yapmakta ısrar etmişti. Birkaç hafta önce Riley'ye yeni bir mayo almak için çıktığımız alışveriş gezisi ve birlikte mahallede yaptığımız koşular vardı.

Ama bunların hiçbiri tarih değildi.

Everly, "Görünüşe g ö r e onunla yatak odasının dışında çok zaman geçiriyorsun," dedi. "Konuştuğumuz zamanın yarısında onunla birliktesin."

"Muhtemelen öyle, ama bu çıktığımız anlamına gelmez. Biz komşuyuz, tabii ki birlikte bir şeyler yapıyoruz."

"Eski binamızda kaç komşu tanıyordun ki?" "Seni tanıyordum.

Ve Hazel'ı."

"Bu sayılmaz, biz oraya taşınmadan önce de arkadaştık. Yan komşuyla yemeğe çıkmıyordun."

"Ben de onlarla yatmıyordum." "Aynen öyle."

Bekle, bu tartışmayı o mu kazanıyordu? Bu konuda haklı çıkmak için içimde doğal olmayan bir dürtü vardı. "Arkadaş olarak Dex ve Riley ile olan ilişkim Dex ile olan kaçamağımdan farklı. Onlar ayrı şeyler."

"Tamam."

Ses tonundan bana inanmadığını anlayabiliyordum.

"Ciddiyim. Evet, onunla ve kızıyla vakit geçiriyorum. Onlardan hoşlanıyorum. Ve evet, mümkün olduğunca sık onunla yatıyorum, çok teşekkür ederim. Ve iyi, bazı gezilerimizi randevu olarak sınıflandırmak isterseniz bile, ki değiller, bu ciddi olduğu anlamına gelmez."

Başını eğdi ve gözlerinde bir parça sempati vardı. "Öyle olsaydı bu kadar korkunç olur muydu?"

Hemen cevap vermek zorunda kalmamak için martinimden bir yudum aldım. O kadar korkunç olur muydu?

Gerçi asıl sorun bu değildi. Ciddi ilişkiler genellikle başlangıçta korkunç olmazdı. Sorun nerede ve nasıl bittikleriydi.

"Aradığım şeyin bu olmadığını biliyorsun. Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Ve bu düzenleme mükemmel."

"Sana sataşmak istemedim. Sadece mutlu olmanı istiyorum." "Sevgilim, ben mutluyum. Hayat güzel."

Buzlu çay bardağını kaldırdı, ben de kendiminkiyle tokuşturdum. "İyi bir hayat yaşamaya."

"Şerefe."

Her şeyin bu şekilde olmasından memnundum. Dex ve Riley ile vakit geçirmek eğlenceliydi. Sekse gelince, inanılmazdı. Adam gülünçtü. Yanı başımda sürekli bir orgazm kaynağı olması hoşuma gidiyordu. İkimiz de istekli yetişkinlerdik, bunda yanlış bir şey yoktu. O da benim kadar ciddi bir ilişki istemiyordu. Onu benim için bu kadar mükemmel yapan şeylerden biri de buydu.

Şimdilik. Her zaman şimdilik. Başka bir şeyi riske atamazdım.

"Şimdilik" kaçınılmaz olarak sona erdiğinde bunun ne kadar karmaşık bir hal alabileceğini düşünmemeye çalışarak yemeğimi bitirdim. Çünkü hep öyle olurdu.

Ama Dex fazla bağlanacak bir tipe benzemiyordu. Neredeyse öyle demişti. Kızına çok odaklanmıştı. Ben sadece hoş ve uygun bir dikkat dağıtıcıydım, ki olmak istediğim de buydu.

Bu anlaşma ikimize de uyuyordu.

Bu yüzden memnuniyetimi bozmaya çalışan huzursuzluk hissini bir kenara ittim. Endişelenmem gereken bir şey değildi.

DEX

I kitabımı yere bıraktım ve burnumun köprüsünü gözlüklerimin altına sıkıştırdım. Uykusuzluk son zamanlarda beni mahvediyordu. Bu beni

Geceleri uykuya dalmak için birkaç saatim vardı, ki bu çok da kötü sayılmazdı. Ancak bu, sabah üç ya da dörtten sonra uyuyamama durumuyla birleşti. Yeterince uyuyamıyordum ve bu beni yakalamaya başlamıştı.

Müşterilerimle işimi erken bitirmiştım ve Cumartesi olduğu için idari işlerle uğraşmak yerine eve dönmüştüm. Bir dahaki sefere gittiğimde hepsi orada olacaktı. Neyse ki dükkan tıkır tıkır işliyordu. Harika bir ekibim vardı ve işler istikrarlıydı. Minnettar olacağım çok şey var.

Pencereden dışarı baktım. Riley yaklaşık bir saat önce Nora'yı görmek için yan odaya gitmişti. Annem yatıya kalması için onu almaya gelecekti, bu yüzden yakında eve gelmezse onu almaya gitmem gerekecekti. Her zamanki gibi inişli çıkışlı bir ruh hali vardı. Bazı günler iyi görünüyordu. Diğer günler ise pek değil. Duygusal kırbaçlanma yaşanmaya başlamıştı ama ben elimden gelenin en iyisini yaptım. Başıma bela olmaya çalışmadığını biliyordum. Sadece kafasında bir sürü şey vardı.

Yine de bu konuda benimle konuşmasını isterdim.

Muhtemelen yan odada yaptığı şey buydu. Dürüst olmak gerekirse, Nora'yla yaptığı ziyaretlerden genellikle çok daha iyi bir ruh haliyle eve dönerdi. Ona teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

Tamam, bir bakıma ona teşekkür ettim. Sert ve sık sık.

Gözlüklerimi çıkarıp bir nefes verdim ve yan masanın üzerine koydum. Nora'yla yatmak planımda yoktu ama bir kere olmuştu,

kaçınılmazlığı oldukça açık görünüyordu. Başından beri aramızda bir sıcaklık vardı ve sonunda teslim olmuştuk.

Bitti. Ve bitti. Ve bitti.

Yine de iyiydi. Basitti. Fırsatlar ortaya çıktığında, yani Riley ortalıkta yokken değerlendirdik. Arada bir, bir fırsat yarattık. Bu sabah Ry hâlâ uyurken yan odaya gizlice girmem gibi.

Etrafta gizlice dolaşmak ateşliydi, bunu inkar edemezdim. Bir yatak odasına gitmek, kıyafetlerimizi çıkarmak, hayvanlar gibi sevişmek, giyinmek ve işimize devam etmek. Kolaydı.

Bundan *sonra ne olacak* sorusu aklımın bir köşesinde duruyordu. Ayağa kalktım ve onu bir kenara ittim çünkü açıkçası bir cevabım yoktu. Ve bu konuda endişelenmek de istemiyordum. Nora harikaydı, vücudu inanılmazdı ve seks harikaydı. Bir erkek daha ne isteyebilirdi ki?

Çok, ama onu da bir kenara ittim. Neden karmaşık hale getireyim ki?

Büyükannem ve büyükbabamın evinde geçireceği gece için çantasını hazırlamak üzere Riley'i bulmak için dışarı çıktım. O ve Nora verandada oturmuş buzlu çaya benzeyen bir şey içiyorlardı.

"Merhaba baba." Riley gülümsedi.

Kesinlikle bir gelişme. "Hey, ufaklık. Büyükannen birazdan burada olur." "Tamam. Gidip eşyalarımı alayım." Ayağa kalktı. "Teşekkürler, Nora. Görüşürüz.

sonra."

"Hoşça kal, tatlım."

Riley bahçeyi koşarak geçti ve içeri girdi.

"O iyi mi?" diye sordum.

"Öyle görünüyor. Beden eğitiminden hâlâ nefret ettiğini ve okulun yaz tatiline girmesi için çok heyecanlı olduğunu söylememe kızacağını sanmıyorum."

"Eminim öyledir."

Nora ayağa kalktı. "Buraya gelmesine sevindim. Onunla sohbet etmek güzeldi."

Onu öpmek için çılgınca bir istek duydum. Annem gelmeden önce bir tur daha atıp atamayacağımızı görmek istediğimden değil. Çünkü çok yakındaydı ve bu iyi hissettirebilirdi. Aslında, birbirimizin canına okumadığımız zamanlarda onu öpmek güzel olurdu.

Bu da tam olarak başımı belaya sokacak türden bir düşünceydi.

Bir an tereddüt etti, gözleri benimkilerin üzerindeydi. Ne düşündüğümü bildiğine dair garip bir his vardı içimde.

Onu öpmemi mi istedi?

Annem arabayı garaj yoluma çekti ve beni öğrenme zahmetinden kurtardı. Arabadan indi ve el salladı. Sanki Nora ve ben yakalanmışız gibi bir koyunluk hissettim. Ne yaparken, bilmiyordum. Spor salonunun arkasındaki ilk sefer dışında -ki o da çılgıncaydı- yatak odasından başka bir yerde seks yapmamıştık. Ve ben de o öpücüğün tadını çıkarmamıştım. düşündüğü için annem bir şey görmemişti.

Yine de, biz yan kapıya doğru yürürken, bir şeylerden şüphelenmiş gibi bize baktı. Kendime bunun delilik olduğunu söyledim. O bilmiyordu. Ve zaten bu onu ilgilendirmezdi.

"Selam anne." Ona sarıldım ve yanağından öptüm.

"Merhaba, bebeğim." Nora'ya sarıldı. "Seni görmek çok güzel, Nora." "Ben de seni."

"Riley içeride eşyalarını topluyor," dedim.

"Sorun değil, biraz erken geldim." Gözleri ikimizin de üzerinde gezindi, yüz ifadesinde hâlâ bir şüphe vardı. "Siz ikiniz nasılsınız?"

Nora'nın bakışları önce bana, sonra tekrar anneme kaydı. O da bunu fark etmiş miydi? Annemin bizi *siz ikiniz* olarak gruplandırması?

Muhtemelen bundan çok fazla anlam çıkarıyordum. "Ben iyiyim," dedi Nora. "Peki ya sen?"

"Güzel," dedi annem. "Meşgulüm tabii ki. Ama ben meşgul olmayı seviyorum. Bu gece sadece Riley ile geçireceğim bir gece gibi olacak."

Riley sanki bir işaretmiş gibi sırt çantasını bir omzuna asmış bir şekilde dışarı çıktı. "Merhaba büyükanne."

"Selam, tatlım. Her şey hazır mı?"

"Evet." Yolcu kapısını açtı ve sırt çantasını içeri attı. "Hoşça kal baba."

Ona sarıldım. "İyi ol. Ve iyi eğlenceler."

"Yapacağım." Nora'ya sarıldı. "Hoşça kal, Nora. Döndüğümde görüşürüz." "Güle güle, tatlım."

Annem yine bize baktı. O kendini beğenmiş ifadeyle neye baktığını sormak istedim. Ama daha iyi biliyordum. Her ne düşünüyorsa bana söylemeyecekti.

Belki de bilmek istemiyordum.

"Hoşça kalın çocuklar," dedi annem sürücü tarafına geçerken. Bana göz kırptı. "İyi geceler."

Sokağa geri döndü ve beni Nora ile yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" Ben sordum.

Nora tereddüt etti, şaşırmış gibi bana baktı. Bu kadar büyütülecek ne vardı bilmiyordum. Biraz erkendi ama bir restorana gidip sipariş verdiğimizde ve yemeğimizi aldığımızda akşam yemeği vakti gelmiş olacaktı. Ve bu birlikte yediğimiz ilk akşam yemeği de değildi. Üçümüz birçok kez dışarıda yemek yemiştik.

Ama bu üçümüz değildi.

Ama siktir et. Onunla akşam yemeği yemek istiyordum. "Gel hadi. Benimle bir yemek ye. Zararı olmaz."

Duraklamasına neden olan şeyi atlatmış gibi görünüyordu.

"Tamam." "Kulağa ne hoş geliyor?"

"Sadece kolay bir şey. Paket mi?"

Bir nedenden dolayı - denesem de açıklayamazdım - geri ittim. Bu işe yaramayacaktı. Onu dışarı çıkarmak istiyordum. "Hayır, ben dışarı çıkmak istiyorum. Main Street'teki şarap barına ne dersin? Oraya hiç gittin mi?"

"Bir kere. İyiydi."

"Arayıp rezervasyona ihtiyacımız olup olmadığına bakacağım." Ona tepeden bakmak zorunda kalacak kadar yaklaştım. Ama ona dokunmadım. "Bir saat içinde gelip seni alacağım."

Çenesini kaldırdı, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. Ama tartışmadı. "Görüşürüz o zaman."

Onu öpmeyi tekrar düşündüm. Dudakları çok yakındı. Ama buna karşı karar verdim. Benden bunu bekliyormuş gibi görünüyordu. Ben de yapmadım.

Onun yerine dönüp uzaklaştım ve onu orada öylece bıraktım.

Şansıma, şarap barında açık bir masa vardı. Hızlı bir duş aldım, sonra yeni bir tişört ve temiz bir kot pantolon giydim. Bu çok uzun sürmedi -oldukça az bakım isteyen biri idim- bu yüzden Nora'nın hazırlanmasını beklerken kitabıma geri döndüm.

Bir saat geçtikten sonra yan kapıya gittim ve kapıyı çaldım.

Nora kapıyı açtı ve onu görünce neredeyse kırımın üstüne düşecektim. V yakalı kolsuz siyah bir elbise giymişti ve beli kıvrımlarını mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Kadının günlerce sürecektir bacakları vardı ve o topuklu ayakkabılar? Öldür beni. Saçları aşağıdaydı ve o kırmızı rujunu öpmek istedim.

Dışarı çıktı ve kapısını kapattı. "Hazır mısın?" Ona kolumu uzattım. "Hadi gidelim."

Şarap barına gittik ve ön tarafta park yeri bulduk. Restorana girdiğimizde tüm gözler onun üzerindeydi ve bunun iyi bir nedeni vardı. İnanılmaz görünüyordu. Sahiplenici bir eli sırtının küçük kısmında tuttum, onu masamıza yönlendirdim - herkesin bu kadının benim olduğunu bilmesine yetecek kadar.

Tam olarak öyle değildi. Ama içimde bir şey onu sahiplenmek istiyordu.

Yerimize oturduk. Menüye baktık ve önce içki sonra yemek sipariş ettik. İçkilerimizi yudumlarırken sohbet etmek kolaydı ve yemeklerimiz geldiğinde de devam etti. Riley'den bahsettik, komşumuz Phil'e ve onun devam eden kilo takıntısına güldük. Ona -biraz da isteksizce- kız kardeşim Maggie'nin köşesinde okuduğu bazı şeyler için ona borçlu olduğu konusundaki ısrarından bahsettim. Maggie ve kocasının gidişatına bakılırsa, çok geçmeden bir bebekleri daha olacaktı.

"Nasıl dövme sanatçısı oldun?" diye sordu.

"Çocukken sanatla ilgilenmeye başladım; çoğunlukla eskiz ve resim yapıyordum. Bunu seviyordum ama avukat bir babayla büyüdüğüm için profesyonel ya da akademik bir alanda üniversiteye gitmem aşağı yukarı bekleniyordu. Kardeşim Dallas hukuk fakültesine gittiğinde, benim de gitmem gerektiğini hissettim."

"Hukuk fakültesine mi gittin?"

"Hukuk fakültesini bıraktım."

"Ailen bu konuda ne dedi?"

"Çok endişelendiler ve bunu bildiğimden emin oldular. Onlara bir dövme dükkanında çıraklık yapacağımı söylediğimde aklımı kaçırdığımı düşündüler. Ama sonuçta hepimizin iyi ya da kötü kendi seçimlerimizi yapmamıza izin verme konusunda oldukça iyilerdi. Onlarla yaşamak zorunda olan bizleriz."

"Bu kadar iyi bir baba olmana şaşmamalı."

Bu muhtemelen bana yapabileceği en iyi iltifattı. "Teşekkür ederim."

"Ciddiyim. Onunla harikası."

"Buna minnettarım." Koltuğumda kıpırdandım. "Son zamanlarda kör uçuş yapıyormuşum gibi hissediyorum. Eskiden onu anlamak çok kolaydı. Şimdi yatmadan önce kucağıma kıvrılıp masal dinlemeyi seven o küçük kız, ona sarılmaya çalıştığımda büzüşüp kaçıyor. Neredeyse onu kovalamak zorunda kalıyorum."

"Asla durma." "Ne demek istiyorsun?"

"Ona sarılın, bunu yapmak için onu kovalamanız gerekse bile. Muhtemelen sizi itiyor gibi görüldüğünü biliyorum ama bence o zaman gerçekten iki katına çıkmanız gerekiyor. Ona daha çok sarılın, daha az değil. Hayatınızda başka ne olursa olsun onu sevdiğinizi göstermeye devam edin."

Yavaşça başımı salladım. "Bu iyi bir tavsiye."

"Onun annesi olmadığının farkındayım. Kimsenin annesi olmak için yaratılmadım. Ama denemeye devam edecek kadar önemseyen bir babaya sahip olmayı dileyen, kendine güvenen ve bazen kafası karışan bir genç kız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Lanet olsun. Bu beni tam göğsümden vurdu. Ne diyeceğimi bilemedim ve masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttum. Gerçi bir konuda yanılıyordu; harika bir anne olacaktı.

Kenara baktı ve elini çekerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Garson geri geldi ve biraz daha şarap isteyip istemediğimizi sordu. Bir kadeh daha içmeye karar verdik ve onu bir tiramisü paylaşmaya ikna ettim.

Daha çok dövme hakkında sohbet ettik. Sohbeti kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama buna izin verdim. Muhtemelen babası hakkında bunları paylaşmak istememişti. Yine de mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Riley ne kadar karşı çıkarsa çıksın, onu iyi bir babanın sevmesi gerektiği gibi sevmeye devam edecektim. Bu, arkadaşlarının önünde ona sarılmak anlamına gelse bile. Bir gün bunun için bana teşekkür edeceğini umuyordum.

Yemekten sonra Nora'yı evime götürdüm. Üzerindeki seksi siyah elbiseyi çıkarmak, onu giyerken izlemekten bile daha eğlenceliydi. Kendimi onun içinde kaybettim, tadının, kokusunun, teninin hissini tadını çıkardım. Çok güzeldi ve bu kısa anlarda, odamda yalnızken, benim olmuştu.

Ama uzun sürmedi. Kalmadı, yatakta benimle oyalandı. Geceyi birlikte geçirmemiz söz konusu değil gibiydi, ben de sormadım.

Bunun iyi olmasını istedim. Ama bu durum devam ettikçe -ve yatak odası dışında birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça- durumumuzdan daha az tatmin oluyordum. En iyi kararına rağmen, ona aşık oluyordum. Bu iyi bir şey değildi. İlişkiler benim için hiç iyi gitmedi.

Onu ilk gördüğümde sorunlu biri olduğunu anlamıştım. Ama ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Şimdi boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

DEX

Riley sırt çantasını omzuna attı ve ben de onu eve kadar takip ettim. Daha sonra dükkâna dönmem gerekiyordu, akşam bir işim vardı. Randevu almıştım ama onu okuldan alabildim. Ev ödevi vardı, bu yüzden hızlıca bir şeyler atıştırdıktan ve babasının kucaklamasına katlandıktan sonra yukarı çıktı.

Fazla konuşmuyordu ama somurtkan ya da üzgün de görünmüyordu. Onu almaya karar verdim.

Bir şey ön pencereden dışarı bakmamı sağladı. Sanki bir Nora radarım varmış gibiydi. İşte oradaydı, koşudan dönüyordu, teni kızarmış ve sıcaktı. Onu birkaç gündür görmemiştım, programlarımız uyuşmuyordu. Onu özlemiştim.

Ben istemedim. Bu şekilde değil. Onun bedenini özlemek iyiydi. Ve özledim de. Pencereden onu görmek bile arzularımı harekete geçiriyordu. Ama bundan daha fazlasıydı. Onsuz geçen birkaç günde onun sesini, teninin kokusunu, varlığının verdiği basit hazzı arzuluyordum.

Bu tehlikeliydi.

Çok derinlemesine düşünmeden, uyandırdığı şehveti kavradım ve tüm o uygunsuz duyguları bir kenara ittim. Basit tutacaktım

-Yan odaya git ve onu anlamsızca becer.

Üst kata baktım. Riley ev ödevini yapıyordu ve muhtemelen odasında kalacaktı. Bu yüzden arka kapıdan sessizce çıkıp kapıyı kapattım ve Nora'nın yanına gittim.

Mutfağında bir bardak su içiyordu. Onu ürkütmemek için cam kapıyı usulca çaldım.

Gülümsemesi göğsümde sıcak bir his uyandırdı. Bardağını bıraktı ve kapıyı açtı. "Zihin okuyabiliyor olmalısın. Ben de tam seni düşünüyordum."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattı. "Beni mi yoksa içindeki sikimi mi düşünüyorsun?"

"Belki ikisi de."

"Güzel." At kuyruğunu tuttum ve ağzını sert bir öpücükle alabilmek için başını geriye çektim. "Riley ödevini yapıyor ama ben seni gerçekten becermek istiyorum."

"Duş almalıyım."

"Hayır. Seni kirli istiyorum."

Şimdiden nefesi kesilmişti. "Üst kata. Şimdi."

Onu takip ettim, yol boyunca sıkı kışını tuttum. Bu mantıklıydı. Tamamen fizikseldi. Ben onu istiyordum, o da beni. İkimiz de istediğimizi alacaktık. Kazan-kazan.

O terli kıyafetlerini çıkarırken ben de benimkileri yere attım, ikimizi de harekete geçiren bir aciliyet vardı. Onu yakaladım, kendime doğru çektim ve tekrar öptüm - sert ve derin, dudaklarındaki tuzun tadını çıkararak.

Eli aramıza girdi ve parmaklarını ağrıyan sikimin etrafına sardı. O sıklıkça homurdandım, kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başladı. Başparmağıyla ucunu okşadı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Beni ağzına aldı ve neredeyse çözüliyordum. Ağız sıcak ve ıslaktı, dili kesinlikle kötüydü. Hiç tereddüt etmeden acımasızca üzerime atladı. Saçlarını tuttum ve kalçalarımı pompaladım, sikimin içeri ve dışarı kaymasını izledim.

Siktir, evet.

Gözlerini kaldırdı, beni daha derine çekerken göz teması kurdu. Homurdandım ve bacaklarım bükülme tehlikesi geçirdi.

İşini bitireceğini biliyordum, boğazından aşağı boşalmama izin verecekti. Ve bazen bu tam olarak istediğim şeydi.

Ama bu ne kadar iyi hissettirse de -ki gerçekten çok iyi hissettiriyordu- onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Saçlarını bıraktım ve kalçalarımı geri çektim. "Yatağa."

Yavaşladı ama istediğimi hemen yapmadı. Bunun yerine, acele etmedi, sikimin ucunun yarağıma doğru kaymasına izin verirken bana baktı.

ağzının çatısı. Tabanı tuttu ve yaladı, bana ilgi gösterdi.

Harikaydı. Ama bunu ona ödecektim. Ağzından çektim. "Yatağa gir. Şimdi."

Ayağa kalkarken göz teması kurdu, hala kasıtlı -neredeyse meydan okuyan- bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Bu durum kanımı kaydattı. Döndü ve yatağın ucuna doğru adım attı ama durakladı, omzunun üzerinden bana baktı.

Bir adım daha yaklaştım, çenesini tutabilmek için bir kolumu ona doladım. Diğer elim bacaklarının arasına uzanırken başını yana yatırdım. "İşte benim kirli kızım. Benim için güzel ve ıslak."

Ben klitorisini okşayıp boynunu öperken inledi.

"Dex, lütfen," diye nefes aldı.

"Gelmen gerek, değil mi güzelim?" "Evet."

Daha hızlı ovuşturarak onu çılgına çevirdim. Sırtını kamburlaştırdı ve ben de ereksiyonumu ona bastırarak daha fazla sürtünmeye razı oldum.

"İçimde olmana ihtiyacım var," dedi nefeslerinin arasında. "Şimdi, Dex. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Ona istediği her şeyi verirdim. İhtiyacı olan her şeyi.

"Dizlerinin üzerine çök."

Rahatlamış gibi bir nefes vererek yatağa tırmandı. Arkasına geçtim ve o muhteşem kıcını avuçladım. Kendimi onun açıklığına hizladım ve içine daldım.

Onu gererek açtığımda haykırdı. Ellerim kalçalarını kavrarken, her hamlede onu kendime doğru çekerek içeri girip çıktım. Sıcak ve sıkıydı, beni saf bir mutlulukla sarıyordu.

İlkel ihtiyaç beni yönlendirdi. Onu sertçe becerdim, içine girerken homurdandım. Vücudunu tanıyordum, ne istediğini biliyordum. İç kaslarının etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyordum, yakın olduğunu biliyordum.

"Dex. Siktir. Dex."

Bunu ona yapmayı seviyordum. Onu o kadar iyi beceriyordum ki aklını kaçıracaktı. Nefes aldı ve inledi, itişlerime doğru eğildi. Kendimi tutamıyordum. Duramadım. Amcığı sıkıştı ve tüm o sıcaklık ve gerilim patladığında hırladım.

Beni sıkıca kavradı, doruk noktası içinden geçerken nabızı atıyordu. Sikim zonkladıkça hırlayarak içine boşaldım.

Yavaş yavaş yavaşladık ve durduk. Hâlâ zor nefes alarak içinden çıktım ve o da tamamen tükenmiş gibi yatağa yığıldı.

Onunla birlikte uzanmak için çok güçlü bir istek duydum. Onu kollarımın arasına alıp kendime çekmek. Gerçekten zamanım yoktu. Riley gittiğimi fark etmeden ya da daha kötüsü beni aramak için buraya gelmeden önce geri dönmem gerekiyordu.

Ama Nora hareket etmedi.

Birkaç dakika daha kalabilirdim. Bu kadarını riske atabilirim.

Yanına çöktüm, kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Direnmedi. Sadece nefes verdi, vücudunu benimkine soktu.

Yorgunluk üzerime çökmüştü. Gözlerimi açık tutmak zordu. Burada uyuyamazdım. Eve dönmem gerekiyordu. Ama adamım, bu çok cazipti. Nora'nın vücudu benimkine yapışmıştı, kokusu her tarafımdaydı. Rahatlamış ve doymuştum. Hatta mutluydum.

Tam gözlerim kapanmaya başlamıştı ki Nora kıpırdandı. Onu bıraktım ve yataktan kalktı.

"Temizlenmem gerek. Acele etme."

Sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi ovuşturdum. Ama uyku isteğim çoktan geçmişti. Ve gerçekten eve gitmem gerekiyordu.

Kalktım ve kıyafetlerimi buldum. Nora banyodayken her şeyi giydim. Bornozunu giyip çıktı ve her zamanki gibi bana bir veda öpücüğü verdi. Sırf bu yüzden kışına bir şaplak attım ve oradan ayrıldım.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek bahçelerimizi geçtim ve arka kapıya gittim. Olabildiğince sessiz olmaya dikkat ederek kapıyı açtım ve içeri süzüldüm.

Ve Riley ile yüz yüze geldi.

O kadar sert geri çekildim ki neredeyse kendimi kırbaçlayacaktım. "Hey," dedi, sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Kahretsin, beni korkuttun." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi ve yüz ifadesini okuyamadım. Laboratuvarındaki bir numuneyi inceleyen bir bilim adamı gibi bana baktı.

Sonunda konuştu. "Onun kalbini kırmayacaksın, değil mi?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bu onun söylemesini beklediğim son şeydi.

"Ne? Hayır. Hayır. Bu değil... Yani, biz..."

"Baba," dedi ve sesi bana annemi hatırlattı. "Ben zaten biliyorum."

Oh, kahretsin. "Biliyor musun?"

"Sen ve Nora'nın öyle olduğunu biliyorsun." Omuz silkti.

Kaşlarım havaya kalktı. *Bilirsin* derken neyi kastettiğinden pek emin değildim. Seks hakkında bilgi sahibi olacak yaşıydı -konuşmuştuk- ama kastettiği bu muydu? Ve nasıl biliyordu? Çok dikkatli davranmıştım.

Kahretsin, bu çok garipti.

"Bunu benden saklamak zorunda değilsin," dedi. "Bu garip değil. Birbirinizden hoşlandığınızı söyleyebilirim ve siz yetişkin insanlarsınız, seks yapmaya hakkınız var."

Çok garipti. Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ry, bu konuya girmemize gerek yok."

"Biliyorum. İğrenç. Ama sana sadece benim için sorun olmadığını söylüyorum. Etrafta gizlice dolaşmana falan gerek yok. Onun artık senin kız arkadaşın olduğunu biliyorum ve bence bu harika."

Söylediklerinin ne anlama geldiğini anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bunu nasıl açıklayabilirdim? Nora benim kız arkadaşım değildi. Sadece seks yapıyorduk. Ama bunu kızıma söylemek istemedim.

Bunların hiçbirinden memnun değildim.

"Olan biten tam olarak bu değil. Bundan daha karmaşık. Ya da belki daha basit. Bilmiyorum." Derin bir nefes aldım. "Ama onun kalbini kırmayacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Filmlerdeki kötü erkek arkadaşlardan biri olduğunu düşündüğümü kastetmiyorum."

"Biliyorum. Anlıyorum; Nora'dan gerçekten hoşlanıyorsun."

Gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi ellerini oynattı. "Benim yüzümden bir kız arkadaşın olmadığını biliyorum. Annemin bir sürü erkek arkadaşı oldu ama sen hiç kimseyle çıkmadın. Ve bilmeni isterim ki, bu sorun değil. Bir kız arkadaşın olabilmeli. Ve eğer olacaksa, ki bu herhangi biri olabilir, bunun Nora olmasını gerçekten isterim."

Nora'nın kalbini kırmayacaktım ama çocuğum benimkini kıracaktı. Ona uzandım ve sarılmak için kendime çektim. "Ah, tatlım. Bu senin hatan değil. Lütfen hayatımla ilgili hiçbir şeyin senin suçun olduğunu düşünme."

Sarılmamla rahatladı ve göğsüme doğru başını salladı. "Öyle olmadığını biliyorum. İşler böyle gelişti."

Kollarını nazikçe tuttum ve gözleriyle buluştum. "Riley, sen başıma gelen en güzel şeysin. Bundan asla şüphe etme. Annenle işler pek iyi gitmedi ve bunun senin için kötü olduğunu biliyorum. Ama asla ama asla pişman olmayacağım. Sana sahip olduğum için asla pişman olmayacağım."

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum. Senin için her şeyden binlerce kez vazgeçebilirim. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Burnunu çekti. Kollarını bıraktım ve burnunu koluna sildi. Biraz iğrençti ama çok sevimliydi. Bana küçüklüğünü hatırlattı.

"Bu gece işe dönmek zorunda mısın?" diye sordu. "Evet."

Saate baktım. "Yaklaşık bir saat içinde."

"Peynirli makarna yapacaktım. Biraz ister misin?"

Saçlarını geriye taradım ve başının tepesini öptüm. "Makarna ve peynir kulağa harika geliyor. Yardım edeyim."

Kutuda satılanlar yerine, annemin ev yapımı tarifi için malzemeleri çıkardı. O makarnayı pişirirken ben de peyniri rendeledim.

Ve ne kadar uğraşsam da gerçekle yüzleştim.

Nora benim kız arkadaşım değildi. Ama öyle olmasını istiyor muydum? Bu riski almaya istekli miydim? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu beni çok korkutuyordu. Hoşnutsuzluğumu bir kenara itmek ve ondan tek istediğim seksmiş gibi davranmak daha kolaydı. Daha önce de yanmıştım ve bu sefer risk altında olan sadece benim kalbim değildi. Riley'nin de kalbiydi.

Nora'dan sadece hoşlanmıyordu. Onu seviyordu. Neredeyse anında bağlanmışlardı ve Nora fark etse de etmese de Riley'nin umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeyi yerine getiriyordu.

Belki de ona ihtiyacı olan sadece Riley değildi.

Ocağın başında durmuş, peyniri karıştırırken kendimi bir yol ayrımında hissediyordum. Yapmam gereken bir seçim vardı ve bu sadece kızım yüzünden değildi. Bu iş, sıradan bir şey yapabilecekmişim gibi davranmaya devam edemeyeceğim kadar ileri gitmişti. Her şey olduğu gibi kalabilirdi. Tehlikede olan çok şey vardı. Ya içeride ya da dışarıda olmalıydım ve bu şekilde düşündüğümde, bunun hiç de zor bir seçim olmadığını fark ettim.

Ben de girmek istedim.

Nora'nın kabul edip etmeyeceği başka bir hikayeydi.

NORA

T Ofis sessizdi. D n  n sevişme hakkında bir makale yazmaya çalışırken tıkanmıştım, o yüzden bu gece ofise gelmeye karar vermiştım.

Sabah manzara değişikliği için. Bunun yardımcı olup olmadığı tartışılırdı.  n sevişme hakkında daha önce birden fazla kez yazmıştım ve yeni bir bakış açısı bulmakta zorlanıyordum.

Tala gülümseyerek başını içeri uzattı. "Hey. Bir dakikan var mı?"

"Elbette." İ  çekerek dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Zaten bununla bir yere varamayacağım."

"Bu duygudan nefret ediyorum." Oturdu ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. Yanık turuncu bluzu teninde harika duruyordu. "İşle ilgili bir şeyim yok. Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim."

"Geldiğine sevindim. Seni uzun zamandır görmemiş gibiyim. Ne var ne yok?"

"Başlangıç olarak bu gömlek." Gömleği  ekiştirdi. "Geçen gün bir arkadaşımla alışverişe  ıktım. Bana dürüstçe söyle. Çok mu fazla?"

"Hiç de değil. Cildinizi parlatıyor. Bir dahaki sefere daha açık renk bir pantolonla eşleştirebilirsin. Kontrast bu rengi gerçekten  ne çıkaracaktır."

"Teşekk rl r. Bunu deneyeceğim." Uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu arada, sürekli telefonla konuşan şu adam hakkındaki tavsiyen için sana tekrar teşekkür etmeliyim. Yapmayacağımı söyledim ama onunla tekrar çıktım ve yine aynı şey oldu. Ben de ayrıldım. Sonra ertesini gün evcil hayvan dükkanında bir adamla tanıştım. Biraz utangaç ama çok tatlı. Birkaç kez çıktık ve sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Bu harika. Senin adına sevindim."

"Adı her neyse onunla görüşmeye devam etseydim, onunla tanışamazdım. Sanki hiç denemeden çöpçatanlık yapmışsın gibi."

"Amacım memnun etmek."

"Peki ya sen? Görüştüğün biri var mı?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Evet ve hayır. Komşumla ateşli bir kaçamak yapıyorum."

"Ooh." Öne doğru eğildi ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Bana daha fazlasını anlat."

"İlk başta benim tipim olmadığını düşündüm. Ve sanırım değil. Ama çeşitlilik hayatın baharatıdır, değil mi?"

"Neye benziyor?"

"Uzun boylu, kaslı, siyah saçlı, mavi gözlü. Ve bir sürü dövmesi var." Telefonumu elime aldım ve ona birkaç fotoğraf gösterdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ateşli."

Arkama yaslandım. "O çok ateşli. Aramızdaki çekim hemen ortaya çıktı ama bir süre bunun etrafında dans ettik. Aslında, ilk başta beni geri çevirdi."

"Ne düşünüyordu ki?"

Bir omzumu kaldırdım. "Kim bilir. Erkekler çok inatçı olabiliyor. Yine de bunu ona ödetmek kolaydı. Onu kızdırmak için bir sürü fırsatım oldu."

"Sonunda pes edene kadar mı?"

"Bunun gibi bir şey. Şimdi harika oldu. Hemen yan komşumuz, ki bu çok uygun. Ve o, diyelim ki, çok yetenekli."

Kendini yelpazeliyormuş gibi yaptı. "Vay be. Biri yelpaze getirsin. Biliyor musun, bu harika bir makale olurdu. Ateşli komşunuzla nasıl kaçamak yaparsınız. Bunu April'a sunmalısın."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama duraksadım. Ateşli komşunuzla nasıl kaçamak yapacağınız bir makale için fena bir fikir değildi. Nora Lakes'in yazacağı bir şeye benziyordu. Ama isteksizdim ve nedeninden emin değildim. Kişisel olmak zorunda değildi. Dex'le olan kaçamağımın tüm izlerini silebilir ve genel tutabilirdim.

Yine de bu fikirde beni rahatsız eden bir şey vardı.

Ben cevap veremeden April yanımdan geçti, sanki Tala onun adını bir çağrı gibi söylemişti.

"April," dedi Tala sandalyesinde dönerek. "Bir dakikan var mı?"

"Merhaba hanımlar," dedi dostça bir gülümsemeyle. Uzun boylu ve zayıftı, sarı saçları gümüş rengine yakındı. Bej rengi pantolon takımını

Zayıf gövdesi ve topuklu ayakkabıları uzun bacaklarını vurguluyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Nora'nın harika bir makale fikri var." Bana döndü ve sanki *fikri ona sun* der gibi gözlerini açtı. "Bence bunu duymalısın."

"Harika," dedi April. "Hadi ofisime gidelim."

Tala ayağa kalktı, kendinden son derece memnun görünüyordu, bana küçük bir el salladı ve gitti.

Ayağa kalktım ve April'ı ofisine kadar takip ettim, oraya vardığımda ne söyleyeceğimi merak ediyordum. Tala'ya duyduğum kızgınlık içimi sızlattı. Yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ve bu fikirden pek de emin olmadığımı ona söyleme fırsatım olmamıştı. Ama yine de.

April'in ofisi şık ve minimalist bir havayla dekore edilmişti. Masasının üstü mermerdi, arkasındaki sandalyenin de öyle. Küçük bir kitaplık üzerinde birkaç kitap ve dekoratif eşya, duvarlarda ise altın çerçeveli modern sanat eserleri vardı.

Yerimize oturduk. Arkasına yaslandı ve ellerini kavuşturdu.

Bir an içinde kararımı verdim. Bacaklarımı bileklerimden çaprazlayarak en iyi yaptığım şeyi yapmaya karar verdim. Sahiplenmek.

Komşunuzla nasıl kaçamak yaparsınız fikri değil. Başka bir seks makalesi daha sunmayacaktım, özellikle de bunu. İşimin yaratıcı kontrolünü geri almaya başlayacaktım.

"Geçmişte bu konu hakkında biraz konuştuğumuzu biliyorum, ancak köşemi seksin ötesine taşımak istiyorum. *En İyi Hayatınızı Yaşamak* eskiden kadınların ilgisini çeken her türlü şeyle ilgiliydi. Sağlık, güzellik, moda, seks ve ilişkiler gibi. Sekse aşırı odaklanmanın hem benim hem de okuyucularımız için çok sınırlayıcı olduğunu düşünüyorum."

Durdu, düşündü. "Sorun şu ki seks satıyor. Başka hiçbir şey bu kadar tıklanmıyor. Tıklama görüntüleme, görüntüleme de reklam geliri demek."

"Bunun farkındayım. Ancak okuyucularımıza daha iyi bir çeşitlilik sunmazsak köşemin bayatlama riskiyle karşı karşıya kalacağımızı düşünüyorum. Elbette, belki seks makaleleri hala itici güç olacak, ancak ilgilerini çeken diğer tüm içerikler için geri gelmeye devam edecekler. Ayrıca, ikimiz de kadınların vajinalarının ötesinde ilgi alanları olduğunu biliyoruz."

Dudakları yukarı kalktı. "Haklısın. Buna ne dersiniz? Test edelim. Bana potansiyel fikirlerin bir listesini gönderin, biz de listeyi daraltalım. Sonra onları serpiştiririz ve okuyucuların nasıl tepki vereceğini görürüz."

Memnuniyet içimde çiçek açtı ve gülümsedim. "Muhteşem. Teşekkürler April."

Ofisime döndüğümde kendimi enerjik hissediyordum. Blogum Glamour Gal Media çatısı altına girmeden önce de başarılı olmuştu, bu nedenle yazılarımın çeşitliliğini artırmanın işe yarayabileceğini biliyordum. Kadınlar kadınlık organlarından daha fazlasıdır ve ben de bunu onurlandırmak ve bu süreçte eğlendirmek, bilgilendirmek ve ilham vermek istedim.

Üstünkörü bir araştırma ve beyin fırtınası yaparken günün geri kalanı bir çırpıda geçti. April'ı gerçekten ikna etmek istiyorsam, bu ilk cinsellik içermeyen makaleyi iyi kotarmam gerekiyordu. Eğlenceli, ilgi çekici olmalı ve tıklanabilir bir başlığa sahip olmalıydı.

Dizüstü bilgisayarımı toplayıp eve gittiğimde saat neredeyse altı olmuştu. Banyo yapmak için sabırsızlanıyordum - tesisatçı sayesinde küvetim artık su sızdırmıyordu - ve bir kadeh şarap. Biraz ara verip rahatlayacak ve işe geri dönecektim.

Sokağıma dönmeden hemen önce telefonum bir mesajla çaldı. Kim olduğunu görmek için ekranı kaydırdım.

Dex: *Bu gece meşgul müsün?*

Banyo, şarap ve orgazm mı? Evet, lütfen.

Cevap vermek için garaj yoluma girene kadar bekledim.

Ben: *Yapacak işlerim var ama esnekim.*

Dex: *Benimle akşam yemeği yer misin?*

Tereddüt ettim, başparmaklarım tuş takımının üzerindeydi. Kaçma içgüdüm karıncalanıyordu. Neden? Dex'le akşam yemeği alışılmadık bir şey değildi. Ayrıca, şarap içip yemek yemeyi severdim. Kaçamağımız seksle başlamıştı ama neden sıradan bir randevuya dönüşmesine izin vermeyelim? Gerçekte, çoktan dönüşmüştü.

Kendime aptallık ettiğimi söyleyerek cevap verdim.

Tabii. Aklında özel bir şey var mı?

Dex: *İçeride yiyebiliriz. Tayland restoranından paket servis iyi olur mu?*

Gözlerimi devirmiştim. Neden bu kadar sinirlenmişim ki? Dışarı çıkmak bile istemiyordu. Riley muhtemelen bir arkadaşının evinde ya da büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikteydi ve o da yanında birini istiyordu.

Mükemmel.

Sipariş vereceğim. Her zamankinden mi?

Ben: *Evet. Eve yeni geldim, üstümü değiştireyim. Birazdan gelirim.*

Burada olacağım.

İçeri girdim ve iş kıyafetlerimi çıkarıp bol bir V yaka tişört ve jogger giydim. Rahat kıyafetler giymek beni onun

evde kalmamızı önerdi. Uzun bir gün olmuştu ve onun kanepesinde sarı k ri ile kıvrılmayı dört gözle bekliyordum.

Saçlarımı arkaya topladıktan sonra bir çift sandalet giydim ve yan kapıya gittim. Dex açtı, üzerinde bir ti  rt ve e ofman vardı. G r n  e göre ikimizin de aklında aynı fikir vardı.

"Hey." Beni  pt . "Seni g rd   me sevindim."

Merhaba  p c    karnımı karıncalandırdı, kaçış tepkilerim yeniden alevlendi. Aramızdaki  p  me seksle ilgili bir şeydi, her şeyin aciliyetinin bir parçasıydı. Beni genellikle yatak odasının dışında  pmezdi - oraya gitmedi imiz sürece.

"Riley evde mi?"

"Hayır, ailemle birlikte. Yemek sipari imizi verdim ama gelmesi biraz zaman alacak. Sanırım bu gece me guller."

"Sorun değil, bekleyebilirim."

Bunun  st kata çıkmak için bir fırsat olabileceğini düşündüm ama beni yatak odasına götürmek için bir hamle yapmadı.  oktan doldurduğu iki kadeh  arabı aldı ve kanepeye götürdü. Doğal olmayan bir şekilde gergin hissederek onu takip ettim.

Benim sorunum neydi? Her zaman kontrol bendeydi, her zaman kuralları koyan bendim. Ama bir şekilde Dex her şeyi tersine çeviriyordu ve ben nasıl olduğunu anlamıyordum.

"İ  nasıldı?" diye sordu.

Onun yanındaki kanepeye yerle tim. "Aslında iyiydi. April ile k  emi daha geniş bir konu yelpazesini kapsayacak şekilde genişletmek hakkında konuştum. Sonunda bu fikre sıcak baktı."

"Bu harika."

" yle. Bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

Günlerimiz hakkında sohbet ederken rahatlamaya ba ladım. Bazı makale fikirlerimi onunla payla tım ve o da bana yeni bir müşteri için tasarladığı bir dövmeden bahsetti. Riley'nin okul yılı neredeyse bitmek üzereydi ve beden eğitimi notu B'ye yükselmişti.  arabımı yudumladım ve gerginlik hissi yavaş yavaş kayboldu.

Boş barda ını sehpanın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. "Seninle bir şey hakkında konu mam gerek."

Ka larım havaya kalktı ama yüz ifademi hareketsiz hale getirdim. " yle mi?" "Aramızdaki her şey harikaydı. Dürüst olalım, seks oldukça akıllara durgunluk veriyor."

"Buna karşı çıkmayacağım." Gözlerim kasıklarına kayd. "Orada oldukça iyi bir silahın var."

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Sen de hiç fena değilsin." Ben de gülümsedim.

"Riley biliyor."

Bu beni şaşırttı. O evdeyken genellikle birlikte uyumazdık. "Tam olarak neyi biliyor?"

"Birlikte yattığımızı."

Bardağımı yere bıraktım. "Sanırım bunun olması kaçınılmazdı. Kızgın mı?" "Hiç de değil. Aslında iyi bir konuşma yaptık. Senden gerçekten hoşlanıyor, bu yüzden sanırım

Bu da onun kabullenmesini kolaylaştırıyor. Konuyu açtı, böylece bana sorun olmadığını ve saklanmak zorunda olmadığımızı söyleyebildi."

"O çok tatlı bir kız."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama onunla bizim hakkımızda konuşmak beni düşündürdü. Bizim hakkımızda."

Sertçe yutkundum. "Nasıl yani?"

"Evet, seks harika. Ama geri kalanı da öyle. Senden hoşlanıyorum, Nora. Hem de çok. Hiçbir zaman sadece vücuduna ilgi duymadım, sana ilgi duyuyorum. O yüzden açıkça söyleyeceğim. Seninle daha fazlasını istiyorum. Buna gerçek bir şans vermek istiyorum."

Nefesim kesildi ve boğazım sanki sıkıca kapanmış gibi hissettim. Panik midemi sıkıştırdı ve sanki bir kaçış yolu bulmam gerekiyormuş gibi gözlerim odanın içinde gezindi.

"Dex, sanırım işlerin çok ileri gitmesine izin verdim." "Ne?"

"Bunun benim hatam olduğuna eminim. Sınırlarımı netleştirdiğimi sanıyordum ama belli ki arkadaşlığımız ve cinsel ilişkimiz birbirine karıştı. Bunun olmasına izin vermemeliydim."

"Yani hepsi bu mu? Sadece sikimi istedin ama geri kalanı saçmalık mıydı?"

"Sana bir ilişki aramadığımı söylemişim. Ve senin de olmaman gerekiyordu."

Ayağa kalktı ve boş şarap bardaklarımızı silip süpürdü. "Evet, bir ilişki oldu tatlım. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Ayağa kalktım ve o mutfığa girerken ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım."

"Haklısın. Gir, becer, çık."

"Ve belli ki her dakikasından nefret etmişsin." Onu mutfağa kadar takip ettim. "İçime her boşaldığında şikâyet ettiğini hatırlamıyorum. Ya da boğazımdan aşağı. Ya da başka nereye sokmak istersen."

"Bana kıcına boşalmamı söylemiştin. Hoşuna gittiğini sanmıştım." "Hoşuma gitti," diye bağırdım. "Mesele bu değil!"

Uzun bir süre birbirimize baktık. Alnı öfkeyle çatılmıştı, gözleri fırtınalıydı.

Öfkeyi kaldırabilirdim. Ama arkasında gizlenen acı, beni kıracaktı. Ben.

Onu incitmeyi hiç istememiştim.

"Dex, ben-"

"Unut gitsin. Bu konuyu açmamalıydım. Haklısın. bunun ne olduğunu anladım ve buna uymaktan çok mutlu oldum."

Başka ne diyeceğimi bilemedim. Bunu düzeltmek istiyordum ama sahip olmadığım bir şeyi ona veremezdim.

Ve onun istediği gibi biri olmak benim içimde yoktu. "Özür dilerim."

Başını salladı ama gözlerime bakmadı. "Ben de öyle. Pek aç değilim, istersen yemeği sana getirmesini söylerim."

"Ben de aç değilim."

Başka bir şey söylemedi. Sadece uzaklaştı. Kıpırdamadan durdum, sanki olduğum yerde donmuş gibiydim, merdivenlerdeki ayak seslerini dinliyordum.

Gözyaşlarımın hücumunu durdurmak için gözlerimi sıkarak kapattım. Ağlayan biri değildim, özellikle de bir erkek için. Artık değilim.

Omurgamı dikleştirerek, tüm acımı -hem hissettiklerimi hem de neden olduklarımı- bastırdım ve eve gittim.

Kıpırdamadan duramayarak evimin etrafında dolandım. Kalbim çok hızlı atıyor ve midemdeki hafif hastalık hissi devam ediyordu. Neden bu kadar dağılmıştım? O zamandan beri hiç bu kadar dengesiz olmamıştım.

Uzun zamandan beri.

Telefonumu aldım ama kapıya vurulunca elimde kaldı ve yere düşürdüm.

"Siktir et koşmayı," diye mırıldandım ve telefonumu olduğu yerde bırakıp kapıya baktım.

"Merhaba." Kapımın eşiğindeki adam kahverengi bir poşet uzattı. "Siparişinizi getirdim.

Yandaki adam senin için olduğunu söyledi. Parası ödendi bile."

En son istediğim şey birlikte yememiz gereken Tayland yemeğiydi. Kahretsin, Dex. Güzel bir yemek yemeli ve iyi bir sikiş yapmalıydık. Bunun nesi bu kadar kötü olabilirdi ki?

"Teşekkürler, ama aslında istemiyorum. Neden sen almıyorsun?" Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Evet, devam et."

"Bunu Jen'e götüreceğim."

Jen'in kim olduğunu bilmiyordum ama akşam yemeğimi alacak gibi görünüyordu. Ve teslimatçının yüzündeki ifadeye bakılırsa, muhtemelen benim orgazmım.

Kahretsin, Dex.

"İyi geceler." Kapıyı kapattım ve telefonumu almak için geri döndüm.

Bu takviye gerektiriyordu, ancak gecemin gidişatına bakılırsa arkadaşlarımla hepsi muhtemelen kocalarıyla ateşli bir seks yapıyordu. Yine de bir grup mesajı gönderdim.

Ben: Bir sorunun var. Hepiniz meşgul müsünüz?

Hazel: *Neyin var?*

Everly: *Sen iyi misin?*

Sophie: *Ben*

buradayım!

Dex'le nasıl vahşi ve sınırsız seks yaptığımı biliyor musun?

Tel eklemek istiyor.

Sophie: *Bu kötü mü? Üzgünüm, bunun neden kötü olduğunu bilmiyorum.* **Hazel:** *Nora uzun süreli, kararlı ilişkilere girmez.*

Everly: *Bağlanmaktan hoşlanmıyor.*

Ben: *Hayır, yok. Ve bu konuda gayet açkıttım.*

Everly: *Yine de onu suçlayabilir misin? Tabii ki sana aşık olur.*

Ben: *Erkekler bana aşık olmuyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorlar ve yollarına devam ediyorlar.*

Görünüşe göre Dex çoğu erkek gibi değil.

Bu kesinlikle doğruydu. Çoğu erkek gibi değildi. Bu onun cazibesiydi. Sert ama yumuşak, güçlü ama nazık, bir dağ adamının bedeninde bir sanatçının kalbine sahipti.

Everly: *Tam olarak ne oldu? Üzgün mü?*

Daha fazlasını istediğini söyledi. Ama belli ki bunu yapamam.

Everly: *Ya yapabilseydin?*

İçimden yine aynı panik duygusu geçti. Belki de panik çok güçlü bir kelimeydi. Dehşet içinde çılgılık atarak kapıdan kaçacak değildim. Ama yine de korkuyordum. Sessiz bir korku. Uzun zamandır içimde barındırdığım bir korku.

Tekrar savunmasız kalma korkusu.

Ben: *Korkuyorum.*

Hazel: *Bunu kabul etmek çok cesurca.*

Sophie: *Gerçekten öyle.*

Ben: *Az önce korktuğumu söyledim, yani dehşete kapıldığımı. Bu cesurca değil.*

Everly: *Tabii ki öyle. Bu korkuyla yüzleşmek için cesarete ihtiyacın var.*

Hazel: *Belki de zamanı gelmiştir.*

Gözlerimi kapattım. Haklı olduklarını biliyordum. Korkunç, çok korkunç bir hata yapmıştım ve bunu kabullenmek yerine Dex'in çekip gitmesine izin vermiştim. Korkuma yenik düşmüş, kaçma içgüdümün beni ele geçirmesine izin vermiştim. Kaçmıştım.

Uzun bir nefes alarak gözlerimi açtım. Hazel haklıydı. Bunu kabullenmemin zamanı gelmişti. Ben Dex'i hak etmiyordum ama o gerçeği hak ediyordu.

Ben: *Hepinizi çok seviyorum.*

Everly: *Biz de seni seviyoruz!*

Sophie: *Çok fazla!*

Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bunu yapabilirsin.

Tanrım, beni ağlatacaklardı. Gözlerimin altını kaydurdım, telefonumu bıraktım ve yan kapıya gittim.

DEX

T Kapının çalması gözlerimi devirmeme neden oldu. Cidden dostum, lanet olası Tayland yemeğini istemiyordum. Bir dahaki sefere almasını söylemiştim.

Kapı. Neden geri dönmüştü ki? İsterse çöpe atsın, umurumda değildi.

Kapıyı açtım, onu azarlamaya hazırdım -hiç havamda değildim- ama durdum. Gelen teslimatçı değildi. Nora'ydı.

Gözlerimi kırpmadan karşıladı, o muhteşem maviler duygu doluydu. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki? Sıradan biri olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Ama Nora Lakes'in kesinlikle sıradan bir yanı yoktu. "İçeri girebilir miyim? Lütfen?"

Başımı salladım ve kenara çekildim, sonra da kapıyı arkasından kapattım.

Onda farklı bir şeyler vardı. Kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, dirseklerini tutuyordu ve her zamanki yürüyüşünden eser yoktu.

Kızmak istiyordum ve kızmaya da hakkım vardı ama yüzünü bana döndüğünde ilk içgüdüm onu kollarıma alıp sarılmak oldu.

Kadın beni öldürüyordu.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi sesinde bir titremeye, sanki bunu itiraf etmek onu korkutuyormuş gibi.

Kaşlarım çatıldı. "Tamam mı?"

"Hem de çok. Bunun olmasını istememiştım ama haklıydın, oldu."

Onu cidden anlamıyordum. "O zaman neden bana bunların senin için sadece seks olduğunu söyledin? Bir bok ifade etmediğini?"

"Çünkü korkuyorum."

"Neyden? Benden korkmana gerek yok."

"Evet, biliyorum. Beni kıracak güce sahipsin ve kendime bir daha asla bir erkeğe böyle bir güç vermeyeceğime dair söz verdim."

"Bu da ne demek oluyor? Baban yüzünden mi? Anneni aldattı, şimdi de başına bunun geleceğini mi düşünüyorsun?" Sinirli bir nefes verdim. "Ben o değilim, Nora."

"Öyle olmadığını biliyorum ve hayır, babamla ilgili değil." Omuzları çöktü. "Tamam, neden böyle olduğumun bir parçası olduğuna eminim. Ama sorun bu değil."

"O zaman ne?"

Sanki konuşmak için cesaretini toplaması gerekiyormuş gibi duraksadı. "Evli bir adamla ilişkim vardı."

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Yemin ederim, bilmiyordum. Lütfen bana inanın. Bilseydim asla ama asla onunla birlikte olmazdım. Genç ve aptaldım ve bunu anlamam gerekirdi ama anlamadım. Bunda benim de payım var ama lütfen yuva yıkan biri olduğumu düşünmeyin."

"Tamam."

"Yirmi iki yaşındaydım, üniversiteyi yeni bitirmiştım. Seattle'da bir reklam ajansında işe girdim ve o da aynı binada çalışıyordu. Benden yaşlıydı, otuzlu yaşlarındaydı ve ayaklarımı yerden kesti. Çok gösterişli ve olgun görünüyordu, odada sadece siz varmışsınız gibi hissettiren türden bir adamdı." Başını iki yana salladı. "Çok safmışım."

Elini tuttum ve onu kanepeye götürdüm. Bunun için oturmamız gerekiyormuş gibi görünüyordu. Hiçbir şey söylemedim. Sadece devam etmesini bekledim.

"Ona sırılsıklam aşık oldum, sadece genç ve aptal olduğunuzda yapabileceğiniz gibi. Onun da beni sevdiğini sanıyordum. Bunu her zaman söyledi, beni ilgi ve şefkat yağmuruna tuttu. Bana bir yüzük bile aldı, Dex. Benimle evleneceğini sanmıştım.

"Altı ay boyunca parmağımda o lanet yüzükle dolaştım. Aileme söyledim, arkadaşlarım beni elbise alışverişine götürdü. Bir randevu ayarlamak istemiyor gibiydi ama bunu ya da yüzümde dalgalanan diğer dev kırmızı bayrakları fark etmedim.

"Her şeyi daha önce fark etmeliydim. Onun evine hiç gitmedik. Asla. Benim dairemi daha çok sevdiğini söylerdi. Şehir dışına çıkmadığımız sürece beni neredeyse hiç yemeğe götürmedi, götürdüğünde de hep

Şehrin dışında bir yerde. Arkadaşlarımla tanıştı, hatta annemle bile tanıştı. Ama ben onun hayatında hiç kimseyle tanışmadım. İş arkadaşlarıyla bile."

"Nasıl öğrendin?"

"Karısı." Gözlerinde yaşlar parladı ve başka tarafa baktı. "Aldattığından şüphelendiği için özel bir dedektif tutmuş. Benim hakkımda her şeyi biliyordu. Adımı, nerede yaşadığımı, nerede çalıştığımı. İkimizin de çalıştığı binanın lobisinde benimle yüzleşti. Elinde onunla çekilmiş fotoğraflarım vardı. Düzinelerce."

"Aman Tanrım."

"Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama belli ki bana inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Bana bağırmaya başladı ve fotoğrafları yüzüme fırlattı. Hayatımın en aşağılayıcı anıydı."

"Korkunç bir şey olmalı."

"Çok korkunçtu. İtiraf etmekten utanıyorum, toparlanmam uzun zaman aldı. İşimden ayrıldım ve hatta başka bir daireye taşındım. Her zaman birileri beni izliyormuş, başka bir evliliği daha mahvetmemi bekliyormuş gibi hissettim."

Bu adam her kimse, ondan gerçekten nefret ediyordum. "Bu onun hatasıydı, senin değil. Eminim karısı bunu anlamıştır."

"Onlara ne olduğunu bilmiyorum. Umarım onu terk etmiştir. Çocukları olmadığını öğrendim ki bu beni rahatlatmıştı. Bu çok daha kötü olurdu. Ayrıca birlikte olduğu tek kadın ben değildim."

"Kimseyi şaşırtma, lanet olası pislik." Bu onun en ufak bir gülümsemesine neden oldu.

"Birkaç yıl gibi uzun bir süre kimseyle çıkmadım. Aptal yerine konulmaktan çok korkuyordum. Bu yüzden biriyle çıkmaya karar verdiğimde kendime bir dizi kural koydum. Öncelikle, onun kim olduğunu öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bu hatayı bir daha yapmayacaktım. Ve bunu sıradan tutacaktım. Bir kez aşık olduğumu düşünmüştüm ve bu beni bir aptala dönüştürmüştü. O hatayı da bir daha yapmayacaktım."

"Ama neden hep sıradan? Her erkeğin sizinle böyle oynamayacağını anlamalısınız."

"Biliyorum. Ama risk almak istemedim. Mesele sadece evli olması ya da öğrendiğimde yaşadığım travma değildi. Gerçekten aşık olduğuma inanıyordum. Derinden aşık olduğuma. Ve bu beni tamamen kör etti. Annemin evliliklerinde yaşadığı tüm dramı bir kenara bıraktığımı sanmıştım. Babama hiç benzemeyen birini bulduğumu sanmıştım." Bir an için gözlerini kapattı. "Meğer o da tıpkı onun gibiymiş. Ve ben bunu göremedim."

Uzandım ve elini tuttum. "Yani kalbini asla riske atmayacak erkeklerin peşinden gittin. Bağlılık ya da evlilik istemeyen erkeklerin."

"Evet."

"Ve senin kurallarını çiğnedim."

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Biri hariç hepsi."

Gülümseme sırası bendeydi. "Evet, kesinlikle evli değilim. Bak, yaşadıklarını küçümsemek istemiyorum. Bu korkunç bir şey. Ama ben o değilim. Aletini pantolonunun içinde tutamayan tanrı kompleksli bir pisliğin günahları yüzünden beni cezalandıramazsın."

"Bu yüzden geri geldim." Elimi sıktı. "Özür dilerim." "Sana kızgın kalmamı gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Hayır, bana kız. Kızmalısın."

Daha da yaklaştım. "Sana gitmeni söylesem ve sen de kalkıp hışım la gitsen nasıl olur? Ama eve gidene kadar ağlamazsın. Sonra kendini yüzüstü yatağa atıp hıçkır a hıçkır a ağlarsın."

Bir kahkaha attı. "Oh, lütfen. Ağlamaya başlamadan önce en azından bir kadeh tekila içerdim."

"Sonra ne olacak?"

"Beni göndermemen gerektiğ inin farkındasın. Ö z r ü m d e c i d d i y d i m v e sana karşı savunmasız olmak için çok şeyi riske attım. Kendine olan ö fken yüzünden telefonunu duvara fırlattın ve kırıldı."

"İyi bir tane."

"Oldukça klişe."

"Evet, ama hoşuma gidiyor. Sonra peşinden gelirim ve kapını çalarım. Belli ki yağmur yağıyor ve sırlsıklam oldum."

"Yağmur gerekli."

"Aşağı inip bana kapıyı açıyorsun ve ben de orada küçük bir köpek yavrusu gibi, sırlsıklam ve üzgün bir şekilde duruyorum."

"Ve yağmura adımımı atıyorum ve anında ben de senin gibi sırlsıklam oluyorum." "Bu ikimizin de izlediğ i bir film den m i, çünkü bu harika."

İnledi. "Hayır, öyle değil. Berbat bir şey. Çok sevimsiz."

Yanağına dokundum. "Yağmurun altında duruyoruz, ikimiz de sırlsıklam ız. Yüzünü avuçları m ve seni bayıltana kadar ö perim."

"Swoon? Lütfen."

"Evet, sen bayılıyorsun ve ben seni yakalıyorum." Dudaklarına bir ö p ü c ü k kondurdum. "Bu en kötüs ü."

"Bu romantik. Büyük bir romantik jestin nesi yanlış?"

"Büyük romantik jestler abartılıyor. Sahtesini yapmak çok kolay. Onun yerine saçımı dağıt ve rujumu mahvet."

Onu kucığıma çektim, böylece bana sarılmıştı. "Bunu yapabilirim. Ama önce bunu kabul etmelisin."

"Neyi itiraf edeyim?"

"Bir ilişkimiz olduğunu."

Küçük sırtışı çok seksiydi. "İyi. Bir ilişkimiz var."

"Aferin kızım." Onu tekrar öptüm. "Yine de bir sorunumuz var."

"Neymiş o?"

"Açlıktan ölüyorum. Lütfen bana evinde Tayland yemeğı olduğunu söyle."

"Hayır, teslimatçı muhtemelen çoktan Jen adında biriyle paylaşıyordur."

Başımı kanepenin minderine yasladım. "Lanet olsun."

Kollarını omuzlarıma doladı. "Eminim bir araya getirebileceğim bir şeyler vardır. Gelmek ister misin?"

"Tabii, ama sadece akşam yemeğı için. Seks yok." "Neden seks yok?"

"Şaka yapıyorum, kesinlikle seks istiyorum. Ama önce yemek."

Eğildi ve beni öptü. Kıçını kavradım ve ereksiyonuma sürtünmesini sağladım. Gerçekten de önce yemek yemek istiyordum ama o tam karşımdaydı ve biraz fazla romantik olma riskimiz vardı.

Bunu yapamazdım. Her şeyi biraz kirli tutmak zorundaydım.

Yan odaya gidip bir yemek hazırladık. Tayland yemeğimizi özlemedim bile. Daha sonra onu yukarı çıkardım ve ilk kez hayvanlar gibi sevişmedik. Seviştik.

Tamam, hayvanlar gibi seviştik. Çok ateşli bir oral seks ve şaplak vardı. Yine, işlerin çok romantikleşmesine izin veremezdik. Bu bizim tarzımız değildi.

Ama bu sefer giyinip kendi yollarımıza gitmedik. Onu yatağına geri çektim ve sıcak bedenini kendime yasladım.

Ve uzun zamandır ilk kez bebek gibi uyudum.

DEX

Sleep yavaşça geri çekildi. Sadece yarı uyanıktım, gözlerim hâlâ kapalıydı, Nora'ya uzandım. Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim.

bana karşı. Yumuşak bir ses çıkararak kıpırdandı, sonra tekrar gevşedi. Kokusunun ve vücudunun verdiği hissin tadını çıkararak onu içime çektim.

Bütün gece uyumuştum. Tekrar. Yıllarca süren uykusuzluktan sonra, işe yarayan tek şeyi bulmuş gibiydim. Onunla. Ne zaman geceyi birlikte geçirsek, kolayca uykuya dalıyor ve sabaha kadar uyanmıyordum.

Kadın sihirliydi.

Birkaç dakika sonra tekrar kıpırdandı.

"Günaydın." Omzunu öptüm. "Günaydın."

"Bugün Cumartesi

mi?" "Evet."

Kıcını kasıklarına yasladı ve beni inletti. "Güzel."

İşe gitmem gerekiyordu ama daha sonra gidecektim, bu yüzden boynunu ve omzunu öpmeye devam ettim. İkimizin de önce tuvaleti kullanması gerekiyordu, bu yüzden işler çok kızıışmadan çözdük. Sonra onu yatağa geri çektim.

Acele etmeden bir araya geldik, hareketlerimiz yavaş ve hoşgörülüydü. Ve sessiz. Riley muhtemelen öğlene kadar uyuyacak olsa da, duymaması gereken şeyleri duyması riskini almak istemedik. Bu yüzden öpüştük ve okşadık, sıcak, samimi bir dansla birbirimizin tadını çıkardık.

Sevişmek için de sevişmek için de zamanlar vardı. İkisi için de yerimiz vardı.

Sabahımızın geri kalanını kahve içerek geçirdik. Sonra Nora eve gitti - öğleden sonra arkadaşlarıyla planları vardı - ve ben de

Giyindi ve işe gitti.

İlk randevum yeni bir müşteriyle, Brianne adında bir kadınla konsültasyondur. Onunla lobide tanıştım ve sohbet etmek için istasyonuma götürdüm.

Tahmin etmem gerekirse otuzlu yaşların ortasındaydı. Kahverengi saçları ve koyu renk gözleriyle güzeldi. Kapüşonlu bir tişört ve dar kot pantolon giymişti ve parmağında bir alyans vardı. Ben tabureme otururken onu sandalyeye oturttum.

"Dövmen hakkında konuşalım," dedim. "Ne düşünüyorsun?"

"Doğrudan konuya girmek gerekirse, birkaç yıl önce bana meme kanseri teşhisi kondu. Bu çift mastektomi anlamına geliyordu." Göğsüne doğru baktı. "Rekonstrüksiyon geçirdim, yani yeniden göğüslerim var ve bundan mutluyum. Aslında gerçekten güzel oldular. Her neyse, bunu uzun zamandır düşünüyordum ve mastektomi dövmesi yaptırmak istiyorum."

Gülümsedim, olasılıklar yaratıcı bir heyecanın kıvılcımları gibi aklıma gelmeye başlamıştı bile. "Buna bayıldım. Birkaç mastektomi dövmesi yaptım ve dürüst olmak gerekirse bunlar benim en sevdiklerim."

"Gerçekten mi? Bunu sormak için aradığımda, sizi görmem gerektiğini vurguladılar."

"Kesinlikle. Zaferi ve hayatta kalmayı muhteşem bir sanat eseriyle kutlamaktan daha iyi bir şey olamaz."

Gülümseyerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tamam, şimdi gerçekten heyecanlandım."

"Nasıl görünmesini istediğinize dair bir fikriniz var mı?"

"Sayılır mı? Bu konuda yardımcı olabileceğinizi umuyordum. Sadece tüm göğsümü falan kaplamasını istemediğimi biliyorum. Bu bana göre değil. Biraz daha ince bir şey düşünüyorum."

"Başka dövmeniz var mı?"

"Hayır, bu benim ilk dövmem olacak."

Düşünerek başımı salladım. Ona tarzı, sevdiği ve sevmediği şeyler hakkında birkaç soru daha sorduktan ve örneklerini gösterdikten sonra bazı fikirler edindim. Ona birkaç tasarım üzerinde çalışacağımı ve oradan değişiklikler yapabileceğimizi söyledim, ardından onu bir sonraki randevusunu alması için Kari ile görüşmeye gönderdim.

Bir sonraki müşterimden önce biraz zamanım olduğu için ofisime dönüp birkaç şeyi hallettim ve eskizlere başladım. Brianne'ın yolculuğunu yansıtacak ve onun savaşçı ruhunu onurlandıracak bir şey istiyordum.

Bu konuda gerçekten heyecanlıydım.

Telefonum çaldı. Arayan kız kardeşim Angie'ydi.

"Hey, Ang. N'aber?"

"Affedersiniz? Ne olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Sen neden bahsediyorsun?" "Az önce Maggie ile konuştum."

"Evet, ve?"

"Nora'yla çıktığını söyledi."

Sesinin neden kızgın geldiğini anlamamıştım. "Yani? Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Ondan hoşlanıyorum. Aslında, birkaç dakikalığına cinselliğim konusunda kafamın biraz karışmasına neden oldu. Cidden, o tam anlamıyla bir tanrıça."

"Tamam, sorun nedir?"

"Bize ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Ne demek istiyorsun? Bir duyuru mu yapmam gerekiyordu? Aile grubu metnimizdeki ilişki durumumu değiştirebilir miyim?"

"Evet, bir duyuru yapman gerekiyordu. Tam bir erkeksin. Uzun zamandır kimseyle çıkmadın ve şimdi hayatımda gördüğüm en güzel kadınla çıkıyorsun."

Kendimden memnun bir şekilde sııttım. "Gerçekten öyle, değil mi?"

"Seninle ne işi var? Sadece biraz aylaklık etmediğinden emin misin?"

"Teşekkürler, Ang. Sen harika bir kardeşsin."

Güldü. "Takılıyorum. Ama sonunda bir ilişki yaşadığınızı kulaktan kulağa duymamam gerekirdi."

"Özür dilerim. Bunu senden bilerek saklamıyordum." "Riley ne düşünüyor?"

"Bunun harika olduğunu düşünüyor. Nora'yı zaten seviyordu, bu yüzden bu büyük bir fark yaratıyor."

"Aman Tanrım, bunu çok seviyorum. Sana baskı yapmak istemem ama bu işin yürümesini gerçekten çok istiyorum. Maggie de öyle."

"Teşekkürler."

"Maggie'den bahsetmişken, onu yeni ve gelişmiş seks hayatı hakkında konuşmaktan vazgeçirmenin bir yolu var mı?"

"Sana da mı söylüyor?"

İnledi. "Her zaman. Onun adına mutluyum ama bu kadar detaya ihtiyacım yok. Garipleşmeye başladı."

"Neyse ki detaylara girmiyorum. Ona Tori'yi aramasını söyle. Bütün gün seks konuşabilirler."

"O açıdan bakacağım. Ya da belki de konuyu annemin önünde açmalı ve her şeyin kendiliğinden hallolmasına izin vermeliyiz."

"Dikkatli ol. Bu kolayca geri tepebilir."

"Haklısın. Annem seks hakkında konuşmaya çok istekli. Hazır bahsetmişken, onu arasan iyi olur."

İrkildim. Annemi aramam gerekiyordu. Henüz resmi bir ilişki duyurusu yapmadığım için en az Angie kadar, hatta daha fazla kızacaktı.

"Yapacağım. Bak, Nora'yı bu işe alıştırmaya çalışıyorum. Annemin sehpanın üzerine düğün dergileri bırakmasına ihtiyacım yok."

"Bu adil. Planımız şu. Anneme söyle. Sonra Dallas'a onu aramasını ve düğün ve bebek planlarınızı etkilemeye çalışmak için her ne plan yaparsa yapsın onu vazgeçirmesini söyleyeceğim. Gerekirse babamı da devreye sokabilir."

Bu iyi bir fikirdi. Annem Dallas'ı hepimizden daha çok dinliyor gibiydi. Bu kadar iyi bir avukat olmasına şaşmamalı.

"Mükemmel. Onu birazdan arayacağım."

"Harika." Sesi kısıldı, sanki telefonda uzakta konuşuyormuş gibiydi. "Masadan kalk ve neden pantolon giymiyorsun?"

Sırıttım. Çocukları çok komikti.

"Gitmeliyim," dedi. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Eskiz defterime geri döndüm ve ilk ön tasarım konseptini bitirdim. Fena değildi ama üzerinde biraz daha zaman harcamam gerekecekti.

Kari kafasını içeri uzattı. Kızıl saçları kalın, kıvrıkcık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve piercingleri ışıktaki parlıyordu.

"Ne oldu?"

"Dışarıda seni soran bir grup adam var."

Bu garipti. Benim hiç randevum yoktu. "Bir grup adam mı? Kim onlar?"

"Nora'yı tanıdıklarını ve sizinle konuşmak istediklerini söylediler. Onlara randevu almaları gerektiğini söyleyecektim ama bir adam tuhaf bir şekilde ikna ediciydi. Beni biraz korkuttu ama biraz da tahrik etti."

Kaşlarını çatıldı. "Sanırım gelip ne istediklerini göreceğim." "Evet, bence de gelmelisin."

Bunun neyle ilgili olduğunu merak ettim. Nora'yı tanıyan üç adam mı? Kimdi onlar? Babası yurtdışında yaşıyordu, bu yüzden o olması pek mümkün görünmüyordu.

Bir üvey kardeşten söz etmişti, ama o onlardan biriyse, diğer ikisi kimdi?

Lobide üç adam duruyordu. Biri kollarını kavuşturmuş, yüzünde karanlık bir ifadeyle bekliyordu. Zenginliğin verdiği cilalı bir havası vardı ve düğmeli bir gömlek ile pantolon giymişti.

İkincisi ise camekândaki piercing takılarına bakmakla meşguldü. Bir çift siyah çerçeveli gözlüğünü düzeltti ve ilk adamın aksine gömleğinin yırtmacı kısmen açılmıştı.

Üçüncüsü de düğmeli bir ceket ve pantolon giymişti ama kolları kelepçeliydi ve rahat bir özgüvenle ayakta duruyordu. Yüzünde eğlenen bir yarı gülümsemeyle etrafına bakındı.

Kimdi onlar?

"Hey." Biraz temkinli yaklaştım, özellikle de ilk adam aniden boynuz çıkaracakmış gibi görüldüğü için. "Ben Dex St. James. Sizin için ne yapabilirim?"

"Shepherd Calloway." Kızgın bakışlı olan öne çıktı ve elimi sıkıca kavradı. "Bunlar Corban Nash ve Camden Cox."

Corban'ın elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bana Cox diyebilirsiniz," dedi üçüncüsü bana elini uzatırken hafif bir Teksas ağzıyla. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" Shepherd sordu.

"Çok fazla vaktinizi almayacağız," dedi Corban. "Ama bu önemli."

Cox sanki eğleniyormuş gibi sırıttı. Bu çok garipti.

"Elbette." Dükkânın arka tarafını işaret ettim. "Ofisim bu tarafta."

Beni ofisime kadar takip ettiler ve kapıyı kapattım. Çok fazla yer yoktu ve yeterince koltuk da yoktu ama bu onları rahatsız etmiyor gibiydi. Cox sandalyelerden birine oturdu ve rahatına baktı. Shepherd ve Corban ayakta kaldılar.

Masama oturdum. "Bu da ne demek oluyor? Nora'yı tanıdığınızı mı söylediniz?" "Karımın en iyi arkadaşlarından biri," dedi Shepherd.

"Benimki de öyle," dedi Corban.

Cox elini kaldırdı. "Ben de dostum."

Bu biraz daha mantıklı gelmeye başlamıştı. En azından kim olduklarını biliyordum. Nora, Everly, Hazel ve Sophie hakkında çok konuşurdu ama onlarla henüz tanışmamıştım.

Ama kocalarının burada ne işi vardı?

"Nora ile bir ilişki içinde olduğunuz dikkatimizi çekti," dedi Shepherd. Alçak sesi neredeyse monotondur ama alttan alta bir tehdit akımı vardı.

"Bana bir şey söyleyebilir misin?" Corban sordu.

Shepherd'in yüzünde bir kızgınlık titreşimi belirdi.

Corban cevap vermemi beklemedi. "Nora'nın savunmasını nasıl aştın? Shep'in Fort Knox'tan daha sıkı kilitlendiğini hep biliyordum ama Nora'nın çok ayrıntılı bir duygusal koruma sistemi var. Bunu nasıl aştığını bilmek beni büyülüyor."

"Öyle mi yaptı?" Cox sordu.

Corban gözlüklerini burnuna doğru itti. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm o duygusal korumayı atlattı mı yoksa hala dışarıda mı?"

"Öyle olmalı. Burada Nora'dan bahsediyoruz."

"Haklısın."

Hepsi başıyla onayladı.

Garip bir şekilde Corban'ın ne demek istediğini anlamıştım. "Beni dışarıda tutmaya çalıştı ama sanırım ben de onu dışarıda tutuyordum. Yine de bunların seni neden ilgilendirdiğini bilmiyorum."

Corban, "O çok ilginç bir kaçınan bağlanma vakası," dedi. "Bunu erkeklerde kadınlardan daha sık görürsünüz. Ve Nora'nın bu konuda gerçekten kendine has bir tarzı var."

Shepherd elini kaldırdı. "Tamam, Nash."

"Evet, dikkatli ol," dedi Cox. "Corban bir konuya girdi mi, sana hiç bilmek istemediğin her şeyi anlatır. Ona istakozlar hakkında soru sormayın."

"İstakoz mu?" Ben sordum.

"Ya da penguenler." Cox yine sırtıttı.

Corban, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi, "Hayvanlar dünyasının bize insan davranışları hakkında öğreteceği çok şey var," dedi.

"Odaklan," dedi Shepherd. "Bilmeniz gereken şey şu. Nora karımın hayatındaki en önemli insanlardan biri. Bu da onu benim hayatımdaki en önemli insanlardan biri yapar. Ve kimsenin ona zarar vermesine müsamaha göstermeyeceğim."

"Aynen öyle," dedi Corban.

Cox elini tekrar kaldırdı. "Aynen, burada."

Sanki hepsi deliymiş gibi onlara baktım. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Bu bir şaka."

"Hayır," dedi Corban. "Merak etme, ben de aynı konuşmayı yaptım. Harika g i d i y o r s u n . "

"Yine aynı," dedi Cox, her zamankinden daha eğlenmiş görünüyordu. Corban'a döndü. "Haklısın, işin diğer ucunda olmak eğlenceli."

"Sana söylemiştim."

"Buraya gerçekten de Nora'ya zarar vermememi söylemeye mi geldin?" Corban ve Cox başlarıyla onayladılar.

"Eğer bunu yaparsan, hayatını mahvetmek için elimden gelen her şeyi yaparım," dedi Shepherd.

Bu cümleyi duygusuz bir şekilde söylemesi tüylerimi diken diken etti.

"Bu o Çılgınca. Sen farkına varmak Bu, Değil mi?
Sen gibi a demet.

aşırı korumacı kardeşler."

Cox, "Anlayacağınızı tahmin etmiştim," dedi. "Ve sakın aldanmayın. Shepherd şaka yapmıyor. Hayatınızı gerçekten mahvedecek. O yüzden tavsiyem? Nora'ya zarar verme."

Bu görüntü karşısında biraz alınmak istedim. Beni tanımıyorlardı. Nora hakkında ne hissettiğimi ya da onun benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorlardı. Bu adamlar kim olduklarını sanıyorlardı?

Sonra anladım. Onlar onun ailesiydi.

Çoğu zaman benimkini hafife aldım. Hâlâ mutlu bir evlilikleri olan anne ve babam. Kendi çılgın aileleri olan ve birbirlerinin hayatlarına -bazen çok fazla- dahil olmakta ısrar eden kardeşlerim.

Nora'da bu yoktu. Muhtemelen hiç olmadı. Bu yüzden o yarattı.

Bana arkadaşlarını her şeyden çok sevdiğini açıkça söylemişti. Ve onu derinden önemsedikleri belli olan kocalarıyla karşılaştığımda, nihayet hayatının başka bir kısmına bir pencere açtığımı fark ettim. Ailesine.

"Endişelenmenize gerek yok. Ona değer veriyorum. Hem de çok. İlişki kelimesini söylediğimde tereddüt eden oydu. Ama bir yolunu bulduk."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Cox, eğlenen sırtışı yüzünü hiç terk etmeden. "İlk ortaya çıktığında yanlış adamı yakaladığınızı düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum."

Shepherd, "Senin ondan hoşlanmanın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Hayır, öyle. Dövmeleriyle falan biraz korkutucu görünüyor." Cox bana döndü. "Ve kesinlikle Nora'mız için seni seçmezdim. Oldukça özel bir zevki var. Ama diyebilirim ki

Bu da sizin onun için doğru kişi olma ihtimalinizi artırır. İhtiyacı olan son şey, onu sadece geçici bir kol şekeri olarak isteyen başka bir takım elbise."

"Bu iyi bir nokta," dedi Corban. "İnanın bana, burada olmamız bile önemli bir gelişme."

Bu ilginçti. "Onun çıktığı her erkeğı tehdit etmek için gelmiyor musunuz?"

Cox, "Hiçbirini tehdit etmek için ortaya çıkmıyoruz," dedi. "Görünüşe göre siz özelsiniz."

"Sorumluluk senin," dedi Shepherd. "Eğer ona bir şey olursa, seni suçlarım."

Tekrar gülümsedim. "Bu bir meydan okumaya benziyor." "Bu bir tehdit."

"Tamam, anladım. Dediğim gibi, endişelenecek bir şey yok."

Cox ayağı kalktı ve tekrar elimi sıktı. "Dex, benim için bir zevkti." "Teşekkürler. Sanırım."

Corban elimi sıktı. "Kaçınan bağlanma konusunda herhangi bir referans materyale ihtiyacınız olursa bana haber verin. Yardımcı olabilir."

"Teşekkürler."

Shepherd yine elimi sıkmadı. Bana soğuk bir bakış fırlattı ve diğeri ikisini takip ederek kapıdan çıktı.

Bu ilginçti.

Geldikleri için kızgın değildim, beni tehdit ettikleri için bile. Hayatında onu kardeşleri gibi kollayacak kadar önemseyen iyi insanların olması Nora için iyi hissettiriyordu.

Hatta bu şekilde tehdit ettikleri ilk kişi olduğum için göğsümü biraz kabarttım.

Aynen öyle.

NORA

D Eski sevgilim benimle birlikte koşuyordu, nefes alış verişleri sabitti. Öğleden sonra hava ılıktı ve dün geceki yağmurun kalıntıları kolaylıkla önlenebilecek şekilde birikmişti.

kaldırım boyunca ve caddenin alçak noktalarında su birikintileri vardı. Tepemizdeki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor ve hoş bir banliyö sessizliği etrafımızı sarıyordu.

Sokağımıza döndük ve yavaş yavaş yürümeye başladık.

"Senden bir koşucu yapacağımı söylemiştim," dedim dirseğimle onu dürterek.

"Ben sadece manzara için buradayım." Arkama yaslanıp kışkıma baktı, sonra da tokatladı. "Buna değer."

"Dikkatli ol koca adam, şaplak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun." Biraz hırladı. "Benim pis kızım. Buna bayılırsın."

Ona hınzırca bir sırıtiş attım. "Gerçekten istiyorum. Ama sonra."

Kışkıma bir kez daha tokatladı, sonra da iyice sıktı. "Riley yaz için eve döndüğünde ne yapacağız?"

"Daha sessiz olmamız gerekecek. Ya da büyükannesiyle bol bol yatıya kalmasını sağlamalıyız."

"İyi karar."

"Bu arada, dün birkaç arkadaşınla tanıştım." "Gerçekten mi? Kimlerle?"

"Shepherd, Corban ve Cox."

Durdum. "Bu üçüyle nerede tanıştın?"

"Dükkanımda."

"Neden senin dükkânındaydılar? Sakın bana Corban ve Hazel'in aynı penguen dövmelerini yaptırdıklarını söyleme."

"Hayır, dövmeleer için orada değillerdi. Beni korkutmayı umuyorlardı." Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Ne?"

Bir elini belime doladı ve beni kendine çekti. "Sana zarar verirsem hayatımı mahvedeceklerini bildiğimden emin o l m a k istediler."

"Aman Tanrım. Yapmadılar."

"Yaptılar. Aslında oldukça etkileyiciydi." "Çok özür dilerim."

"Olma." Alnımdan öptü. "Seni önemsiyorlar. Buna saygı duyuyorum."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamışlardı."

"Bunu bana da söylediler." Göğsünü biraz kabarttı. "Koca çetesinin ziyaretini hak ettiğime göre özel biriymişim."

"Kafana girmesine izin verme."

"Arkadaşlarından bahsetmişken." Tekrar elimi tuttu ve yola çıktık.

"Onlarla tanışabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Onlarla yakında tanışabilir miyim?"

"Elbette, onları davet edeceğim. Aklıma gelmişken, smokinler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne p a h a s ı n a olursa olsun onlardan kaçınılmalıdır." Bana şüphyle baktı. "Neden?"

"Y a k l a ş a n bir etkinliğim var. Siyah kravatlı." Parmağımı göğsünün ortasında gezdirdim. "Eşim olur musun?"

İnledi. "Olay nedir?" "Bu cevabınızı değiştirecek mi?"

"Muhtemelen değil ama yine de bilmek istiyorum."

"Everly bir hayır kurumu işletiyor. Siyah kravatlı bir kumarhane gecesi. Eğlenceli o l a c a k . "

Başını salladı, sanki onu buna ikna ettiğime inanamıyormuş gibiydi. "Elbette gideceğim. Ama smokin giymek gerekiyorsa, eğlenceli olacağından şüpheliyim."

Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. "Çok lezzetli görüneceksin."

İçeri girdik ve kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz Riley koşarak merdivenlerden indi.

"Hey, baba?"

"Selam, ufaklık."

"Um..." Merdivenlerin dibinde durdu ve elleriyle oynadı. Saçları daha önce onun için yaptığım kalın Fransız örgüsüyle örülmüştü ve üzerinde en sevdiği tek boynuzlu at tişörtü ile kot pantolonu vardı. "Annem aradı."

Odadaki tansiyon yükseldi. Dex kaskatı kesilmişti ama tepkisini gizlemeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Midem bulandı.

"Öyle mi?" Dex dikkatlice söyledi. "Ne istiyormuş?"

"Beni görmek istiyor."

"Ne zaman?"

"Bu gece. Akşam yemeği için."

Dex derin bir nefes aldı. "Onu görmek istiyor musun?" Riley başını salladı. "Evet. Onu görebilirim."

"Emin misin?"

"Evet, sorun değil. Onu bir süredir görmüyordum, o yüzden madem boş, ben de geleyim bari."

"Tamam," dedi. "Eğer istiyorsan, benim için sorun değil."

"Beni almak için saat altıda burada olacağını söyledi. Ona mesaj atıp gidebileceğimi bildireceğim." Riley arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı, odasına doğru koştu.

Kendimi biraz garip hissettim, sanki çok özel bir şeye tanık olmuştum. Dex hiçbir şey söylemedi, sadece mutfığa doğru yürüdü. İçindeki öfkenin elektrik şimşekleri gibi çakıp söndüğünü hissedebiliyordum.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için onu takip ettim.

"Gelse iyi olur." Bir dolabın kapağını çarptı. "Bu genelde sorun olur mu?" Sordum, sesim nazikti. "Bazen."

Ona bir şey teklif etmek istedim - rahatlatmak, güvence vermek, herhangi bir şey. Ama bu durum benim alanım değildi, beni de ilgilendirmiyordu. Bazen ebeveynlik yapan eski bir sevgiliyle başa çıkmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Nora," diye seslendi Riley üst kattan. "Gelip ne giyeceğime karar vermeme yardım eder misin?"

Dex'in gözlerine baktım, yol göstermesini bekliyordum. Sorun olur muydu? Hassas bir aile durumuna müdahale etmek istemedim.

"Sorun yok," dedi.

Yukarı çıktım ve ilk defa Riley'nin yanında kendimi farklı hissettim. Dans için kıyafet seçmesine yardım etmek eğlenceliydi. Ortaokulun sosyal mayın tarlasıyla başa çıkması için ona tavsiyeler vermek de kolay gelmişti.

Ama iş bu noktaya geldiğinde rolümü bilmiyordum. Komşu kadın mıydım? Moda ve arkadaş tavsiyeleri vermeye istekli bir akıl hocası mı? Yoksa babasıyla çıkan kadın mı? Onunla biyolojik annesinden çok daha fazla zaman geçiren biri.

Kendimi bulduğum yerin gerçekliği bana çok fazla ucuz tekila içmişim gibi çarptı, bacaklarımın sallanmasına ve başımın dönmesine neden oldu.

Bekâr bir babayla çıkıyordum. Bu da tam olarak anne olmayan ama biraz ona benzeyen bir rol için gönüllü olduğum anlamına geliyordu. Ve şimdi hiç prova yapmadığım bir rol için sahneye çıkmak üzereydim.

Sahip çık, Nora.

Derin bir nefes alarak Riley'nin odasına girdim. "Merhaba, tatlım."

Yatak odasının ortasında, elleri kalçalarında, etrafı atılmış giysilerle çevrili bir şekilde duruyordu. "Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir bakışta Riley'nin kıyafet kaygısının nereden kaynaklandığını anladığımı hissettim. Annesini etkilemek istiyordu.

Kalbim kırıldı.

"Bence en iyi kıyafet kendinizi harika hissetmenizi sağlayan kıyafettir," dedim. "Eğer kendinizi bir milyon dolar gibi hissederseniz, bir milyon dolar gibi görünürsünüz. O yüzden bunu en sevdiğin parçalara indirgeyelim ve oradan devam edelim."

"Hmm." Etrafındaki dağınıklığa baktı, sonra bir gömlek aldı. "Bu çok şirin."

"İyi başlangıç. Başka ne var?"

Kıyafetlerini karıştırırken alt dudağını dişledi. Yerden ve yataktan birkaç parça daha topladıktan ve dolabını karıştırdıktan sonra, bir dizi üst ve alt giysiyi ortaya koydu.

"Bu mükemmel, tatlım. Bunların arasından hangi üst seni en iyi hissettiriyor? En Riley hangisi?"

Daha önce giydiğini gördüğüm mor bir gömleğe uzandı. İçgüdüğü doğruydu, tam ona göreydi. Şirin, renkli ama gösterişsizdi ve gözlerini ortaya çıkarıyordu.

Ama onu bıraktı ve dolabına geri döndü. Dışarı çıktığında askıda mavi bir elbise vardı. "Sanırım bunu giyeceğim."

Gözlerimi kısmıştım. Elbisede yanlış bir şey yoktu. Sevimliydi, çocuksu görünmeyecek kadar modern ama on üç yaşındaki bir çocuk için mükemmel olacak kadar mütevazı bir kesimi vardı.

Sorun şu ki, o değildi.

"Emin misin?" diye sordum.

"Sanırım öyle. Neden? Hoşuna gitmiyor mu? Her zaman elbise giyiyorsun."

Çok fazla elbise giydim. Onların cilveli kadınsılığını severdim.

"Seviyorum. Ve bu güzel bir elbise. Rengini beğendim. Sadece bu gece için bunu seçmene biraz şaşırdım. Mor gömleği aldığımda, bunun mükemmel olduğunu düşünüyordum. Sıkıntılı skinny jean'in ve babanla konuşup sana aldırduğumuz sandaletlerle eşleştirdim. Çok şirin ve çok Riley olurdu."

"Evet." Hâlâ elbiseyi tutarken mor gömleğe baktı. "Annem elbise giymemi seviyor ama."

"Anlıyorum. Sandaletler bununla da güzel duracaktır."

Tekrar başını salladı ve gülümsedi, gözleri çok umutluydu.

"Öyle mi olacak?" "Olacaklar. Çok güzel görüneceksin."

"Teşekkürler, Nora." Elbiseyi yatağın üzerine bıraktı ve bana sarıldı.

"Acele etmeliyim. Saat neredeyse altı oldu."

Atılmış giysilerin etrafından dolaştım. "Saçın için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Örgünün içinde bırakacağım. Ama teşekkürler."

En azından annesinin saç hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmiyordu.

Aşağı indiğimde hoşnutsuzluk içimi kemiriyordu. Dex oturma odasında bira içiyordu. İlk tanıştığımızdan beri onu hiç bu kadar içine kapanık görmemiştim. Hiçbir şeye bakmıyordu, gözleri dümdüz karşıya bakıyordu ve boşta elini dizine vuruyordu.

"Burada olmam sorun olur mu?" diye sordum.

Bakışlarını ayırdı ve bana baktı, gözleri yumuşadı. "Hayır, sorun değil. Özür dilerim, Brooklyn beni çok etkiliyor. Riley'nin onu görmesine izin vermeli miyim yoksa tamamen kesmeli miyim diye hep tereddüt ediyorum. Riley onu görmek istiyor, nasıl hayır diyebilirim ki? Brooklyn onun annesi ve bazen ziyaretleri iyi geçiyor. Ama işler iyi gitmediğinde Riley hayal kırıklığına uğruyor."

Kanepede yanına oturdum ve kolunu okşadım. "Annesinin onu kabul etmesini gerçekten istiyor gibi görünüyor. Giymek için bir elbise seçti çünkü annesinin bundan hoşlandığını düşünüyor."

"İşte, demek istediğim bu. Bundan nefret ediyorum. Riley elbise giymek istiyorsa giyebilir ama annesine kendini beğendirmek için değil."

"Onunla başka bir şey için konuşmalı mıydım? Biraz geri adım atmak ve ona kendini iyi hissettiren şeyi giymesini söylemek istedim. Ama bunu yapmalı mıyım emin değildim."

"Sorun yok. Mesele elbise değil. Mesele de bu, Riley'nin eninde sonunda kendi kendine öğrenmesi gereken bir şey. Annesi ne derse desin kendisi olmaya karar vermeli. Ya da söylememeli."

"Dürüst olmak gerekirse, ebeveynliğin bu kadar karmaşık olduğunu bilmiyordum. Bilmeliydim. Küçük bir insan yetiştiriyorsunuz ve onlar hiçbir şey bilmeden dünyaya geliyorlar. Ama bu çok fazla olmalı."

"Öyle ve yaşlandıkça daha da karmaşıklaşıyor." Saati kontrol etti. "Geç kalacak. Bunu biliyorum."

Riley mavi elbisesi ve sandaletleriyle merdivenlerden indi. Ona öğrettiğim gibi biraz makyaj yapmıştı ve dudakları parlaticıyla parlıyordu.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu.

Dex hiçbir şeyi kaçırmadı. "Çok güzel görünüyorsun." Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. "Teşekkürler baba."

En alttaki merdivene oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak çenesini ellerinin arasına aldı.

Dakikalar acı verecek kadar yavaş ilerliyordu. Dex birasını yudumlarken vücudundaki kızgın gerginlik artıyordu. Riley'nin ifadesi umutludan endişeliye dönmüştü.

Kalktı ve yukarı çıktı. Dex hiçbir şey söylemedi. Kanepede onun yanında bekledim, saate bakmamaya çalışıyordum. Brooklyn geç kalmıştı.

Riley geri geldi. Gözlerimizi kaçırarak mutfığa gitti. Ne yaptığını bilmiyordum ama annesini beklerken zaman doldurmaya ve dikkatini dağıtmaya çalıştığından şüpheleniyordum.

"Genelde ne kadar geç kalır?" Fısıldadım.

"Duruma göre değişir." Nefesinin altından küfretti. "Gösterdiği sürece."

Altı buçukta ondan hiçbir iz yoktu. Riley hâlâ mutfaktaydı. Dex koltuktan kalktı, elindeki bira şişesini yere bıraktı ve telefonunu çıkardı. O kenara çekilip ön kapıya yaklaşırken ben olduğum yerde kaldım ve bir arama yaptım.

"Neler oluyor?" diye sordu, sesi kısıktı. "Her şey yolunda mı?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, dinledi.

"O zaman onu neden aradın?"

Riley mutfak kapısında belirdi. Ellerini birbirine kenetlemiş, babasını izliyordu.

Dex bir elini ön kapıya dayadı, sırtı kızına dönüktü. "Bunun iyi olmadığını farkındasın, değil mi? Bunu anladın mı?" Sessizdi.

tekrar. "Hayır, bu saçmalık. Giyinmiş kuşanmış seni bekliyor."

"Baba, sorun yok," diye fısıldadı Riley.

"Hayır, kışını kaldırıp buraya gelmen ve kızını yemeğe götürmen gerekiyor." Durdu ve bir nefes verdi. "Tamam. Ben ona söylerim."

Aramayı sonlandırdı ama arkasını dönmedi. Sadece telefonunu indirdi ve yavaşça nefes alırken kendini kapıya dayadı.

Riley, "O gelmiyor," dedi.

"Hayır." Döndü. "Bebeğim, özür dilerim. Bir işim çıktı."

Şaşırtıcı bir şekilde Riley'nin gözleri yaşlarla dolmadı. Yüz hatları sertleşti ve çenesi gerildi.

Tıpkı Dex'in sinirlendiği zamanki haline benziyordu.

"Sorun değil." Sesi garip bir şekilde robotikti. "Umurumda değil."

Dönüp üst kata koşmak ve kapıyı çarpmak üzere olduğunu hissediyordum. Ne yaparsam yapayım ya da yapmayayım canı yanacaktı ama belki Dex ve ben acısını hafifletebilirdik.

"Dışarı çıkalım," dedim, ayağa kalkarken sesim kararlıydı. "Üçümüz. Biliyorum aynı şey değil ve bu durumu düzeltmez. Ama kendine bir bak. Bunu bir gecede harcayamayız."

Riley'nin ifadesi yumuşadı. "Bunu giymeli miyim?"

Yaklaştım ve ellerini tuttum. "Tatlım, ne istersen giy. Martini bardaklarında mocktail servis eden bir yere gideceğiz. Sadece benim içkim gerçek martini olacak." Göz kırptım.

Gülümsedi ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Hemen döneceğim."

Bir nefes verdim ve Dex'e döndüm. Yüzünde huşu dolu bir ifadeyle bana baktı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunu tamamen berbat ederdim ve şu anda üst katta ağlıyor olurdu."

"Gözyaşları muhtemelen kaçınılmazdır, çilekli limonata kokteyliyle bile. Bu tür bir reddedilmeye katlanmak kolay değildir."

"Hayır, değil." Yaklaştı ve beni kendine doğru çekti, kalın kollarını etrafıma sardı. "Ama bu yardımcı oluyor. Sen yardım ediyorsun."

Şimdi gözyaşlarımın eşiğindeydim. Onları yuttum ve kollarımı beline doladım.

Riley mor gömleği, kot pantolonu ve sandaletleriyle merdivenlerden hızla indi. Kıyafetini mükemmel bir şekilde tamamlayan beyaz ve lavanta rengi boncuklardan oluşan bir kolye eklemişti ve bu tam Riley'ye göre idi.

Onunla çok gurur duyuyordum.

"Ben hazırım," dedi.

Kendime baktım ve ilk kez hâlâ koşu kıyafetlerimin içinde olduğumu fark ettim. "Üstümü değiştirsem iyi olacak. Bana on dakika ver."

"On dakika içinde hazır olabilir misin?" Dex sordu. Bana inanmadığı belliydi.

"Tatlım, ben sürprizlerle doluyum."

Kalbime korkunç şeyler yapan bir bakışla bana sıırttı. Yan kapıya gitmeden önce ona hızlı bir öpücük verdim, henüz konuşamadığım şok edici bir gerçekle doluydum.

O adama belki, muhtemelen, biraz aşkıttım.

DEX

Brianne'i dövme randevusu için istasyonuma geri götürdüğümde en ufak bir gerginlik hissetmiyordu. Enerjisi rahatlamıştı ve yüzünde bir gülümseme vardı. Saçlarını toplamış, siyah bir atlet ve kot pantolon giymişti. Kocasını getirmişti, Matt adında bir adamdı ve ondan hemen hoşlandım. Ona büyük bir gururla bakıyordu, sanki "evet, benim kızım hayatta kaldı" der gibiydi.

Onu sandalyeye oturttum ve bize daha fazla mahremiyet sağlamak için bir perde çektim. Matt onun yanına oturdu, elini tutmaya ve ihtiyaç duyarsa onu rahatlatmaya hazırды.

"Sizin için üç farklı tasarımı var," dedim. "Unutmayın, bunlar başlangıç noktaları. İstedığınız değişiklikleri yapabilirim, istediğiniz unsurları birleştirebilirim, neye ihtiyacınız varsa. Sen yüzde yüz mutlu olana kadar başlamayacağız. Günümün geri kalanını senin için ayırdım, böylece istediğimiz kadar zaman ayırabiliriz."

Brianne, "Harika, çok teşekkür ederim," dedi.

Onun için hazırladığım tasarımları getirdim. Bir tanesi çiçek desenliydi, mastektomi dövmeleeri için yaygın bir seçimdir. İkincisi rüzgârda uçan tüylere benziyordu.

Ama üçüncüsü benim favorimdi.

Bir göğüste, uçan bir kuşun ana hatları stilize edilmiş, çizgiler ağır olmaktan ziyade narindi. Bir göğsünde alevler, diğer göğsünde ise kuşun ateşli uçuşundan arta kalan küller vardı. Küllerin arasından yükselen bir Anka kuşu.

Anka kuşunu ona yapmak istesem de zorlamak istemiyordum. Çizimlere bakmasına ve kocasıyla görüşmesine izin verdim.

bekledi.

"Bu," dedi anka kuşunu göstererek. "Bunu isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama bundan daha mükemmel olamazdı."

"Bu tam ona göre," dedi Matt. "Onunla bir kez karşılaştıktan sonra onu nasıl bu kadar mükemmel yakaladın bilmiyorum ama tam isabet."

Sırıttım. "Bunu seçeceğini umuyordum."

Tasarımın detaylarını gözden geçirdik ve mükemmel olana kadar küçük değişiklikler yaptık. Sonra ihtiyacım olan her şeyi hazırlamak için işe koyuldum. Tasarımı, cildinde şablon oluşturacak transfer kağıdına aktardım ve istasyonumun geri kalanını hazırladım.

"Tamam, Brianne, gerçek ana yaklaşıyoruz. Yerleştirmeyi doğru yapabilmemiz için tişörtünü çıkarmanı istiyorum."

Atletini ve sütyenini çıkarıp Matt'e verdi. Objektif olarak bakıldığında, göğüs rekonstrüksiyonu harika görünüyordu. Çok doğal.

"Cerrahınız iyi iş çıkarmış," dedim.

Brianne, "Aman Tanrım, Dr. Reid en iyisiydi," dedi. "Başta onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama zamanla bana alıştı."

"Dr. Weston Reid?" Ben

sordum. "Evet, bu o."

"Dünya küçük. Onu tanıyorum. Sayılır. Yengesi Mia ile aynı okula gitmiştik. Kısa bir süre önce ailesiyle karşılaştım. İyi insanlar."

"Bu çok çılgınca. Dünya gerçekten de küçük."

Şablonu cildine aktardım ve aynada yerleşimini kontrol etmesini istedim. Memnundu, bu yüzden işe koyulma zamanı gelmişti.

Tasarım şekillenirken dövme makinem elimde vızıldadı. Önce siyahla çalışarak dış hatlarla başladım. Brianne, daha hassas olabilecek bölgelerde çalıştığım bile neredeyse hiç irkilmedi. Kesinlikle sert bir kızdı.

Ben çalışırken Matt onunla sohbet etti. Kendimi alana girerken hissettim, odağım keskinleşti. Anka kuşu canlandı, tıpkı zihnimde gördüğüm gibi. Gölge alanlarla vurgulanan narin siyah çizgiler. Sonra ateş. Turuncu ve kırmızı alevler, arkasından kıvılcımlar. Vücudunu boğmadan hareket ve derinlik vardı. Hikaye olmadan bir hikaye anlatıyordu. Trajedi ve korku, hayatta kalmasının alevleri arasında yanıp kül oldu.

Saatler göz açıp kapayıncaya kadar geçti, sanki transa geçmiş gibiydim. Çalışmamı inceledim, en küçük ayrıntıları kontrol ettim. Birkaç ayarlama yaptım, daha fazla mürekkep gereken yerleri doldurdum. Sonra bitti.

Matt aynada kendini görebilmesi için kalkmasına yardım etti. Uzun bir süre kıpırdamadan durdu ve yeni mürekkeplenmiş tenine baktı. Gözlerinden yağlar akmaya başladı.

"Mükemmel," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. Kocasına ona gülümsedi.

Onlara biraz zaman tanıyarak bekledim. Sonra onu düzgün bir şekilde sardım ve bakım sonrası talimatların üzerinden geçtim. Gittiler ve ben bir tatmin duygusu hissettim. Güzel bir şey, bir insanın tüm yaşam yolculuğu boyunca onunla birlikte seyahat edecek bir sanat eseri yaratmak gibisi yoktu. Ve Brianne gibi çok şeyin üstesinden gelmiş bir müşteri özellikle özeldi.

Kari istasyonumu temizlememe yardım etti. Sonra herkese iyi geceler diledim ve ayrıldım. Bu akşam Nora'nın arkadaşları gelecekti, böylece nihayet onlarla tanışabilecektim ve arada biraz zamanım olduğu için mutluydum. Fiziksel olarak kendimi harika hissediyordum. Nora sayesinde dün gece gerçekten uyumuştum. Ama zihinsel olarak tükenmişim. Biraz ara verdiğim için mutluydum.

Telefonum çaldığında evin yolunu yarılamaştım. Annemdi.

"Selam anne."

"Selam, tatlım. Günün nasıl geçti?"

"Harika, aslında. Az önce inanılmaz bir mastektomi dövmesi yaptım. Harika oldu."

"Bu çok hoş. Ne güzel bir hediye." "Evet, böyle dövmeler gerçekten tatmin edici."

"Riley nasıl? Durumu iyi mi?"

Anneme Brooklyn'in son numarasını anlatmıştım. Riley'yi arayıp bir saat sonra onu ektiğine hâlâ inanamıyordum. "Bu konuda sessiz kaldı. Yıl sonu için okulda yapacakları eğlenceli şeylerin aklını başından alacağını umuyorum."

"Dilimi tutacağım, ama nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Koroya vaaz veriyorsun. Çok öfkeliyim. Nora'nın orada olmasına sevindim. Muhtemelen onun için garip bir durumdu ama Riley'nin daha iyi hissetmesi için çok şey yaptı."

"İşler ciddileşiyor mu?"

"Nora ile mi?" Tereddüt ettim. İşler ciddileşiyor muydu? "Bilmiyorum anne. Her şey yolunda. Uğursuzluk getirmek istemiyorum."

"Saçmalama. İlişkinize uğursuzluk getirmeyeceksin."

"Hayır ama beklentileri çok yüksek tutmak da istemiyorum. Beni yanlış anlamayın, o harika biri ve Riley onu çok seviyor."

"Ama?"

"Ama nereye gittiğini bilmiyorum." Nora'nın *sonsuzluk* ve *evlilik* gibi kelimeler hakkında ne hissettiğini zaten bildiğimi açıklamak istemedim. Bunlar ona göre değildi. "Bu konuşmayı yapmadık, o yüzden bu konuyu kapatalım."

"Yeterince makul. Burnumu sokmak istemem." "Evet, istiyorsun."

"Tamam, anlıyorum. Ama ben senin annemim. Seni seviyorum."

Riley'ye sahip olmadan önce, özellikle de ergenlik çağına girmeden önce, bunu anlayamazdım. Ama şimdi kendi kızım kendi hayatını kurmaya başladığında, ona neler olduğunu araştırmak için benzer bir dürtü duydum - çünkü onu seviyordum.

"Biliyorum anne. Ben de seni seviyorum."

Vedalaştık ve telefon görüşmesini sonlandırdı. Sırtımı biraz esneterek yer değiştirdim. Çalışırken sertleşmişti. Okuma gözlüklerim gibi, artık yirmi beş yaşında olmadığımı hatırlatan rahatsız edici bir şeydi.

Annemin sorusunu ne kadar görmezden gelmek istesem de -işler ciddileşiyor muydu- aklımdan çıkmıyordu. Nora ile aramızın iyi olmasını istiyordum. O kadar uzun süredir birlikte bile değildik, öyleyse neden huzursuzdum?

Cevabı biliyordum. Sadece çok fazla düşünmek istemedim. Çünkü olayların nereye gittiğini görebileceğime dair bir his vardı içimde.

Baba olduğumdan beri sıradan ilişkilerden, sıradan seksten kaçınıyordum. Karşılıksız bir çıkışın iyi olacağı zamanlar olmuştu. Ve benimle bu anlaşmayı yapmaktan mutlu olacak birkaç kadın vardı. Ama ben oraya gitmemiştim. Kısmen Riley yüzünden, kısmen de günün sonunda gerçekten istediğim şey bu olmadığı için.

Nora'nın neden bağlanmaktan kaçındığını anlıyordum. O dangalak tarafından oyuna getirilmek onu derinden yaralamıştı. Babası da öyle. Ama bunun bizi nereye götürdüğünden emin değildim. Elbette, sıradan bir ilişkiden daha fazlasına geçmiştik.

Ama bu yol onu nereye götürdü? Daha derin bir bağlılığa açık mıydı yoksa sadece sürdüğü sürece gezintiye mi çıkmıştı?

Sorun şu ki, o artık hayatımızda olduğu için Riley ve ben onsuz ne yapardık bilmiyordum.

Nora Brooklyn değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Ama uzun vadede sunabileceğimiz şeylerle ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyordum. Sonsuzluk bir seçenek olsaydı bile.

Arabamı garaj yoluma çektim ve tüm bunları bir kenara ittim. Bunun zamanı değildi. Bu gece oyunumu oynamalıydım. Koca çetesinin beni mahvedeceğini hissediyordum.

Bana Nora'nın arkadaşlarının neye benzeyeceğini düşündüğümü sorsaydınız, muhtemelen ona çok benzediklerini varsayardım. Geçmişte çıktığım kadınların arkadaş gruplarının ortak yönleri yok denecek kadar azdı - nasıl giyindikleri, zamanlarını nasıl geçirdikleri gibi. Hatta bazıları birbirine benziyordu. Bir grup Nora klonu beklemezdim ama yine de bu grubun geleceğini tahmin etmemiştim.

Everly Calloway güzel, sarışın ve güler yüzlüydü. Varlığında, ciddi kocası Shepherd'ın tam tersi bir hafiflik vardı. Nora'nın onu neden sevdiğini anlayabiliyordum. O arkadaş canlısı ve hoş biriydi, kızı da aynı şekilde. Küçük Ella Calloway bana Riley'nin bebeklik yıllarını özletti.

Bir de Hazel Nash vardı. Nora'nın zıttı olan biri varsa o da Hazel'di. Nora akıcı ve zarifken, Hazel'in inekçe bir beceriksizliği vardı. Gözlükleriyle oynar, normal sohbet sırasında araştırmalardan ve istatistiklerden alıntılar yapardı. Diğer kızlar da onun bu tuhaflıklarına alışkındı. Kocası Corban da benzer bir entelektüel havaya sahipti. Zeki adam, biraz tuhaf. Ondan hoşlanmışım.

Ve Sophie Cox. O tatlı şey tekerlekler üzerinde ateşli bir karmaşaydı. Kıvrıkcık saçları ve bulaşıcı bir kahkahası vardı ve kocası Cox, onun yanlış adımlarını idare etme konusunda oldukça deneyimliydi. Nora onun biraz kazaya meyilli olduğunu söylemişti. Ben *birazına* itiraz ettim. İlk yarım saat içinde iki içkiyi devirdi, bir diğerini döktü ve neredeyse kendi ayağına takılıyordu. Cox onun kendine zarar vermesini engellerken sırtıttı ve ona her zaman "şekerim" diye seslendi.

Riley hepsine aşıktı.

Nora'nın arka bahçesinde takıldık - bu sabah işe gitmeden önce onun için çimleri biçmişim - atıştırmalıklar ve içeceklerle ve büyük bir buluşma için ailemi ağırlamaktan farklı değildi.

Çünkü bu buydu. Nora'nın ailesi.

Herkese bifttek ısmarlayabilmek için ızgaramı getirmiştim. İyi bir izlenim bırakmak istediğimi itiraf edebilirim. Kızlar toplanmıştı.

şemsiye masanın etrafında. Sohbet edip içkilerini yudumladılar, hatta Riley'yi de aralarına almışlardı. İçeriden biftekleri getirirken Nora'ya baktım ve göz kırptım.

Cox beni ızgaraya kadar takip etti ve getirdiği şişeden bana bir bardak viski uzattı.

"Sağ ol dostum."

Başını salladı ve kadehini kaldırdı. "Şerefede."

Bir yudum aldım. Güzeldi. İnsanı uyandıracak kadar yumuşaktı. "Bu paçayı kurtardığın anlamına gelmiyor" dedi. "Sadece açıklığa kavuşturulım diye söylüyorum." "Elbette değil."

Masada Sophie kıs kıs güldü. Cox, sanki onu var olan en ilginç ve çekici insan olarak görüyormuş gibi gülümsedi.

Bu hissi biliyordum.

"Sophie ile nasıl tanıştınız?" Ben sordum.

"Teknik olarak beşinci sınıftaydım ama bunun üzerinde durmayı sevmiyorum. Aptalın tekiydim. Bir sonraki sefer, bir otelin ikinci kat balkonundan aşağı iniyordu."

"Ciddi misin?"

"Gerçek hikaye." İçkisini yudumladı. "Şeker böceğimin kendini ilginç durumlara sokma eğilimi vardır. Ama Vegas'ta sarhoş olup evlenene kadar işler iyi gitmedi. Asla unutamayacağım bir akşamdan kalmaydı."

Şaka mı yapıyordu? İçimde öyle bir his vardı. "Vegas'ta sarhoşken evlendiniz ve her şey yoluna mı girdi?"

"Sonunda. O kesinlikle eve götürdüğüm en büyük kazanç."

"Nora bana bir bebeğiniz olacağını söyledi. Tebrik ederim."

"Sağ ol dostum. Bunun ben olacağım hiç aklıma gelmezdi. Evli, bebek sahibi. Bunun benim hayatım olacağını düşünmemiştim ama lanet olsun, çok şey kaçırmışım. Kızın çok tatlı bir genç bayana benziyor."

Bu beni gülümsetti. "O en iyisi. Neredeyse kaçırmakla ilgili ne demek istediğini anlıyorum. Riley sürpriz oldu. Hayatımı tamamen değiştirdi. Ama hiçbir şeyi değiştirmedim."

Ben biftekleri sıcak ızgaranın üzerine koyarken Corban yanıma geldi. "Dövmelerinin etkileyici olduğunu söyleyebilir miyim? Tasarımlarda her zaman tam kollularda göremeyeceğiniz bir bütünlük var."

"Teşekkür ederim. Bu kasıtlıydı. Gelişigüzel görünmemeleri için birbirleriyle uyumlu olacak şekilde tasarladım."

"Ne kadar yukarı çıkıyorlar?" Gözlüklerini düzeltti ve başını eğdi. "Omuza kadar mı? Peki ya göğsüne?"

Cox sırtarak, "Belki de kıyafetlerini çıkarmasını istemeden önce adama bir içki ısmarlamalısın," dedi.

"Sadece merak ediyorum. Vücut modifikasyonunun arkasında çok ilginç bir psikoloji var."

"Sağ taraftaki omzun üzerinden yukarı çıkıyor." Onlara göstermek için tişörtümün kolunu kaldırdım. "Solda kolun bir kısmına kadar. Biraz asimetriyi seviyorum. Peki ya siz çocuklar? Sizin mürekkebiniz var mı?"

Cox, "Benim için yok," dedi.

"Bende hiç yok. Peki ya Shepherd?" Corban başıyla Shepherd'ın viskisiyle tek başına durduğu yeri işaret etti. "Sence hiç dövmesi var mıdır?"

"Bu adam tam bir gizem," dedi Cox. "Asla bilemezsin." "Pek dost canlısı değil, değil mi?" Ben sordum.

"Ona alışıyorsunuz," dedi Corban. "İlk başta onun kötü olduğunu düşünmüştüm. Ama zamanla alışıyorsun."

"Shepherd harika bir adam," dedi Cox. "Sadece bunu kimsenin bilmesini istemiyor."

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu anlamış gibi yanımıza geldi. Corban ve Cox'a başıyla selam verdi. Bana dik dik baktı.

Doğru gibi görünüyordu.

Biftekleri kontrol ettim. Bir tarafları güzelce kızarmıştı, ben de ters çevirdim. Kömürleşmiş et kokusu havayı doldurdu. Spatulayı yere bıraktım ve kızlara baktım. Nora masanın yanında durmuş, küçük Ella'yı kucağında tutuyordu.

Göğsüm sıkıştı. Kahretsin, Nora böyle iyi görünüyordu. Bu bana gerçekten düşünmemem gereken şeyleri düşündürdü. Böyle bir geleceğin mümkün olup olmadığını bilmiyordum - eğer istediği buysa.

Eğer istediği şey biz olsaydık.

Lanet duygular. İşleri hep karmaşık hale getiriyorlar.

Benim sorunum neydi? Nora ve ben iyiydik. Acele etmek için bir neden yoktu. Birlikte iyiydik, Riley ondan hoşlanıyordu ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

Şimdilik.

Geleceğe gelince, eninde sonunda o köprüden geçmek zorunda kalacaktık. Ve diğer tarafta ne bulacağımı bilmemek biraz endişe vericiydi.

NORA

Iş konusunda yeniden heyecanlanmak iyi hissettirdi. Parmaklarım klavyemin üzerinde uçuşuyor, kelimeler kolayca geliyordu. April bana

Birkaç konu için ön onay alınmıştı, ben de bana hitap eden bir tanesini seçtim - bekâr bir babayla çıkmak. Çok kişisel olmayacaktı; birkaç tanıdığıma ulaşarak bekar babalarla çıkma deneyimlerini sordum, böylece kendi hikayelerimin yanında onların hikayelerine de yer verecektim. Ama bu konuya aşıktım ve hakkını vermeye kararlıyım.

Bir seks makalesi kadar çok tıklama getirmeyebilirdi, ancak içeriğimiz için geri dönmekten daha da heyecan duyan daha mutlu okuyuculara giden yolda bizi ilerleteceğine ikna olmuştum. Ayrıca bana araştırarak ve hakkında yazacak yepyeni bir şey vermiş olması da inanılmaz derecede tatmin ediciydi.

Sabah göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Saat neredeyse birdi, ben de öğle yemeği için mola vermeye karar verdim. Bugün ofise gelmişim ve caddenin aşağısında bir süredir gitmediğim güzel bir kafe vardı. Hava bulutluydu ama yağmur yağmıyordu ve temiz havada bir yürüyüş kulağa hoş geliyordu. Eşyalarımı topladım ve lobiye doğru yöneldim.

Tala zümrüt yeşili bir bluz ve koyu gri kalem etek giymiş asansör bekliyordu. "Hey, Nora. Öğle yemeği mi yiyeceksin?"

"Öyleyim. Yemek yedin mi? Bana katılmak ister misin?"

"Çok isterim." Ayaklarıma baktı. "Bu ayakkabılar harika. Her zaman bu kadar şık görünmene bayılıyorum."

"Teşekkür ederim." Bir ayağımı yana yatırdım ve ayakkabılarıma hayranlıkla baktım. Basit siyah topuklulardı ama ışıpta parıldayan hafif bir ışıltıları vardı. "Bunları giymeyi seviyorum."

"Sanırım o kadar yüksek topuklularla düşerdim."

"Bir öğrenme eğrisi var ama artık alıştım. Ve bunlar aldatıcı derecede rahat."

Asansör açıldı ve aşağıya indik. Restorana doğru yürürken sohbet ettik. Oraya vardığımızda, hostes bizi pencerenin yanındaki bir masaya oturttu. Birkaç dakika menüyü inceledikten sonra öğle yemeği sipariş ettik.

"Kurguda işler nasıl gidiyor?" Ben sordum.

"Her zamanki gibi." Omuz silkti. "Jenna'yla seyahat yazısı üzerinde çalışmayı yeni bitirdim, çok eğlenceliydi. Kuzeybatı Pasifik'teki küçük kasabalar. Şimdi ziyaret etmek istediğim en az beş yeni yer var."

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyleydi, ancak ikramiyelerimize ne kadar katkı sağlayacağından emin değilim. Bunu dengelemek için senin köşen olduğu için mutluyum. Yazılarınız her zaman tıklanıyor."

"Sanırım öyle."

"Lafı açılmışken, ne üzerinde çalışıyorsun?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "April ile konu yelpazemi genişletmek hakkında konuştum. Bekâr bir babayla çıkmak üzerine bir yazı üzerinde çalışıyorum ve bu çok canlandırıcı."

"Vay canına. Bunu kabul etmesine şaşırdım."

"Bu, izleyicilerin nasıl tepki vereceğini görmek için yapılan bir deneme çalışması. Özellikle başlangıçta tıklamaların düşebileceğini kabul ettik. Ancak bunun uzun vadede bizim için iyi olacağından eminim."

"Bu bir risk gibi görünüyor. Eleştirel olmaya çalışmıyorum, sadece herkes köşenizin aldığımız trafiğin büyük bir kısmını yönlendirdiğini biliyor."

"Öyle, ama oral seks ve çoklu orgazmla ilgili makaleleri geri dönüştürmeye devam ettiğimde bu ne kadar sürecek? Aynı şeyleri yeni şekillerde yazmak giderek zorlaşıyor."

"Bunu görebiliyorum. Ama düzenli orgazm olduğun için biraz daha kolay olmalı." Bana komplocu bir sırıtış attı. "Komşunla ateşli kaçamağın nasıl gidiyor?"

Gülümsedim. "Çok ateşli. Kesinlikle çok lezzetli."

"Bir kızı var, değil mi? O biliyor mu?"

"Sessiz kalmaya çalışıyorduk ama o anladı."

"Uh-oh. Bu iş daha da sulandı. Nasıl öğrendi? Sizi basmadı ya da başka bir şey yapmadı, değil mi?"

"Hayır, neyse ki değil. Genelde o evde yokken takılıyorduk. Ama onun fark etmeyeceğini düşündüğü birkaç kez benim evime geldi. Görünüşe göre fark etmiş ve babasının ne yaptığını anlayacak kadar akıllıymış."

"Komşunun seksi bekar babasıyla gizlice dolaşmak mı? Bayıldım buna."

"Yalan söylemeyeceğim, eğleneliydi. O harika bir adam." Servis elemanı salatalarımızı getirdi ve ben de peçeteyi kucağıma yerleştirdim. "Peki ya sen? Yakın zamanda biriyle tanışmadın mı?"

Başını salladı. "Yaptım ve iyi gidiyor. Onu Frannie ve Freddie ile tanıştırdım ve hepsi çok iyi anlaştı."

Hafızamı yokladım. Frannie ve Freddie kimdi? Sanki onlardan daha önce bahsetmiş gibiydi. "Onlar senin..."

"Gelincikler."

Evet, gelincikler. Pek aşına olduğum bir evcil hayvan türü değildi ama herkesin kendi hayvanı. "İyi gittiğine sevindim. Ve onun bir hayvansever olmasına."

"Hepsi birlikte çok tatlılar. Kendi evinde evcil hayvan besleyemediği için benimkine gelmeyi çok seviyor."

"Bu çok tatlı."

"Ve seks yaptığımızda bile karışmıyorlar, bu çok güzel. Yani, izliyorlar ama mesafelerini koruyorlar."

Buna ne diyeceğimi bilemediğimden gözümü kırptım. "Oh. Bu iyi."

"Evet, son erkek arkadaşımla olduğumdan çok daha iyi. Şimdi düşünüyorum da, bana bir şey anlatmaya çalıştıklarından oldukça eminim."

Bilmek istediğimden emin değildim ama sormadan da edemiyordum. "Ne yaptılar?"

"Çoğu zaman ona dostça davranıyorlardı ama bazen seksin ortasında yatağa gelip ayak parmaklarını kemiriyorlardı. Sert bir şekilde ısırıyorlardı ama bu onu hep korkuturdu."

"Bunun için onu suçladığımı söyleyemem."

Güldü. "Ben de öyle. Ama bizi yalnız bırakıyorlar, bence bu kabul ettiklerinin bir işareti."

"Bu ikiniz için de iyi. Ve ayak parmaklarınıza."

Birdenbire April'in benden odada egzotik hayvanlarla seks yapmanın nasıl yönetileceği hakkında bir makale yazmamı istemediğine sevindim.

Gelincikleri izlemeyi sever miydi? Tüylerim ürperdi.

Neyse ki, öğle yemeğimizi bitirirken sohbetimiz beni daha az utandıracak konulara yöneldi - çoğunlukla hafif ofis dedikoduları. Ben

onu yemeğe götürdüm ve birlikte geri döndük.

Makaleme geri döndüm ve iyi bir ilerleme kaydettim. Saat beşten kısa bir süre önce telefonum bir mesajla çaldı.

Dex: *Sadece seni düşünüyordum.*

Ben: *Bunu sevdim. Ben de seni düşünüyorum.*

Gülümsedim ve içimi bir sıcaklık kapladı. Dex gerçekten harika bir adamdı. Tala'ya bunun yarısını bile anlatmamıştım. Ondan milyonlarca farklı nedenden ötürü hoşlanıyordum, bunların en önemlisi pantolonunun içinde bile değildi. Evet, oradakini de seviyordum ama dahası da vardı.

O daha fazlasıydı.

Bu beni korkuttu çünkü bir bakıma ben de daha önce buradaydım. Ve kalbimi yanlış adama vermiştim. Sadece yanlış adama değil, erkek olarak adlandırılmayı hak etmeyen yalancı, hilekâr bir pisliğe. Aşk sandığım şey muhakememi bulandırmış, beni gerçeğe karşı körleştirmişti.

Kendime söz vermiştim, bir daha asla.

Ama Dex o değildi. Kalbimi söküp alan ve beni aşağılayan adam değildi. Ve babam da değildi. İkisinin de olmayı umabileceğinden daha iyi bir adamdı.

Ve belki de ona aşık olmaya başlamıştım. Birazcık.

Çok fazla değil. Henüz riske atamazdım.

Yapabilir miyim?

Bunlar büyük sorulardı ve bir erkeğe karşı kullanacağımı hiç düşünmediğim bir kelimeyle flört ediyordum. Sonsuza kadar.

Her şeyin oturması için zamana ihtiyacım vardı. Kalbim Dex'in farklı olduğunu biliyordu ve belki de nihai bağlılıkla ilgili katı kurallarımın uygulanmasına gerek yoktu. Belki de kurallarımı çiğnemesine izin vermeye devam edecektim. Ama bir parçam hâlâ korkuyordu; bu adımı atmaktan korkuyordu.

Bu riski almaktan korkuyorum.

Bu gece için planımız yoktu ve ne kadar geç saate kadar çalışması gerektiğinden emin değildim. Ama birden onu görmek istedim. Bir dakikalığına bile olsa ve yapabileceğim tek şey hızlı bir öpücük olsa bile. Ona ihtiyacım vardı.

Eşyalarımı topladım ve ofisten ayrıldım ama eve gitmek yerine Dex'in dövme dükkanına gittim.

DEX'İN DÜKKÂNI TEMİZ KOKUYORDU. Lobi, çiçekler ve kelebeklerden kafataslarına ve kan damlayan bıçaklara kadar çeşitli dövme seçeneklerini gösteren baskılarla süslenmişti. L şeklindeki ön tezgâh, piercing takılarıyla dolu bir cam vitrin olarak ikiye katlanmıştı.

Dükkân arka tarafa doğru uzanıyordu ve her iki yanında birkaç dövme istasyonu vardı. Yuvarlak göbeğinin üzerine dökülen uzun gri sakallı bir adam bir müşterinin koluna dövme yapmakla meşguldü ve onun arkasında, siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış bir kadın sandalyesinde yüzüstü yatan bir müşteri üzerinde çalışıyordu.

Arkalarında Dex'i görebiliyordum.

Çalışırken bir tabureye oturdu, sırtı bana dönüktü. Bekledim, onu görmenin tadını çıkarıyordum. Bu açıdan bile konsantrasyonunu, odaklanmasını hissedebiliyordum. İşine derinlemesine dalmıştı ve ona ne kadar hayran olduğumu fark ettim. Hukuk fakültesini bırakıp dövme dükkânı sahibi olmuştu. Bir hayali gerçeğe dönüştürmüştü ve ben de onun içinde duruyordum.

Dükkân birdenbire yeni bir anlam kazandı. Sadece iğneler ve mürekkep, kafatasları ve bıçaklar, kelebekler ve çiçekler değildi. Onun işi, onun sanatı, onun amacıydı. Onun başarısıydı.

İnanılmaz kırmızı bukleleri, sayısız piercingi ve her iki kolunda dövmeleri olan bir kadın arka odadan çıktı. Dostça bir gülümseme sundu. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

"Aslında Dex'i görmeye geldim. Sadece merhaba demek için." Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, sen Nora mısın?" "Evet, benim."

"Harika." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kahretsin, o haklı, çok seksisin."

"Teşekkür ederim."

"Bir müşterisi var ama her an işi bitebilir." Omzunun üzerinden uzun sakallı dövme sanatçısına baktı. "Hey, Sonny, Dex'in kızı Nora burada."

Sonny döndü ve gözlüğünü düzeltti. "Sen Nora mısın?"

Küçük bir el sallamayla başımı salladım. "O benim."

"Vay be. Dex şaka yapmıyormuş. Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de."

Dex dükkânının önünde neler olduğunu fark etmemiş gibiydi. Yaptığı şeye kendini çok kaptırmıştı.

"Ben Kari," dedi kız. "Takılmaktan çekinmeyin."

"Teşekkürler."

Dükkânın arka tarafına gitti ve bir köşede kayboldu. Ben ön tarafta bekledim, cam vitrindeki piercing takılarına göz gezdirdim. Aletlerinin vızıltısı ve alçak sesle konuşmaları havada uğulduyordu.

Dex'i farklı bir açıdan görebilmek için tezgâhtan aşağı indim. Kolunun üst kısmına bir dövme yaparken müşterisi oturuyordu. Uzaktan da olsa onu çalışırken izlemek hoşuma gidiyordu. Ve aklıma tuhaf bir düşünce geldi.

Ya bana dövme yaptırırsa?

Dövmeler hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Ama Dex'le tanıştığımndan beri -ve onun mürekkebiyle yakından ve kişisel olarak çok fazla zaman geçirdiğimden beri- dövmeleri yeniden takdir etmeye başladım. Dövmeler güzel bir vücut sanatından sohbet parçalarına, bir hayatta kalma hikayesine ya da sevilen birini onurlandırmaya kadar her şey olabilir. İçlerinde çok fazla çeşitlilik, çok fazla güzellik vardı. Ve Dex inanılmaz yetenekliydi.

Dövme yaptırmak istememden ziyade, Dex'in sanatının bir parçasını, yani benim bir parçam olabilecek bir şeyi istiyordum.

Sonunda Dex ayağa kalktı ve sırtını gerdi. Müşterisiyle bir süre konuştu ve Kari yeni dövmeyi sarmasına yardım etmek için tekrar ortaya çıktı. Beklemeye aldırış etmedim. Onu kendi halinde görmek büyüleyiciydi, özellikle de burada olduğumu fark etmediği için.

Kari ona bir şey söyledi ve o da döndü. Yüzüne yavaş ve seksi bir sırıtma yayıldı ve beni karşılamak için dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gerçekten de üzerimde özel bir gücü vardı. Ama garip bir şekilde, bu bende kaçma isteği uyandırmıyordu. En azından ondan uzağa değil. Doğruca onun kollarına koşmak istedim.

Ve belki, sadece belki, orada kalmayı hayal edebilirim.

DEX

S Nora'yı beklenmedik bir şekilde dükkânımın önünde görmek güzel bir günü anında harika bir güne dönüştürdü.

Koyu deniz mavisi bir bluz, dar bir etek ve topuklu ayakkabılar giymiş, işten yeni gelmiş gibi görünüyordu. Saçları arkaya yatırılmış, birkaç tutam yüzünü çerçevesliyordu ve ben yaklaşırken bana gülümsemesi piyango kazanmışım gibi hissettirdi.

"Hey. Bu güzel bir sürpriz."

"Bir uğrayayım dedim. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil." Tezgâhın etrafından dolaştım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Geri gel."

Nora'yı istasyonuma götürdüm ve elimle işaret ettim. "Burası çalıştığım yer. Şurada da bir ofisim var ama pek heyecan verici değil."

Küçük alanda yavaş adımlarla dolaştı. "Bunların hepsi Riley'nin resimleri, değil mi?"

"Evet."

"*Tek boynuzlu atlara inanıyorum*" yazan bir tabelayı işaret etti. "Bu da ona benziyor. Sana o mu aldı?"

"Bir yıl doğum günüm için. Sanırım altı yaşlarındaydı. Annem ona yardım etti."

"Çok tatlı." Kendini sandalyeye bıraktı. "Sihrin gerçekleştiği yer burası mı?"

"Sanırım öyle diyebilirsiniz. Yine de asıl sihrin evde, odamda gerçekleştiğini hissediyorum."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Yakında başka bir müşteriniz var mı?"

"Bu iyi bir soru." Telefonumdan takvimimi kontrol ettim. "Hayır, bugünlük bu kadar."

"En son ne yapıyordun?"

"İşte, sana göstereyim." Galerime girdim ve ona çektiğim fotoğrafları gösterdim. "O ve karısının ilk bebekleri geçen yıl oldu, bu yüzden ailesini temsil eden bir şey istedi."

Tasarım, düğün tarihi ve kızının doğum tarihiyle birlikte bir pusulayı içeriyordu. Ailesi büyüdükçe buna ekleme yapmak için yer vardı.

"Bu çok güzel. Çok fazla derinlik var."

"Teşekkürler. Bence gerçekten iyi sonuçlandı. O mutluydu ve en önemli şey de bu."

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve sesini alçalttı. "Bana dövme yaptırmayı hiç düşündün mü?"

Hiç yapmış mıydım? Ellerimi onun ipeksi pürüzsüz teninde gezdirmiş ve onu sanatım için bir tuval olarak hayal etmişim. "Evet, aklımdan geçti."

"Üzerime ne dövme yaptırırdın? Ve nereye?"

Tabureme oturdum ve elini tuttum, bileğindeki hassas teni okşayabilmek için kolunu uzattım. "Seninle daha azı daha çok olurdu. Narin bir şey. Kırılabilir olduğun için değil, olmadığın için. Zarif ve sofistike birisin, dolayısıyla dövmenin de bunu yansıtmaması gerekir."

"Buraya mı koyacaksın?" Ben okşamaya devam ederken bileğini işaret etti. "Bu da bir seçenek olabilir. Zarif bir bilek dövmesi tam da

"Görünüşünüzde en ufak bir değişiklik yok."

"Hoşuna gider miydi?"

"Sıcak olurdu."

Gülümsedi.

"Ama gizli bir yer de seksi olurdu. Çoğu insanın görmediği bir yer."

"Sadece bizim paylaştığımız bir sır."

Hafifçe inledim ve bileğinin iç kısmını öpmek için kolunu kaldırdım.

"Mürekkep o tamamen benim. Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Başını salladı.

Eskiz defterimi çıkardım ve açtım. "Umarım bu seni k o r k u t m a z . Ama aslında birkaç tane tasarladım."

"Benim için mi?"

"Evet. Dövme isteyeceğini düşündüğümünden değil. Bağlılık sorunların olduğunu biliyorum." Göz kırptım. "Ama bazen aklıma bir fikir gelirdi, ben de

çizin."

Nora sayfama döndüm ve ona eskizleri gösterdim. Hepsi de ondan ilham alan dört farklı tasarım vardı. İkiisi çiçek desenliydi ve sırtın üst kısmı için tasarlanmıştı. Biri narin bir bilek dövmesiydi, minik bir ay ve yıldız. Son tasarım da bir ay ve yıldızdı, ancak biraz daha büyük, daha fazla gölgelendirme ve ayrıntıya sahipti. Bunu kalçasının üst kısmında hayal etmişim.

"Bu çok güzel." Ayı ve yıldızları işaret etti. "Hepsi öyle, ama bu beni yakalıyor."

"Neden bilmiyorum ama ay bana seni hatırlatıyor. Belki de genellikle geceleri görüldüğü için onda bir duygusallık unsuru var. Ve her zaman nasıl değiştiğini - hala aynı ay, aynı güneş ışığını yansıtıyor, ama biz onun farklı yönlerini görüyoruz, güne ve mevsime bağlı olarak."

"Bunu gerçekten seviyorum." Gözlerimle tekrar buluştu. "Bunu üzerime dövme yapar mısın?"

Bir arzu akıntısı okyanus dalgası gibi üzerimden geçti. "Gerçekten mi? Nereye?"

"Peki ya burası?" Kalçasına yakın olan dış uyluğunu işaret etti. Tam da benim önereceğim yer.

Tekrar inledim. "Tam orada harika görünürdü." "Bu bir evet mi?"

"Eğer eminseniz, kesinlikle."

"Eminim. Şimdi yapabilir miyiz?"

Sırtıttım. Bunu hemen yapmak istemesi beni hiç şaşırtmadı. Kararlı biriydi. Onun bu yönünü seviyordum. "Evet, neden olmasın?"

Nora, ben son müşterimin ardından temizliği bitirip dövmesi için hazırlanırken bekledi. Bunun spontane olması beni yaratıcı bir enerjiyle doldurdu. Tenini süsleyen tasarımlarımdan biriyle nasıl görüneceğini hayal etmişim ama bunu gerçekten isteyeceğini hiç düşünmemişim. Bana duyduğu güven göğsümde bir sıcaklık hissi yarattı.

Sandalyeyi masaya dönüştürecek şekilde ayarladım ve eteğini çıkarıp uzanmasını sağladım. Kari başını desteklemesi için ona bir yastık verdi. Her ne kadar iç çamaşırlarıyla yan yatmış, muhteşem bacaklarını sergileyen görüntüsünü takdir etsem de, vücuduna dikkatimi veremeyecek kadar odaklanmışım. Ve ekibimin geri kalanı için endişelenmeme gerek yoktu. Onlar profesyoneldi.

Tamam, Sonny'ye kısa bir bakış attım ama o bizimle ilgilenmiyordu. Ona karşı sahiplenme duygusuna tamamen bağışık değildim.

"Önce bölgeyi temizleyeceğim ve sonra şablonu hazırlayacağım." Cildini temizledim ve üzerinde çalışmam gereken herhangi bir iz veya ben olup olmadığını görmek için daha yakından baktım. Kalçasının ön tarafında küçük bir beni vardı ama engel teşkil etmiyordu. "Böyle rahat mısınız?"

"Bu iyi. Yine de aniden biraz gerginleştim."

Bacağını sıktım. "Bu normal. Harika olacaksın."

Şablonu hazırladım ve yerleştirdim. Mükemmel görüldüğünü düşündüm ama bu onun vücuduydu. Bundan tamamen mutlu olması gerekiyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Şimdiden bayıldım."

"Değiştirmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, bu mükemmel."

Dövme makinemi elime aldım. "Tamam. Bunun için hazır mısınız?" Gözlerime baktı. "Ben hazırım."

Taburemi yaklaştırdım ve üzerine oturdum. Sonra işe koyuldum.

İlk birkaç dakika gerginlik hissettim. Kendime olan güvenimi sarsacak kadar değil. Ama bu dövmenin daha önce yaptırdığım her şeyden farklı olduğunun farkındaydım. Bu özeldi, beklemediğim bir samimiyet ve güven eylemiydi.

Her çizgiyle birlikte odağım daha da keskinleşti. Dövme makinesi elimde titreşirken, tasarım onun teninde yavaş yavaş canlandı. Kıpırdamadan durdu, enerjisi sakin ve rahattı.

"Hâlâ iyi misin?" diye sordum.

"İyi," dedi. "Acıtıyor ama neredeyse hoş bir şekilde, eğer bir anlamı varsa."

"Evet, çok mantıklı." Fazla mürekkebi sildim ve devam etmeden önce çalışmamı kontrol ettim. "Ara vermek istediğinde bana haber vermeyi unutma."

"Hayır, devam et. Seni çalışırken izlemeyi seviyorum."

Çizgileri narin tuttum ve derinlik yaratmak için gölgelendirme kullandım. Hilal parlıyor gibiydi ve etrafındaki minik yıldızlar ışıltı yansımaları yarattı. Sonunda bitene kadar eklemeye ve ayarlamaya devam ettim.

"Ne düşünüyorsun?" Tekrar tenini sildim ve bakmasına izin verdim. "Bunu çok seviyorum."

"Öyle mi?" Her şey mükemmel olmuştu.

"Dürüst olmak gerekirse, Dex, bu çok güzel. Aşırı güçlü olmadan karmaşık."

Başımı eğdim ve ona baktım. "Mükemmel bir tuvalim vardı."

Eğilerek dudaklarını öptüm. Bunun benim için ne anlama geldiğini nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Onur duymuştum ve kendimi ona daha önce hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum.

Belki de bu işin nereye varacağı konusundaki tüm endişelerim zaman kaybıydı. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu ve her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

NORA

My dövme sadece birkaç gün sonra güzelce iyileşiyordu. İtiraf etmeliyim ki, aynada hayran hayran bakarak çok zaman geçirmiştim. Her seferinde soyunur, bir süre hayranlıkla bakardım. Dex'in sanatının kalıcı olarak tenimde olmasını seviyordum.

Onu kendi halinde görmek de hoşuma gitmişti. O kadar odaklanmıştı ki, elleri o kadar emindi ki. Yetenekli olduğunu biliyordum ama onu çalışırken izlemek büyüleyiciydi. Yaşamak için ne yaptığını ve onu o yapan yaratıcı yeteneğini yeniden takdir ettim.

Bu gece, Dex St. James kendi elementinin dışında ve benimkinin içinde olacaktı.

Everly'nin hayır etkinliği için seçtiğim elbise koyu kırmızıydı, halter yakalı ve bele oturuyordu. Yüksek bir yırtmaçla yere kadar uzanıyordu ve gümüş rengi açık burunlu topuklu ayakkabılarımla mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Telefonum başka bir grup mesajıyla çaldı. Arkadaşlarımın hepsi hazırlanıyordu ve birbirimize ilerleyişimizin fotoğraflarını gönderiyorduk. Ama Sophie'nin son fotoğrafı beni neredeyse paniğe sürüklüyordu.

Geniş kırmızı ve beyaz çizgili bol bir elbise giymişti. Sirk çadırı giymiş gibi görünüyordu.

Sophie, tatlım, o nedir?

Everly: *Aman Tanrım...*

Hazel: *İlginç bir seçim.*

Sophie: *Sanırım bir hata yaptım. Ama mağazadaki bayan üzerimde güzel durduğunu söyledi.*

Ben: *Bunda yanlış olan çok şey var.*

Sophie: *Ne yapmalıyım?*

Çıkar şunu. Hemen.

Sophie: *Göbeğimi saklayacak bir şey bulmaya çalışıyordum.*

Ben: *Bunu neden yapasın ki?*

Sophie: *Çünkü göbek!*

Ben: *Hayatım, çok güzel bir fiziğin var ve hamile olduğun için daha az güzel değil. Saklamayın, gösterin.*

Hazel: *Nora haklı. Çok güzel kıvrımların var.*

Hazel benimle aynı fikirdeyse, haklı olduğumu biliyorsun. Gelip yardım etmemi ister misin?

Sophie: *Bunun için vaktin yok.*

Ben: *Zaman ayıracağım.*

Sophie: *Önce farklı bir elbise deneyeyim.*

Sophie üstünü değiştirirken ben bekledim. O diğer ucubeyi nereden aldığını öğrenmek ve arayıp şikâyet etmek istiyordum. Birkaç dakika sonra başka bir fotoğraf gönderdi.

Bu mükemmeldi. Koyu yeşildi ve kıvrımlarını sarıyor, küçük bebek karnını gösteriyor ve göğüslerini harika gösteriyordu.

İşte bu. Sen bunun içinde bir tanrıçasın.

Sophie: *Emin misin?*

Everly: *Seni bu elbisenin içinde seviyorum.*

Hazel: *Oh evet. Çok güzel.*

Ben: *Eğer içinde kendini iyi hissetmiyorsan, bu başka bir şey. Ama bir an için bile çarpıcı olmadığını düşünme.*

Sophie: *Sadece utaniyorum. Hiçbir zaman zayıf olmadığımı hepimiz biliyoruz ama bu bebek her şeyi değiştiriyor.*

Ben: *Git Cox'a göster. Aslında, bunu şimdi yap ki etkinliğe gitmek için hala vaktin olsun.*

Sophie: *Neden? Oraya gitmek için bolca vaktimiz var.*

Seni o elbisenin içinde gördükten sonra olmaz. Saçını ve makyajını düzeltmek için zamana ihtiyacın olacak.

Sophie: *Neden ben... Oh! Anladım.*

İşte bizim kızımız. Birazdan görüşürüz.

Saçımı şekillendirmeye geri döndüm, yüzümün etrafında birkaç dalgali dalla topladım. Ardından makyajımı tazeledim ve elbisemle uyumlu olması için koyu kırmızı bir ruj sürdüm. Aynaya son bir kez baktıktan sonra, görünümü tamamlamak için gümüş bir bileklik eklemeye karar verdim. Ardından küçük siyah bir clutch aldım,

Telefonumu ve birkaç temel eşyayı aldım ve Dex'i aramak için yan odaya gittim.

Kapıyı açtığında Riley'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım. Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, aşkım." Ona sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Saçını arkadan görebilir miyim?"

Bakabilmesi için döndüm. "Aslında çok basit. Sadece birkaç kıvrım ve kıvrım, sonra birkaç tel toka. Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim."

"Bu çok havalı olurdu. Bu çok güzel."

"Baban hazır mı?"

"Bilmiyorum. Bir süredir yukarıda." Bir an sonra Dex ortaya çıktı.

Artık resmileşmişti. Dex St. James smokin içinde gördüğüm en lezzetli şeylerden biriydi.

Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve papyon ile klasik siyah giymişti. Zamansızdı, centilmen yönünü ortaya çıkarırken, bileklerindeki dövmelemin ipucu görünümü belirgin bir şekilde ona ait hale getirdi.

Çok seksi.

Smokinden nefret ettiyse ya da en ufak bir rahatsızlık hissettiyse bile belli etmedi. Merdivenlerden inerken sanki her gün takım elbise giymiş gibi kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu.

Haklıydı. İnanılmaz görünüyordu.

Gözleri üzerimdeydi ve zorlukla gizlenmiş bir sıcaklıkla beni yukarıdan aşağıya süzmesi omurgamda bir ürperti yarattı.

"Vay canına, baba. Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim," dedi Riley.

"Teşekkürler, ufaklık." Yakalarını çekiştirdi. "Peki, sen ne düşünüyorsun?" "Bence daha sık smokin giymelisin," dedim.

"Hayır." Beni tekrar aşağı yukarı süzdü. "Yine de bunu tekrar giyeceğin anlamına geliyorsa, ikna olabilirim."

Bir daire çizdim. "Beğendin mi?"

"Bu şeye giden diğer herkes için gerçekten adil değil." Ellerini belime doladı ve alnıma hafif bir öpücük kondurdu. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Ben de tam senin için aynı şeyi düşünüyordum." Riley'ye döndü.

"Toplandın mı?" "Evet, hazırım."

Riley evde yalnız kalabilecek yaşta olmasına rağmen, Gillian geceyi onların evinde geçirebilmesi için Riley'i almaya gelmişti. Riley'nin büyükanne ve büyükbabasının onun hayatına bu kadar dahil olması dikkat çekiciydi. Bırakın büyükanne ve büyükbabamı, anne ve babamı bile nadiren görürdüm. Akrabalarımın hiçbiriyle yakın olmamıştım. Bu beni Dex'in ailesine hayran bıraktı ve Riley'nin onlara sahip olmasına minnettar oldum.

"Büyükanne yakında burada olacak." Dex ona sarıldı. "Yarın görüşürüz." "İyi eğlenceler," dedi.

Ön kapıya doğru işaret etti. "Gidelim mi?"

Oradan ayrıldık ve şehir merkezindeki Four Seasons'a gittik. Dex elini sırtıma koyarak beni balo salonuna götürdü, şaşırtıcı derecede sahiplenici olan hafif bir dokunuştı bu.

Balo salonu, gürültülü kumar makinelerinin ve şeker yüklü kokteyllerin olmadığı şık bir kumarhaneye dönüştürülmüştü. Konuklar masaların etrafında içkilerini yudumluyor ya da çeşitli oyunlarda ellerini deniyorlardı. Herkes şık giyinmişti ama Dex kadar güzel görünen tek bir erkek bile yoktu.

Odanın diğer tarafında Everly'yi gördüm, seçmesine yardım ettiğim zarif siyah saten bir elbise giymişti. Shepherd onunla birlikte, yarım adım kadar gerisinde dururken, o da konuklardan birkaçıyla sohbet ediyordu.

Corban ve Hazel rulet oynamakla meşguldü. Hazel da siyah giymişti ama onunki kokteyl boyunda ve V yakalıydı. Corban smokini ve papyonuyla çok şık görünüyordu.

Sophie'nin koyu yeşil elbisesi yüzünde daha da güzel duruyordu. Sarı bukleleri tutturulmuştu ve Cox eğilip onun çıplak omzunu öptü. Müstakbel anne baba, barbut masalarından birinde küçük bir grubu izliyordu ve bunun onlara Vegas'taki çılgın gecelerini hatırlatıp hatırlatmadığını merak ettim.

İçki içmek için bara gittik - doğal olarak benim için dirty martini ve Dex için buzlu viski. Biraz kaynaştıktan ve arkadaşlarıma merhaba dedikten sonra blackjack oynamaya karar verdik.

Eğlenceliydi ve onunla dışarıda olmayı, giyinip kuşanmayı ve kokteylleri yudumlamayı seviyordum. Ama oyuna odaklanmak zordu. Dikkatim sürekli smokinli Dex'e gidiyordu. Dövmeleri sanki kirli bir sır saklıymuş gibi bileklerinden görünüyordu.

Beni kirletmesini istedim.

Bir süre sonra eğildi ve kulağıma yakın konuştu. "Seni o elbisenin içinde canlı canlı yemek istiyorum."

Bacaklarımın arasında hoş bir karıncalanma oldu. "Öyle mi?"

"Oh evet." Dili kulağımı okşadı. "Beni delirtiyorsun."

Bu dil hareketi her türlü yaramaz vaadi barındırıyordu. Etrafa bakındım. Ortaya çıkmış ve davaya destek vermiştik. Eğer sıvışırsak kimse fark etmezdi.

"Gidelim mi?"

"Eğer hazırsan. Bu senin işin, seni çok erken uzaklaştırmak istemem."

Minnettarlık duygusu, bedenimi yok etmesine duyduğum arzuyla karıştı. Bu onun tarzı bir etkinlik değildi ama benim için gelmişti. Ve rahatsızmış gibi davranıp ilk fırsatta gitmek yerine, kalmaya istekliydi.

Şansına, üzerinde çok seksi duran smokini çıkarmasını istedim.

"Ben hazırım. Hadi gidelim."

Oradan ayrıldık ve eve dönerken aramızdaki gerilim arabadaki havayı neredeyse ısıtıyordu. Yükselen aciliyetle başa çıkmaya çalışarak bacaklarımı çaprazladım ve birkaç kez tekrar çaprazladım.

Elini kalçama koydu ve elbisemin yırtmacından yukarı kaydırarak çıplak teni buldu. Gözleri bana kaydı ve ağzının kenarı kalktı. "Seni eve götürüp o elbisenin içinde becermek için sabırsızlanıyorum."

"Onu üzerimden çıkarmak istemiyor musun?"

"Hayır." Alçak sesi tüylerimi diken diken etti. "Onu kirletmek istiyorum." Gözlerim geri kaçtı. "Daha hızlı sür."

Kalçamı sıktı ve gaza bastı.

Arabayı garaj yoluna çektik ve Gillian'a Riley'i geceliğine aldığı için daha da minnettar oldum. Aynı sahiplenici elini sırtımda gezdirerek beni içeri götürdü ve kapıyı arkamdan kapattı.

Ceketini çıkarıp bir kenara atarken topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum.

Tek kelime etmeden beni kapıya doğru itti ve önümde alçaldı. Elleri elbisemin altından kalçalarımın doğru ilerledi ve parmaklarını külotuma geçirdi. Onları kaydırarak çıkardı ve yere düşmelerine izin verdi.

Bir bacağını kaldırdı ve omzunun üzerinden sarkıttı. Dudakları, ağzı merkezime ulaşana kadar iç uyluğumda gezindi.

Dex'in dilinin büyüüne zaten aşınaydım ama bu gece özellikle acımasızdı. Bir uzman gibi yaladı ve emdi, ta ki

Zar zor dayanabildim. Kapıya yaslandım, bacağımı omzuna attım, o bana mutlulukla işkence ederken nefes nefese kaldım.

Diğer bacağım da kopmak üzereydi. Şimdiden doruğa doğru ilerliyordum, sıcaklık ve gerilim hızla artıyordu.

Orgazmım içimden geçerken haykırdım, basınç bir kıvılcım patlamasıyla patladı. Ben kapıya yaslanıp zor nefes alana kadar benimle birlikte orgazm oldu.

Bacağımı indirdi ve ayakta kalmak için tek yapabildiğim buydu.

"Bir an için bile seninle işimin bittiğini düşünme." Ayağa kalktı, kravatını attı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Bu sadece bir ısınmaydı."

Cevap veremeyecek kadar nefes nefese kalmıştım.

Beni kanepeye taşıdı. Onun ellerinde macun gibiydim, ne isterse yapmaya hazırdım. Beni dizlerimin üzerine yatırdı ve elbisemi kalçalarımın üzerine çekti.

"Sikeyim evet," dedi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bütün gece sana bunu yapmak istiyordum."

Pantolonunun fermuarını açıp kalın ereksiyonunu çıkarırken omzumun üzerinden baktım. Avucunun içine aldı ve ucunu ıslaklığımın içinde aşağı yukarı kaydırды. Benimle alay ediyordu. Bana tekrar işkence ediyordu.

"Dex, lütfen." Sesim muhtaç bir iniltiye dönüşmüştü. Bir erkeğe hiçbir şey için yalvarmazdım ama Dex bir kez daha kurallarımı zahmetsizce çiğniyor gibiydi. "Becer beni."

"Bunu mu istiyorsun?" Ucunu tekrar yarığımın üzerinde gezdirdi. "Evet. Seni içimde istiyorum."

Elini şaftında aşağı yukarı kaydırды ve inledi. Daha hızlı ovuşturmasını izledim. "Tekrar söyle."

"Becer beni, Dex."

Eli kalınlığını aşağı yukarı salladı. "Bunun için yalvarmalısın bebeğim, yoksa kıcının her yerine boşalacağım."

"Lütfen. Lütfen, Dex. Sana ihtiyacım var. Beni şimdi becer."

Sert bir homurtuyla kalçalarımı kavradı ve içime daldı.

Sırtımı dikleştirdim, ona doğru eğildim. Beni sıkıca kavrayarak içeri girip çıkıyor, beni becerirken hırıliyordu. Gözlerimi kapattım, benimle birlikte olmasına izin verdim.

Hiç uyardıktan kış yanağıma bir şaplak attı. Acı vücudumdaki diğer tüm hisleri arttırdı ve inledim.

"Tekrar."

Tam aynı noktaya ikinci kez vurdu. "Daha sert."

Eli gürültülü bir tokatla birleşti. Başımı geriye attım ve iç kaslarım onun etrafında kasılırken inledim.

Kalçalarımı tekrar kavrayarak daha derine girdi. Ben ikinci orgazmımın eşiğine gelene kadar tekrar tekrar soktu.

Ritmi değişti ve yakın olduğunu anladım. Tekrar omzumun üzerinden baktım. Boşalmasını izlemek istiyordum.

Kasları gerilmişti. Çenesi gergindi ve kaşlarında derin bir çatıklık vardı. Homurdandı ve sikiinin nabzının attığını hissettim, içime boşalmasını huşu içinde izledim.

Muhteşemdi.

İçimde zonklamasını hissetmek ve boşalırken yüzündeki ifade karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Onu sıkıca kavradım, kendi nabız atışlarım içimde dalgalanıyordu. Orgazmlarımız birleşti, zirve yaptı ve tekrar yükseldi. Daha önce hiç yaşamadığım bir zevk dalgası üzerime çöktü.

Sonunda durdu ve dışarı kayd, sonra şaplak attığı yeri öpmek için eğildi.

Kollarımı jöle gibi hissettim. Ayakta bile duramayacak kadar bitkin bir halde kanepeye yuvarlandım.

"Az önce bana ne yaptın?" diye sordum.

"Seni yukarı çıkaracaktım ama bekleyemedim."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp yanımdaki kanepeye uzandı.

"Elbiseyi çıkar."

"Dex, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." Sırıttı. "Sadece tenini hissetmek istiyorum."

Onun yardımıyla elbisemi çıkardım. Yatar pozisyona geçti ve beni üzerine çekti. Teni benimkine karşı sıcaktı ve onun kokusu -temiz ve erkeksi- etrafımı sarmıştı.

Sırtımda yavaş daireler çizerek okşadı. "Gördün mü? Bu çok güzel." "Çok güzel."

Öyleydi. Altımdaki sert vücudunu hissetmeyi seviyordum. Ona doğru gevşedim, gözlerimin kapanmasına izin verdim, bedenim sıcak ve tatmin olmuştu.

Ve dünyada olmak istediğim başka bir yer yoktu.

DEX

T Dükkân bugün çok yoğundu. Her istasyon doluydu ve Kari'nin danışmak isteyen sürekli bir ziyaretçi akını vardı. Son müşterim çok eğlenceli olmuştu. Kitaplara ve okumaya olan sevgisini sembolize edecek bir şey istemişti. Kitapları çiçek gibi filizlendiren sarmaşık harika olmuştu. Kendinden geçmişti, ki en önemli şey de buydu.

İstasyonumu temizledim ve dövme makinelerinin vızıltısı ve alçak sesle yapılan konuşmalar arasında her şeyi sterilize ettim. Tam işlerimi bitirmiştım ki kız kardeşim Maggie'den bir telefon geldi. Açmak için arka ofise geçtim.

"Hey, Mags. N'aber?"

"Hey. Küçük bir iyiliğe ihtiyacım var. Ve bununla seni rahatsız edecek büyük bir iyilikten bahsediyorum."

"En azından dürüstsün. Neye ihtiyacın var?"

"Çocuklarımı önümüzdeki ay bir ya da iki kez kamptan alabilir misiniz? Sana tarihleri gönderirim. Sadece annemin her şeyi yapmadığından emin olmaya çalışıyorum."

"Eminim bunu başarabilirim."

"Çok teşekkür ederim. Ry nasıl? Yaz için heyecanlı mı?"

"O iyi. Evet, sanırım özgürlüğü dört gözle bekliyor. Ve sabah alarmının olmamasını."

"Nora nasıl? Hala görüşüyor musunuz?"

Sesinde bir şeylerin izi vardı. Şüphe, belki? "Evet, neden?"

"Bilmiyorum, son makalesi beni meraklandırdı. Ama sanırım senin için sorun değilse, çok da önemli değil."

"Peki ya son makalesi?"

"Oh..." Tereddüt etti. "Okumadın mı?"

"Hayır."

"Size önceden okutmamış olsa bile, en azından size bundan bahsetmiş olmalı."

"Maggie, sen neden bahsediyorsun?"

"Sadece seninle ilgili olduğu çok açık. Önce sana sormadı mı?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nora'nın köşesini okuyordum ama haftalık olarak takip etmiyordum. Benim hakkımda Maggie'yi bu kadar endişelendirecek ne yazmış olabilirdi?

"Sonuncusunu okumadım ama bir göz atacağım."

"Evet, iyi fikir. Özür dilerim, umarım işleri tuhaflaştırmamışımdır." "Bunun için endişelenme. Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam. Hoşça kal, Dex."

Telefon görüşmesini midemde garip bir batma hissiyle bitirdim. Nora benim hakkımda bir makale mi yazmıştı? Belki de Maggie sonuçlara atlıyordu. O kadar da kötü olamazdı. Ne de olsa Nora'nın patronu onun seks dışındaki konulara da girmesine izin vermişti. Yatak odası aktivitelerimizin otobiyografik bir oyununu yayınlayacak değildi ya. Yayınlamış olsa bile Maggie nereden bilecekti ki?

Yine de kız kardeşimi rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Nora'nın köşesini buldum ve en yeni makalesinin başlığı karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Bekar bir babayla ateşli bir kaçamak

Tamam, Maggie'nin neden benimle ilgili olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Ve Nora'nın bundan bahsetmemesine şaşırdım. Adımı kullanmamış olsa bile - ki kullanmadığından emindim - en azından makale yayınlanmadan önce bana söylemesi gerekmez miydi?

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Okumaya başladığımda hislerim daha da kötüleşti.

Makale sadece benim hakkımda olmakla kalmıyor, ilişkimizi anlamsız ve ipsiz sapsız bir kaçamak olarak nitelendiriyordu. Okuyucularına, yakın zamandaki deneyimlerine dayanarak, bekar bir babayı nasıl baştan çıkaracaklarına dair ipuçları verirken, kaçamağı kesinlikle sıfır bağlılıkla hafif ve eğlenceli tutuyordu.

...eğer her zamanki tipiniz değilse, daha da iyi. Doğası gereği her zaman geçici olan bir kaçamak, normalde çıkmayacağınız bir erkeği denemek için harika bir yoldur...

...Uyumlu olup olmadığınızı görmek için önce onunla ARKADAŞ OLMAYI DENEYİN. Arkadaşlık size yatak odasında nasıl bir performans sergileyeceği hakkında bilmeniz gereken her şeyi söylemeyecektir, ancak ondan istediğinizi elde etmek için size bir temel sağlayacaktır...

...Eğer hala inatçıysa, onu kızdırın. Ona neyi kaçırdığını göstermek için varlıklarınızı kullanmaktan çekinmeyin...

...DÜRÜST OLALIM, bayanlar, bekar babalar ateşli ilişkilerin kutsal kaseleridir...

...YAKIN YAŞIYORSA, şanslısınız demektir. Kolaylık, avantajlı komşuların en büyük avantajlarından biridir. İçeri girip çıkabilir -mutlu bir şekilde tatmin olabilir- ve hiç telaşlanmadan kendi hayatınıza dönebilirsiniz...

...O bağlanmak istediğinde ve siz de bu durumdan memnun olduğunuzda bir kız ne yapmalıdır? Tecrübelerime göre, kaçamak doğal seyrinde devam edene kadar onun ne istediğini düşünmesine izin verebilirsiniz...

...ÇOCUKLARINDAN KORKUYOR MUSUNUZ? Korkmayın! Bekar bir babanın yatağına giden en hızlı yol çocuklarından geçer. Onlarla arkadaş olun, pişman olmayacaksınız...

NE OLUYOR LAN?

Makale benimle ilgili olmasaydı bile boktan olurdu. Seninle yatması için bekâr bir babanın çocuklarıyla arkadaş olmak mı? Kaçamak bitene kadar istediğini düşünmesine izin vermek mi?

Ama benimle ilgiliydi. Bizimle ilgiliydi.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Tüm olduğumuz bu muydu? Ve Nora gerçekte böyle biri miydi?

Bana söylememesine şaşmamalı. Muhtemelen görmeyeceğimi umuyordu.

Ya öyle ya da umurunda değildi. Patronunun seks hakkında başka bir makale yazması için baskı yaptığına dair bir bahanesi vardı ve bu da uzlaşmaydı.

Tekrar okudum, bir çıkış yolu aradım, öfkelenmemenin bir yolunu aradım. Ama istediğinizi elde etmek için bekâr bir babanın çocuklarıyla arkadaş olmak hakkındaki şeyler sanki kalın kırmızı harflerle yazılmış gibi göze çarpıyordu. Riley'i düşünmeden edemiyordum. Nora'nın onu verandasında buzlu çay içmeye davet ettiği, saçını nasıl yapacağını öğrettiği ya da kıyafet seçmesine yardım ettiği onca zamanı. Resim sergisine gidişini, dansına eşlik edişini.

Tüm bunlar oyunun bir parçası mıydı? Nora bana ulaşmak için kızımı mı kullandı?

Hiç mantıklı değildi. Nora'ya bunun bir kaçamaktan başka bir şey olmadığını söylemiştim ve evet, ilk başta karşı çıkmıştı. Ama bu sadece bir saat süren bir tartışmaydı. Farkına varması biraz uzun sürmüş olsa da aynı fikirdeydik. Bana duymak istediklerimi sırf kaçamağı devam ettirmek için söylüyor olamazdı.

Yapabilir mi?

Sorun şuydu ki, bunu bekliyordum, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Hep öyle oldu. Yanlış kadınları seçme konusunda berbat bir geçmişim vardı. Brooklyn bir dizi kötü ilişkinin sonucusuydu. Riley doğduğundan beri çoğunlukla bekâr kalmamın en büyük nedeni buydu - çünkü işler kötü gittiğinde kızıma ne olacaktı?

Lanet olsun, Nora. Neden Riley'nin ondan bu kadar hoşlanmasını sağlamak zorundaydı ki?

Riley ve onun Nora ile ilişkisi hakkında düşündükçe daha da öfkeleniyordum. Koruyucu içgüdülerim mantığımı bir kenara itti. Kafamın içindeki bir ses bana sakinleşmemi ve nefes almamı söylemeye çalıştı.

Dinlemedim.

Ama neden yapayım ki? Kızımı onu becermem için bir yol olarak kullanmıştı ve sadece durmamam için işleri bir sonraki seviyeye taşımayı kabul etmişti. Bu onun için nerede bitecekti? Bunun nereye gideceğini sanıyordu? Bu sadece bir kaçamak mıydı, sonra sönüp gidecek ve komşuluktan başka bir şey olmayacak mıydık?

Gururumu incitmesi de yardımcı olmadı. Onun köşesini okuyan sadece kız kardeşim değildi. Kari de okuyordu, bir grup müşterim de. Onlara ben söylemişim. Ve şimdi hepsi Nora'nın yan komşusu olan bekar babayı nasıl oynadığını okuyacaklardı.

Ayağa kalktım ve anahtarlarımı aldım. Daha sonra başka bir müşterim daha olacaktı ama şimdi bununla ilgilenmem gerekiyordu. Annem Riley'i okuldan alacaktı ve doğruca Nora'lara gitmediğinden emin olmak istiyordum. Bunu çözene kadar olmaz.

Öfkem çok ince bir ipliğe bağlıyken eve gittim.

NORA

T Üzerinde çalıştığım makale beni mutlu ediyordu. İlişkilerden modaya geçiyor, ilk buluşma için eğlenceli fikirler keşfediyordum. kıyafetler, özellikle de her zamankinden sıkılan okuyucularım için. Burada küçük siyah elbiseler yok. Eğlenceli, flörtöz üstler, kıvrımları saran altlar ve parlak renk patlamaları ekleyen ayakkabılardan yanaydım.

Moda istek listem tehlikeli bir şekilde uzamaya başlamıştı. İş tehlikesi.

Kapımın çalınması dikkatimi kadın ayakkabılarındaki son trendlerden çekti. Çalışmalarımın kaydedildiğinden emin olduktan sonra ön kapıya gittim.

Kapıyı açtığımda Dex'in kapıyı çalıp geri çekilmiş gibi birkaç adım ötede durduğunu gördüm. Bir sorun vardı. Kaşları çatılmıştı ve omuzları gergindi.

"Merhaba. Her şey yolunda mı?" "İçeri girebilir miyim?"

Ne olduğundan emin değildim, kenara çekildim. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattım. "Neyin var?"

Kıpırdamadan durdu, sırtı bana dönüktü. "Bana söyleyecek miydin?" "Ne hakkında?"

"Makale."

Çoktan yayınlamışlar mıydı? "Bekar baba makalesi mi? Çoktan çıktı mı?"

"Evet."

"Bu çok garip. Gelecek hafta olması gerekiyordu. Yayına girdiğine dair e-posta bile almadım."

Gözleri öfkeyle parlayarak etrafında döndü. "Fark eder mi?"

Ona dikkatle baktım. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamamıştım. Makalede onun adı ya da kimliğini ortaya çıkaracak herhangi bir ayrıntı geçmiyordu. "Sanırım bu okuduğun anlamına geliyor?"

"Evet, okudum amına koyayım. Maggie beni aradı." "Ve belli ki kızgınsın."

Sanki hayatında duyduğu en aptalca şeyi söylemişim gibi bana baktı. "Um, evet. Ve buna şaşırmış olman bana çok şey anlatıyor."

"Makalenin biraz riskli olduğunu biliyordum ama sizi kızdıracağını düşünmemiştim."

"Bu beni nasıl kızdırmaz? Tabii ki kızgıyım. İlişkimizi bu şekilde kullanmaya hakkın yoktu ve kızımı kullanmaya gerçekten hakkın yoktu."

"Riley'i ben kullanmadım. Sen neden bahsediyorsun? Makalede hiçbir kişisel detay paylaşılmıyor."

Başını iki yana salladı. "Biliyor musunuz? Bunun şimdi olmasına sevindim. Ne kadar uzun sürseydi o kadar kötü olurdu. Gerçek ilişkilere alerjisi olan birine bulaşmamam gerektiğini bilmeliydim. Ve kızımın yanına yaklaşmana asla izin vermemeliydim."

Ona bakakaldım, öfke ve ihanetin karışımı kelimeleri boğazımda düğümledi. "Bunu nasıl söylersin? Dex, o makalede bana öfkelenmene neden olan ne var bilmiyorum ama yemin ederim seni incitmek istemedim ve Riley'yi incitecek hiçbir şey yapmam."

"Zaten yaptın."

Sözleri bana bir tokat gibi çarptı. Şok içinde gözlerimi kırıştırdım, nefesim kesildi.

Cevap vermeme fırsat vermedi. Hışımla kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Az önce ne olmuştu?

Kendime gelmem biraz zaman aldı ama sonra doğruca telefonuma gittim. Makaleyi tekrar okumam gerekiyordu. Bu kadar korkunç olan ne yazmıştım? Başta amaçladığımdan daha kişiseldi ama dengelemek için başka kadınların deneyimlerine de yer vermişim. Bekâr bir babayla çıkmaya dair bir aşk mektubunun nesi bu kadar kötüydü? Bekâr bir babayla ilişkisi olan ya da olmayı düşünen diğer kadınlara ulaşmak ve onlara bu ilişkinin faydalarını göstermek istemişim. Bir şans vermeleri için onları cesaretlendirmek.

Bu Dex'i neden bu kadar kızdırmıştı?

Köşe yazımı açtım ve kalbim ayak parmaklarımdan aşağı düşerek altımda bir yere yerleşti. Bekâr bir babayla ateşli bir kaçamak mı?

Bu benim yazdığım şey değildi. Makalemi düzenlemekle kalmamışlar, tamamen yeni bir şey basmışlardı. Bunun tek kelimesini bile ben yazmamıştım.

Dex'in bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı. Bu makale berbattı. Manipülatif ve sahteydi, kadınları bekar bir babayı yatağa atmak için çocuklarına yalakalık yapmaya teşvik ediyordu. Ona duymak istediği şeyi söylemek, yalan söylemek ve sonuçlarına katlanmak.

Bunu asla yazmazdım. Dex'i tanımadan önce bile. Ama özellikle şimdi.

Kapımı tam zamanında açtım ve onun arabasıyla sokağımızdan hızla geçtiğini gördüm. Lanet olsun. Muhtemelen Riley'i okuldan alıyordu. Ya da ailesinin evinden. Ya da belki de sakinleşene kadar benden uzaklaşmak için yola çıkmıştır.

Hayal kırıklığıyla kanım dondu. Bir an için onu takip etmeyi düşündüm. Ailesinin adresi bende yoktu ama Riley'nin okulunu deneyebilirdim. Ona olabildiğince çabuk yetişip durumu açıklayabilirdim.

Ama aynı zamanda işimle de ilgilenmem gerekiyordu. Lanet olası April. Bana yalan söylemekle kalmamış, bu saçmalığı benim adıma yayınlamıştı. Bildiğim kadarıyla, kendisi yazmıştı. Reklam geliri uğruna teslim ettiğim yazıyı çöpe atıp baştan başlamıştı.

İşim bitmişti. İşten ayrılmak zorundaydım, başka seçeneğim yoktu. İşim olmadan ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bununla daha sonra ilgilenecektim. Kalmamın hiçbir yolu yoktu.

Hâlâ öfkeliyken Dex'e kısa bir mesaj göndererek durumu açıklayabileceğimi ve akşam eve gittiğimde onunla konuşacağımı söyledim. Sonra eşyalarımı topladım ve ofisime doğru yola çıktım.

Şehre giriş yolundaki trafik ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı. Sonunda binama ulaştım. Park ettim ve kararlılıkla dışarı çıktım.

Asansöre bindim ve resepsiyon görevlisini geçip doğruca April'in ofisine yürüdüm. Göz ucuyla Tala'nın ve editörlerimizden birinin el salladığını gördüm ama karşılık vermedim. Tek bir amacım vardı, o da April'a yaptığı şey hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemek ve işi bıraktığımı bildirmektir. Hemen.

Tamam, iki amaç. Yargılama, telaşlıydım.

Ofisine daldığımda April şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Merhaba, Nora."

"İstifa ediyorum."

Gözleri irileşti. "Affedersiniz?"

"Köşemde yayınladığınız makaleden sonra başka ne beklediğinizden emin değilim."

"Belki de oturmalısın." Masasının diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

"Ayağa kalkacağım, teşekkürler."

"Pekâlâ. Makalenizdeki sorun nedir?"

Onun yatıştırıcı tonu beni daha da öfkелendirdi. "Benim yazmadığım gerçeğiyle başlayabiliriz. Bu yeterince kötü olurdu. Ama berbat bir şey. Değer verdiğim bir adamla ve yine değer verdiğim kıızıyla olan ilişkiyi tamamen alaya alıyor."

Ellerim titredi ama devam ettim. "O makalenin derhal kaldırılmasını ve hem benden hem de erkek arkadaşım ve kızından kamuoyu önünde özür dilenmesini istiyorum."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Nora, üzgünüm ama neden bahsettiğini bilmiyorum. Kabul ediyorum, teslim ettiğin makale beni şaşırttı. Biraz daha derin bir şeyler yazmak istediğini düşünmüştüm. Ama kendince sebeplerin vardır diye düşündüm."

"Biraz daha derin mi? Yazdığım makale derinlikten başka bir şey değildi."

"Belki de farklı derinlik tanımlarımız vardır. Komşunun seksi bekar babasıyla bir kaçamak, ilişkiler hakkında çok katmanlı bir eser sayılmaz."

"O makaleyi ben yazmadım."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki yaptın."

"Hayır, yazmadım. Bekar bir babayla çıkmanın şaşırtıcı tatminini yazdım. Sadece bir erkekle değil, bir erkek ve onun çocuğu ya da çocuklarıyla olan ilişkinin karmaşıklığı hakkında. Siz ise kadınları yalan söylemeye ve bir erkeği yatağa atmak için onun çocuklarını kullanmaya teşvik eden manipülatif bir yazı yayınladınız."

"Nora, sana söylüyorum, onayladığım ve yayınladığım makale senin teslim ettiğin makaledir."

"Ve sana söylüyorum, öyle değil. Bunu ben yazmadım."

Sanki bunu benim yazmış olmam gerektiğini savunmaya devam edecekmiş gibi ağzını açtı ama durakladı. Masa telefonunu aldı ve aradı.

"Bir dakikalığına ofisime gelebilir misiniz? Teşekkürler." Telefonu kapattı.

"Bu işin aslını öğreneceğiz."

Bir dakika sonra Tala içeri girdi. "Beni mi görmek istediniz? Oh, merhaba, Nora."

"Tala, *Living Your Best Life*'taki son makaleyle ilgili bazı karışıklıklar var."

Ellerini kavuşturdu. "Oh?"

"Nora yazmadığını söylüyor. Onun yazısını sen düzenlemişsin. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Gözleri benimle April arasında gidip geliyor ve ellerini oynatmaya devam ediyordu. "Emin değilim."

"Tala, benim yazdıklarım ile April'in yayınladıkları farklı şeyler. İkimiz de o makaleyi benim yazmadığımı biliyoruz. Nereden çıktı bu?" Gözlerini kaçırdı ve omuzları çöktü. "Onu ben yazdım."

"Ne?"

"Yazdığın makale gerçekten çok tatlıydı ama kimse tıklamayacaktı. *Çok* tatlıydı."

"Yani yeniden mi yazdın?"

"Yemin ederim, bir daha yapmayacağım. Biliyorum ki eğer makaleniz çökerse tüm tıklamalarımız düşecek. Ve bu ay trafik bonusuna gerçekten ihtiyacım var. Kredi kartlarımın limiti çoktan doldu ve Freddie ile Frannie soğuk algınlığına yakalandılar ve hayvanları veterinerine götürmenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Ayrıca onları erkek arkadaşım ile yürüyüşe çıkarabilmem için yeni koşum takımlarına ihtiyaçları var ve sevdikleri özel ödül mamaları bitti. Hepsi bir araya geliyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Gelinciklerine mama alabilmek için makalemi kimseye söylemeden yeniden mi yazdın?"

"Ve veteriner faturası. Ve birkaç hafta önce büyük Nordstrom indirimi vardı."

"Bir kıyafet satışı için hayatımı mı mahvettin?"

Gözlerini devirdi. "Hadi ama, hayatını mahvetmedim. Makalem şimdiden çıldırdı. Muhtemelen kariyerini kurtardım."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Bu makale korkunç. Erkek arkadaşım çok kızgın ve onu suçlamıyorum. Bunu benimmiş gibi göstermeye hakkın yoktu." April'a döndüm. "Ve nereden geldiğinden bağımsız olarak, sen onayladın. Cinsel kaçamaklar konusunda çok şey yazdığının farkındayım ama asla insanlara bekâr bir babayı yatağa atmak için çocuklarına yalakalık yapmalarını söylemem."

En azından April rahatsız görünme nezaketini göstermişti. "İtiraf etmeliyim ki, yanlış bir karar vermiş olabilirim."

Başımı yavaşça salladım. "Bunun tartışmalı olacağını biliyordun, değil mi? Bunun insanları kışkırtacağını biliyordun. Bu yüzden yayınladın."

sorgulamadın. Tıklamalar için itibarımı feda etmeye hazırdınız."

Bunu elinin tersiyle itti. "İtibarınız iyi olacak. Hiçbir reklam kötü reklam değildir."

"Değer verdiğim insanlara zarar verdiğinde." İçeri ilk girdiğimde, öfke bırakma kararımı körüklemişti - daha sonra soğuyabilecek bir öfke.

Artık kızgın değildim. İncinmiş ve ihanete uğramıştım. Ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tekrar konuştuğumda sesim sakindi. "Gerçekten bırakıyorum. Şu andan itibaren. Ve o makalenin kaldırılmasını istiyorum."

April tereddüt etti, dudakları birbirine yapıştı. "Peki. Makaleyi geri çekeceğiz."

Tala'ya baktım. "Biz kadınlar bu dünyada birbirimizin işini zorlaştırmadan da yeterince şeyle uğraşıyoruz. Daha iyisini yapın."

Sonra arkamı döndüm ve dışarı çıktım.

Glamour Gal'den ayrılmanın ayrıntılarıyla daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Ofisimi temizleyecek, köşemin haklarını geri alıp alamayacağımı öğrenecektim. Profesyonel olarak, bunun beni nereye götüreceği ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Şahsen benim bu yangını yayılmadan söndürmem gerekiyordu.

Telefonumu kontrol ettim. Dex cevap vermemişti. Numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım. Doğrudan sesli mesaja düştü. Ya telefonunu kapatmıştı ya da aramamı hemen reddetmişti. Tekrar denedim. Sonuç aynıydı.

Bu sefer bir mesaj bıraktım. "Dex, o makaleyi ben yazmadım. Başka biri yazdı ve benim adımla yayınladı. Lütfen beni geri ara."

Eve dönerken trafik tam bir işkenceydi. Otoyolda saatte beş mil hızla giderken çığlık atmaya hazır bir şekilde oturdum. Birden yol öfkesi çok daha mantıklı gelmeye başladı. Kim bilir kaç öfkeli sürücü korkunç bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek için sevgilisinin yanına gitmeye çalışıyordu.

Cep telefonunu tekrar aradım. Sesli mesaj. Riley'ninkini denedim. Onunki de kapalı görünüyordu.

Eve vardığımda, bastırılmış hayal kırıklığıyla gergindim. Dex'in evi karanlıktı, arabası da yoktu. Her ihtimale karşı yine de gittim ve kapıyı çaldım. Cevap vermedi.

Eğer aramalarımı reddedecekse onu aramaya devam etmek istemiyordum. Nerede olduğunu ya da eve ne zaman geleceğini bilmiyordum. İncinmiş, kızgın ve bunalmıştım. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Arkadaşlarımı aradım.

NORA

A Bir şişe şarap açtıktan sonra mantarı hemen geri koydum. Şarap istemiyordum. Ne istediğimi bilmiyordum. Martini mi? Cin tonik mi? İyi, eski moda bir tekila?

Belki birkaç tane?

Mutfağın tavanına baktım. Dex'in küvetin suyunu boşaltmak için açtığı delikler hâlâ oradaydı. Ve nedense bu beni mantıksızca öfkeliendirdi.

Tekilaydı.

Bir şişe ve bir shot bardağı çıkardım ve doldurdum. Likör boğazımdan aşağı kayarken yaktı. Bir tane daha almayı düşündüm ama doldurmadan önce tereddüt ettim. Akşamdan kalmalar bir zamanlar olduğu gibi hafif rahatsızlıklar değildi. Kendime hakim olurdum.

Dışarıdan gelen araba sesi dikkatimi çekti ama sadece komşularımdan biriydi; ne kız arkadaşlarım ne de Dex'ti.

Bu da beni mantıksızca kızdırdı.

Lanet olsun, Dex.

Gerçekten de o makaleyi benim yazdığımı düşünüyordu. Bana şüpheyile yaklaşmak ya da en azından bunu sorup yanıtlamam için bir şans vermek yerine, yüzüme suçlamalar yöneltti ve çekip gitti.

Tabii ki çekip gitmişti. Görünüşe göre duygularıyla böyle başa çıkıyordu. Ve şimdi benimle konuşmuyordu bile.

Pislik.

Tekilaya uzandım ama başka bir araba sesi duydum. Bu sefer, garaj yoluma girdi.

Tanrı'ya şükür. Benim güzel, harika, sonuna kadar sadık arkadaşlarımdı.

Onları karşılamak için ön kapıyı açtım. Ellerinde ne olduğunu bile bilmediğim şeylerle içeri daldılar. Everly'nin elinde yerel bir marketten aldığı alışveriş torbaları vardı. Hazel bir yığın pembe kutu ve bir şişe şarap taşıyordu. Sophie dengede tutmaya çalıştığı iki pizzayı da neredeyse düşürüyordu. Bir kutu diğerinden ayrılıp yere düşmeden önce onu yakaladım.

"Erzak getirdik," dedi Everly, her zamanki neşesiyle. "Durumun ne kadar vahim olduğu henüz belli olmadığı için, bazı Her şey," dedi Hazel.

Sophie pizzayı mutfak tezgâhıma boşaltırken, "Dürüst olacağım," dedi. "Canım pepperoni çekiyordu."

Everly ve Hazel diğer her şeyi mutfağa koyup çantayı ve kutuları karıştırmaya başladılar.

"Dondurma," dedi Everly, bir bardak çikolata uzatarak. "Dört farklı çeşidim var, böylece karıştırıp eşleştirebiliriz."

Hazel pembe kutulardan birini göstererek, "Kapkekler," dedi. "Ayrıca kruvasanlar ve çörekler. Karbonhidrat tedarik etmekle görevlendirildim."

"Anlıyorum," dedim.

Hazel bir klasör uzattı. "Ayrılıkla nasıl başa çıkılacağına dair eski makalelerinizden bazılarının çıktısını alma fırsatını da buldum. Sonra Everly bana kendi sözlerinin sana geri dönmesini istemeyebileceğini hatırlattı. Ama gözden geçirmek istersen diye buradalar. Tavsiyeleriniz olağanüstü."

Sophie dondurmayı buzluğa koyarken Everly çantasından bir şeyler çıkarmaya devam etti, sonra da kendine bir dilim pizza aldı.

"Ağlıyorsanız ve nemlendirilmeye ihtiyacınız varsa diye yüz maskeleri getirdim," dedi Everly. "Ayrıca, çok iyi hissettiriyorlar. Ve tabii ki dondurma dışında bir şeye ihtiyacın olursa diye çikolata. Hazel bir şişe şarap aldı, çünkü neden olmasın." Renkli bir kutuyu havaya kaldırdı. "Bir de saç tebeşiri getirdim."

Ona şaşkınlık ve muhtemelen hafif bir tiksintiyle baktım. "Neden saç tebeşiri aldın ki?"

"Ne olur ne olmaz." Omuz silkti ve kutuyu yere bıraktı. "Eğer saçına ciddi bir şey yapmayı düşünüyorsan, onun yerine bunu kullanabiliriz."

"Son sekiz saat içinde bir saç randevusu almadın, değil mi?" Hazel gözlüklerinin kenarından bana baktı.

"Hayır."

"Herhangi bir hayvan barınağını ziyaret ettiniz mi veya herhangi bir evcil hayvan sahiplendiniz mi?" Sophie sordu.

"Hayır, bu saçımı kes ya da bir kedi evlat edin durumu değil." Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım. "Gerçi işimden ayrıldım."

"Aman Tanrım," dedi Everly. "Gerçekten de bir gün oldu, değil mi?"

"Neye ihtiyacın var?" Sophie bir pizza ısırganının etrafında sordu. "Yemek mi? Çikolata? Alkol?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Gerçekten mi? Bilmiyorum bile."

"Sorun değil," dedi Everly. "Sadece bize ne olduğunu anlat."

Başka bir araba geçti. Phil caddenin karşısında. Duygularım üzerindeki sıkı kontrolüm kaymaya başlamıştı.

"Bekâr bir babayla çıkmanın tüm olumlu yönlerini anlatan bir makale teslim ettim. Editörlerimizden biri olan Tala, yazının kendi beğenisine göre yeterince tıklanabilir olmadığına karar verdi, bu yüzden yeniden yazdı ve kimseye söylemedi. Benim adımla yayınladıkları makale korkunçtu. Bekar bir babanın nasıl yatağa atılacağı ile ilgili. Hatta onu elde etmek için çocuklarını kullanmayı bile öneriyor."

"Oh, hayır," dedi Everly.

"Dex ben görmeden önce okumuş. Sakince açıklamamı istemek yerine buraya geldi, bana bağırdı, beni kendisini ve kızını kullanmakla suçladı ve neden bahsettiğini anlayamadan çekip gitti."

Hazel, karıştırdığını fark etmediğim martiniyi bana uzattı.

Bir yudum aldım. "Tala'nın bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Ya da patronumun bunu onayladığına. Makalenin benim önerdiğimden neden bu kadar farklı olduğunu bile sormadı. İtibarımı zedelemekten son derece memnundu çünkü tartışmanın trafik yaratacağını biliyordu."

"İşi bıraktığın için aferin sana," dedi Sophie. "Seni hak etmiyorlar."

"Teşekkür ederim. Dex'le olan şey de aptalca bir yanlış anlaşılardan ibaret.

Ama o yaşlı pislik benimle konuşmuyor."

Hazel, "Belki de bir süreliğine sakinleşme ihtiyacı hissediyordur," dedi. Everly onu dürttü. "Onun tarafında olmamız gerekiyordu."

"Öyleyim, sadece mantıklı davranıyorum."

"Hayır, Hazel haklı." Bardağımı yere bıraktım ve zeytinleri karıştırdım. "Muhtemelen sakinleşmeye ihtiyacı var. Ama o şekilde çekip gitmesi beni hâlâ rahatsız ediyor. Ve şimdi kim bilir nerede, tüm o şeyleri benim yazdığımı ve onun hakkında olduklarını varsayıyor. Riley'nin pantolonuna girmek için ona yalakalık yaptığımı ve bana orgazm yaşatmasının ötesinde onu umursamadığımı."

Başka bir araba geçti. Hâlâ Dex yok. Tanrı aşkına, bütün komşularım aynı yarım saat içinde mi eve geliyordu?

İçkimden büyük bir yudum aldım ve bardağı yere bıraktım. "Hadi dışarı çıkalım. Burada kendimi delirtiyorum. Ne düşünüyorsun? Kızlar gecesi mi? Hepiniz benimle gelebilir misiniz?"

Hazel gözlüklerini tekrar düzeltti. "Doğru dürüst bir kızlar gecesi yapmayalı çok uzun zaman oldu."

"Bak!" Onu işaret ettim. "Hazel benimle aynı fikirdeyse, haklı olduğumu biliyorsun." "Ben de varım." Everly telefonunu çıkardı.

"Shepherd'a mesaj atayım ve sakıncası olmadığından emin olmak istiyorum. Kendini hazır hissediyor musun Sophie?"

Sophie, "İkinci üç aylık enerjim var," dedi ve parmaklarındaki pizza yağını yaladı. "Hadi yapalım şu işi."

Lojistik, Everly, Hazel ve benim aynı binada yaşadığımız günlere göre biraz daha karmaşıktı. Bir zamanlar doğaçlama bir kulüp gecesi, hazırlanmak için kendi dairelerimize çekilmek ve ardından lobide buluşmak anlamına geliyordu. Şimdi ise, biri küçük çocuğuyla evde olan üç kocayla koordine olmak, onların eve gidip üstlerini değiştirmeleri için zaman tanımak ve ardından kızlar gecesi için uygun bir kulüpte buluşmak anlamına geliyordu.

Yine de işe yaramasını sağladık. Geçmişte sıkça gittiğimiz bir yer olan Monkey Club'ı seçtik. Hafta içi bir geceydi, bu yüzden büyük bir kalabalık beklemiyorduk. Birkaç kadeh içki içip günün stresini dans ederek atmak istiyordum.

Arkadaşlarım gitti ve ben de hazırlanmaya zaman ayırdım; saç, makyaj ve gardıroptan oluşan bir zamanlar yaygın olan ritüele odaklandım. Dumanlı bir göz ve dramatik bir rujla makyajımı gündüzden geceye taşıdım. Kıyafetim için de her şeyi yaptım. Bu bir ortaokul dansı değildi. Gümüş rengi mini elbisemi yüksek siyah botlarım ve bileğimdeki gümüş bileziklerle eşleştirdim.

Uber'imle buluşmak için dışarı çıktım, içten içe Dex'in sonunda evde olmasını umuyordum. Ama ondan hiçbir iz yoktu. Evi karanlıktı ve mesajlarım hâlâ cevapsızdı.

Öfke ve üzüntü arasında gidip geliyordum. Bana kızgın olmasından nefret ediyordum.

Ama bu onun kendi hatasıydı. Eğer benimle konuşsaydı, tüm bu dramadan kaçınabilirdik.

Ben de kızgınlığı seçtim. Bunu yetişkinler gibi halletmek istemedi mi? İyi.

Güneş batarken şoförüm beni Seattle'a götürdü. Monkey Club'ın önündeki kaldırıma yanaştığımızda arkadaşlarım çoktan oradaydı,

giriş e yakın bir yerde küçük bir düğüm halinde duruyordu. Hazel bluzu ve kalem eteğiyle çok sevimli görünüyordu; kulüp kıyafetleri her zaman ofis kıyafetlerine çok benziyordu. Sophie, kıvrımlarını güzelce vurgulayan koyu mor renkte A kesim bir elbise seçmişti. Everly ise kendi imzası olan sarı renkte ışıltılı bir yular giymiş ve bunu sevimli bir mini etek ve topuklu ayakkabılarla eşleştirmişti.

Şoförüne teşekkür ettim ve kendimi muhteşem hissederek arabadan indim. Ya da en azından kendime muhteşem hissettiğimi söyledim. Elbiseme bayılmışım ve çizmelerim de çok güzeldi. En son ne zaman giyinip kulübe gitmişim? Hatırlayamadım bile. Bu mükemmel olacaktı. Dex somurtabilir, surat asabilir, benden şikâyet edebilir ya da her ne yapıyorsa yapabiliirdi. Ben biraz eğlenecektim.

"Şu haline bak!" Ben yaklaşırken Everly ellerimi sıkmak için ellerini uzattı. "Bu kıyafetin içinde çok seksi görünüyorsun."

"Bu botlar çok korkunç," dedi Sophie. "Tabii ben düz ayakkabılara düşünüyorum, o da var. Ama sende harika duruyorlar."

"Hepiniz muhteşem görünüyorsunuz," dedim ve her birine sırayla sarıldım. "Sizi ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? Çünkü ben sizi çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Everly.

Büyük bir grup kucaklaşmasıyla kollarımızı birbirimize doladık.

"Pekâlâ, gidip bir şeyler içelim ve ateşli kışlarımızı sallayalım," dedim.

"Sophie hariç. Bu gece sadece sen ve o bebek için kış sallamak var."

Elini karnına koydu. "Bebeğim ve ben hazırız!"

İçeri girip dar merdivenlerden ikinci kata çıktık. Giriş ücretini ödedik ve yavaş adımlarla etrafı kolaçan ederek bara girdik.

Hoparlörlerden ritmik bir vuruşla yüksek sesli müzik yayılıyordu ve ışıktandırma düşüktü. Dans pistinde bir grup insan dans ediyordu ancak pist tıklım tıklım değildi ve bardaki kuyruk da uzun değildi.

"İçkiler bu gece benden." Bara gitmeden önce siparişimizi onayladım - üç kirli martini ve bir limonata.

Barmen çok çekici olmasına rağmen onunla flört etmedim. Hazel ve Everly'ye martinilerini uzatırken acaba flört etmeli miydim diye düşündüm. Hoş bir gülümsemesi vardı. Eğlenceli olabilirdi.

Ama barmenle flört etmek istemedim, sevimli bir gülümseme ya da başka bir şey.

Barın sonunda viskisini yudumlayan ve gördüklerini açıkça takdir ederek beni baştan aşağı süzen adamı görmezden geldim. Bir zamanlar, onun gibi bir adamın bana sanki beni istiyormuş gibi baktığını görmekten memnun olurum.

tatlı için. Çekiciydi, iyi giyinmişti. Biraz sohbet ve keşif dansından sonra ona numaramı verebilirdim. Hatta eğer gerçekten anlaşırsak, bu gece beni evine götürmesine bile izin verebilirdim.

Ama tek düşünebildiğim Dex'ti. Akşamı onun yanında, kanepesinde kıvrılmış olarak geçirmek ne kadar güzel olurdu.

Şimdi sadece dramatik davranıyordum. Bu kulüp eğlenceliydi, kıyafetim muhteşemdi ve ben de eğlenmeye gidiyordum, lanet olsun.

Bir süre içkilerimizi yudumladık ve Everly'nin son berbat randevusu, Hazel'in mesleki rekabeti ya da Sophie'nin garip bir şekilde sevimli aksilikleri hakkında konuşmak yerine, hamilelik ve bebekler ve iç çamaşırlarını çamaşır sepetinin hemen yanında yere bırakan bir koca hakkında ne yapmamız gerektiği hakkında sohbet ettik.

Sırtım diken diken oldu ve kıpırdamadan duramıyordum. Konuşmamız beni neden bu kadar germiştir? Evli değildim, bebek sahibi değildim ya da kirli çamaşırları nereye koyacağını bilemeyen bir koca için endişelenmiyordum. Ve bunun için şükürler olsun. Hayatımda en son ihtiyacım olan şey, alanımı bir erkekle paylaşmanın verdiği hayal kırıklığıydı. Belki de Dex'le aramızın bozulması iyiydi, hatta bu kadar aptalca bir şey yüzünden olması daha da iyiydi.

Çıkışıma yaptım, değil mi? İşimizin bittiğini söylesem kimse beni suçlamazdı. "Hadi dans edelim." Müziğin içimdeki panik duygusunu maskeleyesine minnettardım.

Everly'nin elini tuttum. "Kim benimle dans etmek ister?"

Boş içkilerimizi küçük masada bırakarak dans pistine doğru ilerledik. İyi müzik, harika arkadaşlar, martiniden gelen hafif bir vızıltı. Tam da ihtiyacım olan şey.

Ama öyle değildi.

Arkadaşlarımla dans etmek eğlenceliydi, özellikle de gülüşleri ve gülümsemeleri. Ama bunların hiçbiri göğsümdeki ağrının yerini tutmuyordu.

"Hey." Siyah düğmeli bluz ve siyah pantolon giymiş bir adam yanıma yaklaştı ve elini dirseğime koydu. "Dans etmek ister misin?"

Mavi gözleri ve şeftali tüyü sakal denemesi vardı. Kıyafetleri pahalı görünüyordu ama benden muhtemelen on yaş daha genç olduğu gerçeğini gizlemiyorlardı - en azından.

Aman Tanrım.

Etrafıma bakındım. Burada otuz yaşın üzerinde başka biri var mıydı? Yoksa sadece biz miydik?

"Hayır, teşekkürler," dedim sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Kızlar gecesi ve hiçbirimiz bekâr değiliz."

"Lanet olsun." Başını sallayarak elini dirseğinden çekti. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

En azından bana kızmamış mıydı?

Everly iyi olup olmadığını kontrol etti. Ona iyi olduğumu söyledim. Şarkı tekrar değişti ve Sophie masamıza doğru işaret etti. Telefonumu kontrol ettim ve Dex cevap vermediği için hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım.

Ama öyleydim. Gerçekten, gerçekten öyleydim.

Hazel gözlerimle buluştu ve sesini müziğin üzerine yükseltti. "Eve gitme zamanı mı?"

Everly kolunu belime doladı. "Şimdi dondurmaya ihtiyacın var, değil mi?"

Gözlerimde buğulanan yaşlarla başımı salladım. "Özür dilerim. Giyinip kuşandık ve neredeyse hiç dans etmedik."

Sophie kolunu diğer tarafıma doladı. "Sorun yok." "Bizim için sorun değil," dedi Hazel.

"Neye ihtiyacın olursa," dedi Everly. "Biz senin yanındayız." "O zaman gidelim. Burada olmak istemiyorum. Yuvarlanmak istiyorum."

Tekrar sarıldık, kutsal güven çemberimizde bir an için birbirimize sarıldık. Dex'le aramda ne olursa olsun, her zaman en iyi arkadaşlarıma sahip olacağımı biliyordum.

Ve bu çok şey ifade ediyordu.

DEX

M Başım, reçetesiz hiçbir şeyin dokunamayacağı bir ağrıyla zonkluyordu. Geceyi annemin misafir odasında geçirmiştim. Uyumak yerine dönüp duruyordum ve eve gitmeyip orada kalma kararımdan pişmanlık duyuyordum. Ama eve gitseydim, o hemen yanımda olacaktı. Sakinleşmek ve kafamı toplamak için biraz alana ihtiyacım vardı.

Yardıma oldu mu? Pek yararı olmadı.

Riley bir şeyler döndüğünü biliyordu, gerçi ona evde bir tesisat sorunu olduğunu ve bu yüzden geceyi ailemde geçireceğimizi söylemiştim. Bana inandığını sanmıyordum. Bu sabah onu okula bıraktığımda bana endişeli olduğunu belirten bir bakış atmıştı. Ya da belki şüpheliydi.

Ona ne söyleyeceğimi bilemedim.

İşin içinde kaybolmanın yardımcı olacağını ummuştum ve bir dereceye kadar oldu da. Bir müşterim yarım kolunun üzerinde daha fazla çalışmak için gelmişti ve ben dövme yaparken baş ağrım -ve bunun nedenleri- zihnimin gerisine çekilmişti. Ama işim biter bitmez, tüm şiddetiyle geri gelmişti.

Telefonum hâlâ kapalıydı. Nora'dan mesajlar aldığımı biliyordum ama cevap vermemiştim. Ne söylemem gerekiyordu? ıktığınız kadının düşündüğünüz kişi olmadığını fark ettiğinizde ne yaptınız?

Buna bekar baba makalesi demişti. Evet, bekar babalar hakkındaydı. Onlardan faydalanmak için bir el kitabı. Nora'nın değil, mahallenin azgın boşanmış annesi Aimee Bachman'ın yazacağı bir şey gibiydi.

Ama belki de onun hakkında kendimi kandırıyordum. Görmek istediğimi görüyordum. Çünkü eğer o makale gerçek Nora'ysa, onu hiç tanımamıştım.

"Hey, Dex," dedi Kari, kafasını arka ofisten içeri sokarak. "Sana bir telefon var. Riley'nin okulundan arıyorlar."

"Üzgünüm, telefonum kapalı." Kendini iyi hissetmiyor mu diye merak ettim. Bu sabah iyi görünüyordu. Öyle değil miydi? Dürüst olmak gerekirse, dikkatim oldukça dağınıktı. Telefonu elime aldım. "Ben Dex St. James."

"Merhaba Bay St. James, kızınız Riley için arıyorum." "O iyi mi?"

"Şey, sınıflarından birinde bir olay oldu. Başka bir öğrenciyle tartışmaya başladı. Onu müdürün odasına aldık ve mümkün olan en kısa sürede gelmenizi istiyoruz."

"Tartışma mı? Bu da ne demek oluyor? Kız yaralandı mı?" "İki öğrenci de yaralanmadı."

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açtım ama kıcıımı kaldırıp oraya gitmeye ve onlarla yüz yüze konuşmaya karar verdim. "Yola çıkıyorum."

"Teşekkür ederim. Geldiğinizde doğruca ofise gelebilirsiniz." "Olur." Sikeyim.

"Kari, çocuklarla ilgili sorunlarım var," diye seslendim ön tarafa.

"Gitmem gerekiyor." "Sorun değil patron. Ben hallederim."

Anahtarlarımı aldım ve çıktım.

Gökyüzü yağmur tehdidi savuran gri bulutlarla kaplıydı. Otoparktan çıktıktan sonra telefonumu açtım. Birkaç mesajla çınladı. Bir an için Nora'yı aramayı düşündüm. Bu hiç mantıklı değildi. Her ne oluyorsa, bu Nora'nın sorunu değildi.

Riley'den bir mesaj aldım. Tek söylediği *başımın belada olduğuydu*. Evet, hiç de bile evlat.

Buna inanamıyordum. Riley'nin okulda başı hiç belaya girmezdi. Tartışma mı başlatmıştı? Bu kavgaya karıştığı anlamına mı geliyordu? Ne karmaşa a m a .

Okulun otoparkına girdiğimde başım patlayacak ve gözbebeklerim kafatasımdan fırlayacakmış gibi hissediyordum. Bir yer buldum ve derin bir nefes aldım. Sıcak bir şekilde içeri girip zaten boktan olan durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Gerçi Riley yirmi yaşına kadar kesinlikle cezalıydı.

Başka bir araba otoparka girdiğinde dışarı çıktım. İki kez bakmak zorunda kaldım. Burada ne işi vardı?

Nora arabasını park etti ve cipinden indi. Üzerinde bir tişörtün üzerine buruşuk bir hırka, bir kot pantolon ve koşu ayakkabıları vardı. Başka bir kadın olsa bu kıyafeti fark etmezdim. Ama onda, bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu. Nora Lakes, ister koşuya çıksın, ister evde uzansın, ister işe gitsin ya da akşam yemeğine çıksın, her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyordu.

Bu kıyafet birbiriyle uyuşmuyordu, uyumlu değildi ya da doğru kelime her neyse. Sanki en yakınında ne varsa onu giymiş ve evden çıkmış gibiydi.

Ama gerçekten, o neden buradaydı?

Koşarak yanıma geldi, uzun atkuyruğu o kadar gevşekti ki dökülüyordu. "Mesajını hemen almadım. Neler oluyor?"

"Kimin mesajı?"

"Riley'nin."

Riley ona da mı mesaj atmıştı? Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Yardım etmek için burada olduğunu fark ettiğimde içime dolan rahatlama duygusuyla nasıl başa çıkacağım konusunda da hiçbir fikrim yoktu.

Ya da sadece onu görmenin ne kadar iyi olduğunu.

Ki bu berbat bir şeydi. Yirmi dört saatten az olmuştu.

Temizlemek için başımı salladım. "Neler olduğunu bilmiyorum. Okul aradı ve ben buradayım."

Gözleri benimkilerle buluştu, ifadesinde sessiz bir soru vardı. *Seninle gelebilir miyim?*

Tam olarak bilinçli bir karar değildi. Okul ofisine doğru yürümeye başladım. "Hadi gidelim."

O da benim yanıma geldi ve içeri girdik. Ofis müdürü bizi içeri aldı ve bize ziyaretçi isim etiketleri verdi. Ofis müdürünü kısa bir koridorda takip ederek müdürün odasına gittik.

Kapıdaki isim levhasında Janelle Teague yazıyordu. Onu geçen sonbaharda bir okula dönüş gecesinde görmüştüm ama yüz yüze tanışmamıştım. Açık gri bir gömlek giymiş, masasında oturuyordu. Kahverengi saçlarını topuz yapmıştı ve ciddi, saçma sapan bir havası vardı. Bir ortaokul müdüründen beklenebilecek türden.

Dürüst olalım, bu zor bir yaş. Ben onun işini yapamazdım.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bay St. James. Lütfen ikiniz de oturun."

Riley kuağıında sırt çantasıyla bir sandalyeye yığılmıştı. İlk iğüdüü iyi olduğından emin olmak için ona bakmak oldu. Ofis müdürünün telefonda söylediklerinden bağımsız olarak, yaralanıp yaralanmadığını bilmek istedim. Ama iyi görünüyordu. Perişan ama yaralı ya da acı içinde değıldi.

İkinci iğüdüü ona kızmaktı. Okulda kavga mı? Hem de okul yılının sonunda? Evet. Cezalı. Sonsuza kadar.

"Bu Nora," dedim yerimize otururken. "Neler oluyor?"

Müdür Teague ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Riley, neden açıklamıyorsun?"

Gözleri yere sabitlenmişti. "Bir kavgaya karıştım."

"Kavgayı sen başlattın Riley," dedi Müdür Teague.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordum. "Hayatında hiç kavgaya karışmadın. Bundan daha iyisini bilirsin."

Riley yere yığıldı.

Müdür Teague, "Beden eğıtiminde serbest bir güdü," dedi. "Öğrenciler dışarıda sahadaydı. Kurbana göre Riley tahrik olmaksızın ona saldırmış."

Kim olduğunu bilmiyormuşum gibi kızıma baktım. "Ne? Diğerk çocuk kimdi?"

"Katie," diye mırıldandı Riley.

"Katie mi? Onun senin arkadaşın olduğunu sanıyordum." Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyordum. "Bu delilik. Aklından ne geçiyordu? Yapamazsın

."

Nora elini koluma koydu ve ben de kısa bir süre durdum.

"Riley, gerçekten ne oldu?" Nora yumuşak bir sesle sordu.

"Derste başka bir öğrenciye saldırdı," dedi Müdür Teague, sesinde biraz kızgınlık vardı.

Nora onu görmezden geldi. "Ry, tatlım. Neler oluyor?"

Riley daha dik oturdu. "Katie'nin arkadaşım olduğunu sanıyordum. Ona annemden bahsettim ve kimseye söylemeyeceğini düşündüm. Ama Ryan Hutchison'a söylemiş ve onlar da benim hakkımda bir sürü caps yapıp herkese göndermişler. Çoğunlukla öz annemin benden nasıl nefret ettiğıyle ilgili şeyler yazıyorlar."

Kızgın öfke içime aktı. Yumruklarımı sıktım ama Nora elini tekrar koluma koydu.

"Tatlım, telefonunda bu memlerden herhangi biri var mı ya da nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" Nora sordu.

Riley, "Telefonum onda," dedi.

Müdür Teague tereddüt etti ama Riley'ye telefonunu uzattı. Riley ekrana birkaç kez dokunduktan sonra telefonu Nora'ya verdi. Ben izlerken o memler arasında gezindi, her biri yükselen öfkemi besliyordu.

Nora telefonu kaldırdı. "Bunlar sadece memler. Yorumlar daha kötü."

"Okulun bundan haberi var mıydı?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

Müdür Teague, "Her sosyal medya uygulamasını denetlemekten sorumlu olamayız," dedi. "Ama evet, internette bazı uygunsuz şeylerin söylendiğinin farkındaydık."

"Ve babasına haber verme zahmetine hiç girmediniz mi?" Ben sordum.

"Baba, sorun değil, o capsler aptalcaydı," dedi Riley. "Katie bunu popüler olmak için yapıyordu ve bu çok üzücü. Onunla arkadaş olmayı bırakmaya karar verdim çünkü zaten benim arkadaşım değildi."

"Peki bugün ne oldu?" Ben sordum.

Bir nefes aldı. "Sanırım benimle dalga geçmekten sıkıldılar çünkü başka birini hedef almaya başladılar. Adı Holly ve çok utangaç, sanırım sivilceleri olduğu için. Onun hakkında paylaştıkları şeyler benim hakkımda söylediklerinden bile daha kötü. Keşke bu konuda daha önce bir şeyler söyleseydim ya da bir öğretmene falan söyleseydim ama onları görmezden gelmeye çalışıyordum. Sonra bugün beden eğitiminde Katie'nin Holly'ye çok çirkin olduğunu, intihar etmesi gerektiğini söylediğini duydum." Tekrar yere baktı. "Kendimi kaybettim. Koştum ve Katie'nin suratına bir tokat attım."

"Güzel," dedim.

"Bay St. James." Müdür Teague'in omurgası dikleşti ve bana bir ortaokul öğrencisini donup bırakacağından emin olduğum bir bakış fırlattı.

Ama ben değilim.

"Anlıyorum, çocukların okulda kavga etmesine izin veremezsiniz. Ama birinin o zavallı kız için ayağa kalkması gerekiyordu."

Müdür, "Şiddete karşı sıfır tolerans politikamız var," dedi. "Riley okul yılının geri kalanı için uzaklaştırıldı."

"Hepsi bu mu? Katie bir çocuğa kendini öldürmesini söyledi ve cezalandırılan Riley mi oldu?"

"Açıkçası durumu daha ayrıntılı bir şekilde araştırarak ve Katie ile uygun bir şekilde ilgileneceğiz."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap." Ayağa kalktım. "Ama kendini savunamayan birini savunduğu için kızımın gurur duyuyorum. Açıkça görülüyor ki

Bu okulda zorbalık sorunu var Bayan Teague. Umarım bununla başa çıkmanın daha iyi bir yolunu bulursunuz."

Nora ayağa kalktı ve Riley de onu takip etti. Onları otoparka götürdüm, baş ağrım gözlerimin arkasında donuk bir zonklamaya dönüşmüş olsa da kanım hâlâ kaynıyordu.

Kaldırımında durdum ve ensemi ovuşturdum. Nora'ya ne diyeceğimi bilemiyordum. Öyle ya da böyle bir şeyleri çözmemiz gerekiyordu ama muhtemelen kızımın okulunun otoparkında değil. Riley'nin önünde de olmazdı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedim.

"Tabii ki." Tereddüt etti ve ben gözlerini kaçırdım. "Artık gitmeliyim. Seninle sonra konuşuruz."

Cevap vermedim. Belki de vermeliydim. Ama sadece başımı salladım. O arabasına gitti, Riley ve ben de benimkine bindik.

"Ne yaptın sen?" Riley emniyet kemerini bağlarken sordu.

"Affedersiniz?"

"Nora'nın nesi var? Ondan ayrıldın mı? Bunu neden yaptın?"

Arabayı çalıştırdım. "Ondan ayrılmadım. Sadece bazı şeyler oluyor. Yetişkin meselesi. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Bu konuda endişeliyim."

"Kendin için endişelenmeye ne dersin? Okuldan atılan sensin."

"Benim okuldan atılmam aptalca ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Arabayı caddeye çekerken içimi çektim. "Bilgin olsun diye söylüyorum, insanlara vurmamalısın. Bir sorunu çözmek için iyi bir yol değil. Ama o kız için ayağa kalktığın için seninle gurur duyuyorum."

"Katie'yi tokatlamamam gerektiğini biliyorum. Sadece çok kızmıştım."

"Elbette öyleydin. Bu onun için korkunç bir şeydi." Durakladım. "Ryan denen kız ve Katie'yle ilgili tüm bu şeyler... Beden eğitiminden bu yüzden mi kalıyordun? Kötü kız meselesi mi?"

"Evet. Bazen benimle dalga geçiyorlardı, ben de onlardan kaçmak için dışarıda oturuyordum. Ama beni etkilemelerine izin vermemem gerektiğini düşündüm."

"Sen oldukça harika bir çocuksun, bunu biliyor musun?" Gülümsedi. "Teşekkürler baba."

"Ama hâlâ cezalısın." İnledi.

"Ne kadar sürecek?"

"Sonsuza
kadar."

"Baba."

"Peki, okul bitene kadar gidip büyükbabana peyzaj projesinde yardım etmelisin. Okulda olman gerekirken oturup resim yapamazsın."

"Tamam. Bunu yapabilirim. Şimdi bana Nora'ya neler olduğunu anlat." "Bu seni ilgilendirmez."

"Evet, öyle. O da benim hayatımın bir parçası, biliyorsun."

Bunu nasıl açıklayabilirdim? Riley'ye Nora'nın sırf bana ulaşmak için onun arkadaşı olmuş olabileceğini söylememin imkânı yoktu. Kalbi kırılırdı. Ama haklıydı, Nora onun hayatının bir parçasıydı ve ona en azından kısmi bir açıklama borçluydum.

"Nora bekâr bir babayla çıkmak hakkında beni inciten bir makale yazdı. Katılmadığım pek çok şey söyledi ve ilişkimizin muhtemelen düşündüğüm gibi olmadığını fark etmemi sağladı."

"Bu konuda ne dedi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ona bunu neden yazdığını sorduğunuzda ne dedi?"

Yağmur yağmaya başladı, ben de silecekleri açtım. "Bu konuyu hiç konuşmadık."

"Yani o şeyleri neden yazdığını bilmiyor musun? Ya da yazmış olsa bile Bu mu?"

"Tabii ki o yazdı. Bu onun köşesi."

"Baba," dedi kız, sesi öfke doluydu. "Düzenlediklerini söyledi ve bu onu rahatsız ediyor çünkü bazen gerçekten büyük değişiklikler yapıyorlar."

Bunu söylemişti, değil mi? "Bunu nereden biliyorsun?"

"Gerçekten iyi erişteleri olan o yerde akşam yemeği yediğimizde, iş hakkında konuşuyordu. Hatırlıyorum çünkü birisinin resimlerimden birine renk katması gibi olacağını söyledim ve o da bunun kesinlikle doğru olduğunu söyledi. Ve bunun berbat olduğu konusunda hemfikir olduk."

"Vay canına, gerçekten dinledin, değil mi?" "Evet. Değil mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Pardon ama dün gece bu yüzden mi büyükannem ve büyükbabamda kaldık? Nora ile kavga mı ettiniz?"

"Evet."

"Bu berbat bir şey."

"Biliyorum, ufaklık. Gerçekten öyle."

Eve geldiğimizde Nora'nın cipi garaj yolunda değildi. Ama tanımadığım bir araba evimin önündeki sokağa park etmişti. Şüpheyile bakarak park ettim. Kim vardı burada?

Üç adam arabadan inip yağmur altında garaj yoluna doğru yürürken "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Baba," dedi

Riley. "Özür

dilerim."

"Bu-"

"Evet," dedim sesimdeki korkuyu engelleyemeyerek. "Koca çetesi."

"Burada ne işleri var?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bu tam olarak doğru değildi. Neden burada olduklarına dair bir fikrim vardı. Sadece tehditlerinin bu kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim.

Görünüşe göre bu adamlar oyalanmamış.

Arabadan indim ve onlara bir çene ucu verdim. İçeri girmelerine izin verecek ve söyleyeceklerini dinleyecektim ama hikâyenin tamamını bilmeyen bir grup adamdan ders almaya niyetim yoktu.

"Merhaba Bayan Riley," dedi Cox, ses tonunda samimiyetten başka bir şey yoktu.

Sırt çantası omzunda sallanırken yağmurdan kurtulmak için ön kapıya doğru koştu. "Merhaba! Acele et, yağmur yağıyor."

Durakladım ve üç adama onu içeri kadar takip etmelerini işaret ettim. Shepherd bana ters ters baktı. Hiç şaşırmadım. Corban'ın kaşları çatıldı, sanki benimle ilgili anlamadığı bir şey varmış gibi. Cox yanımdan geçerken omzuma vurmakla yetindi; destekten ziyade taziye havası taşıyan bir jestti bu.

Teslim olmuş bir nefesle içeri girdim ve kapıyı kapattım. "Beyler."

Riley beklentiyle beni izledi.

Shepherd sanki onun önünde konuşup konuşmamaya karar veriyormuş gibi ona doğru bir bakış attı. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun."

"Nora yüzünden mi?" Riley sordu.

"O akıllı biri," dedi Cox.

Shepherd, "Pozisyonumuzu net bir şekilde ortaya koyduğumuzu düşünüyorum," dedi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama ne dersiniz?" Kollarımı kavuşturdum.

"Bu benimle Nora arasında. Başka kimseyi ilgilendirmez ve ben

Buraya gelip beni tehdit edebilirmişsin gibi davranıyorsun." "Bu bir tehdit değil," dedi Shepherd, sesi alçaktı.

Cox onun sırtını sıvazladı ve bir adım öne çıktı. "Belki bunu benim almama izin verirsin ve bu saçmalığı kesip atabiliriz. Dex, o makaleyi Nora yazmadı."

"Gördün mü!" Riley sırt çantasını bir gümbürtüyle yere düşürdü. "Sana söylemiştim."

"Odana git." Üst katı işaret ettim.

Kollarını kavuşturdu ve hareketsiz durdu.

Cox, sanki Riley sözünü kesmemiş gibi, "Burada bir yanlış anlaşılma var," dedi. "Bu tür şeylerin ne kadar çabuk kontrolden çıkabileceğini anladığımı söylediğimde bana güvenin. O yüzden bunun olmasına izin vermeyelim."

Corban, "Açık iletişim sağlıklı bir ilişkinin anahtarıdır," dedi.

Shepherd, "Kulağa çok açık geliyor ama haklı," dedi.

Onlara baktım, şaşkına dönmüştüm. O yazmamış mıydı?

"Ben tam bir aptalım." Gerisini duymama bile gerek yoktu - nasıl olduğunu, yazmadığı bir makalenin neden onun adıyla yayınlandığını. Cox'un haklı olduğunu biliyordum.

Ve her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Büyük bir hata.

Burnumun kemerini sıktım ve ön odada volta atmaya başladım. "Yayınlandığını bilmiyordu. Onunla yüzleştüğimde söylediği buydu ve ben dinlemedim. Lanet olsun. Neden dinlemedim? Neden ona açıklama şansı vermedim?"

"Bu düşündüğümden daha kolay oldu," dedi Cox, kendinden memnun bir ses tonuyla.

"Hayır, kolay değil," dedim. "Anlamıyorsun, bu işi gerçekten berbat ettim. Düzeltebilir miyim bilmiyorum."

"Elbette yapabilirsin," dedi Riley. "Yapmak zorundasın."

"Şaşırabilirsin." Corban gözlüklerini düzeltti. "Sevgi çok şeyi iyileştirebilir. Hepimiz o yollardan geçtik."

"Ve Cox'un dediği gibi, bu sadece bir yanlış anlaşılma," dedi

Riley. Başımı salladım. "Bu büyük bir yanlış anlama."

Cox, "Karıma boşanma belgeleri tebliğ edildi," dedi. "İşteyken. Bu oldukça büyük bir yanlış anlaşılmaydı ama üstesinden geldik."

"Hazel ve ben birbirimizden nefret ederek başladık," diyor Corban. "Üstesinden gelmemiz gereken çok şey vardı ama başardık."

Herkesin gözleri Shepherd'a kaydı. Kıpırdamadı, ifadesi taş gibiydi.

"Haydi Shep," dedi Cox. "İçinde bir yerlerde bir his var.

Arada bir dışarı çıkmasına izin verebilirsiniz."

Shepherd Cox'a ters ters baktı, sonra boğazını temizledi. Onun hafifçe rahatsız görüldüğünü görmek ilginçti. Belki de içinde bir his vardı.

Sesi alçaktı. "Ben de benzer bir durumdaydım ve Everly'ye açıklama yapma şansı vermedim. İlk başta." Bir parmağını kaldırdı. "Ne yaptığımı fark ettiğimde, işleri yoluna koymak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Omuzlarını çöktü. "Peki ne yapmalıyım?" Cox,

"Onu geri aramak iyi bir başlangıç olabilir," dedi.

Haklıydı, onunla konuşmam gerekiyordu. Ama telefonda değil. Ve sadece konuşmaya değil, ona üzgün olduğumu göstermeye de ihtiyacım vardı. Onunla aramı düzeltmek için her şeyi yapacağımı göstermeliydim.

Onu sevdiğimi gösterdim.

Çünkü, lanet olsun, onu seviyordum. Bu yüzden aşırı tepki vermişim. Bu bir mazeret değildi, her şeyi berbat etmişim ve bunu düzeltmek benim elimdeydi. Ama onu sevmemiş olsaydım umurumda olmazdı.

Onu gerçekten sevdim. O sert, kendine güvenen, güzel kadını çok sevmişim. Beni affedip affetmeyeceğini bilmiyordum ama denemek zorundaydım.

Sırtım dikleşti, içime kararlılık doldu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yap.

Sadece işe yarayacağını umdum.

NORA

Retail terapi yardımcı olmuyordu.

Mağazanın içinde dolaştım, boş boş vitrinlerin önünden geçtim. yaz kıyafetleri. Lavanta çiçekli bir elbise gözüme çarptı. Riley'nin üzerinde çok güzel dururdu.

Okulundaki olaydan sonra eve gitmemeye karar vermiştim. Belki bu kez çatışmadan kaçan bendim ama müdürün odasına yaptığım ziyaret beni sarsmıştı. Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, olanları sindirmek için.

Her şeyi kendime bağlamak istemedim. Riley fark ettiğimden, hatta benimle ya da babasıyla paylaştığından çok daha fazla şeyle uğraşıyordu. Ve onunla çok gurur duyuyordum. Katie'ye tokat attığı için değil, zorbalığa uğrayan o zavallı kız için ayağa kalktığı için. Riley, kötü bir kızla yaşadığı deneyimin kendisini kapatmasına izin vermemişti. Tam tersine. Başka birinin mücadelesini görmek onu açmış ve yardım etmek için harekete geçmişti.

Ama orada olmanın ne kadar doğal bir his olduğunu anlayamıyordum. Dex'le birlikte müdürün odasına girmenin. Soru sormak ve fikrimi söylemek için.

Bunu neden yapmışım? Dex ve Riley için ben kimdim? Dex'in komşusu mu? Kız arkadaşı mı? Riley'nin annesi değildim ve gerçekten de orada olmam için hiçbir neden yoktu. Oraya ait değildim.

Yine de Riley başının dertte olduğunu ve babasını aradıklarını bildirmek için mesaj attığında gitmek konusunda iki kez düşünmemiştim.

Mağazanın derinliklerinde dolaşırken aynada bir an kendimi gördüm. Aman Tanrım, ne giymiştim ben? Gözlerimi devirmiştim. Bir tişört giymiştim.

Uyumsuz bir hırka, kot pantolon ve koşu ayakkabılarımla. Atkuyruğum sarkmıştı ve makyaj yapmaya zahmet etmemiştim. Berbat bir haldeydim.

Satış görevlisine teşekkür ettim ve yağmurun altında dışarı çıktım. Yeni bir kıyafet almak beni daha iyi hissettirmeyecekti. İşimden daha yeni ayrılmıştım, bu yüzden gereksiz harcamalar zaten iyi bir fikir değildi.

Hava bulutlu olmaktan çıkıp bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Saçlarımı sağanaktan korumaya çalışma zahmetine girmedim. Zaten berbat durumdaydım, ne önemi vardı ki?

Cipime bindim ve beş dakika sonra yağmur durdu. Çünkü tabii ki durdu. Ne yapmam gerektiğini düşünerek eve döndüm. Dex'i tekrar aramak istemedim. Top artık ondaydı. Yine de Riley'nin iyi olup olmadığını bilmek istiyordum. Eve gittiğimde ona mesaj atmaya karar verdim.

Dex'in arabası garaj yolundaydı. Bir anlığına bulutlar dağıldı ve evlerimizi güneş ışığıyla yıkadı. Diktiği çiçekler doğal olmayan bir şekilde parlak ve renkli görünüyordu ama onları görmek canımı yakıyordu. İşte bu yüzden uzun zamandır ilişkilerden kaçınıyordum. Bu duygu. İncinmişlik ve hayal kırıklığı. Kabul etmek gerekir ki bu, özel dedektif tutan bir kadınla yüzleşmek ve tüm hayatınızın bir yalan olduğunu öğrenmek kadar travmatik değildi.

Bu farklıydı. Daha sessiz bir acıydı. Dex o makaleyi yazabileceğimi, onu kendi zevkim için kullanabileceğim bir şey olarak gördüğümü ve kızını da bu amaç için bir araç olarak gördüğümü düşünmüştü.

Arabamdan indim ve huzursuz hissederek içeri girdim. Riley'ye bir mesaj göndererek iyi olup olmadığını ve müsait olduğunda beni kontrol etmesini istedim. Sonra üzerimdeki nemli hırkayı çıkarıp kanepenin arkasına attım ve mutfığa girdim.

Everly'nin pembe saç tebeşiri kutusu hâlâ tezgâhın üzerindeydi. Kulüpten sonra buraya gelip soğuk pizza ve dondurma yemiştik. Arkadaşlarım bir süre somurtmama izin vermişti. Ve onları bunun için sevmiştim.

Belki daha fazla pizzaya ihtiyacım vardı.

Kalmış mı diye bakmak için buzdolabına gittim -Sophie'nin canı çok çekmişti- ama dışarıdan gelen boğuk bir ses dikkatimi çekti. Müzik sesine benziyordu. Arada bir bir araba müzik çalarak geçiyordu ama gelip gidiyordu. Bu durmuyordu.

Bir parça pizza kalmıştı, bu yüzden gürültüyü duymazdan geldim -muhtemelen komşularımdan birinin evinin önüne park etmiş biriydi. Ya öyleydi ya da Phil ağırlık çalışmasını ön bahçesinde yapmaya başlamıştı.

Bu görmem gerekmeyen bir şeydi.

Telefonum bir mesajla çaldı. Pizzayı bıraktım, soğuk dilimi tezgâha bıraktım ve neredeyse telefonuma koştum. Bu çok aptalcaydı. Bundan daha fazla haysiyetim vardı. Ben Nora Lakes'tim ve bir adamın beni bu şekilde etkilemesine izin veremezdim.

Kimi kandırıyordum. Evet, şaka yapıyordum. Çünkü ona aşkıttım.

Bu düşünce beni o kadar sert ve hızlı çarptı ki donup kaldım. Gözlerim büyüdü ve kalbim birkaç atım atlayarak beni hafifçe nefessiz bıraktı.

Bu doğruydı. Birlikte olduğum adamla yaşadığım bir yanlış anlaşılma yüzünden üzgün değildim. Onu sevdiğim için üzgündüm, bu kadar üzgündüm. Ve bunun bir son olmasını istemiyordum.

Arkadaşlarım biliyordu. Onu kötülediler, evimde bıraktığı eşyaları yakmak için planlar yapmadılar ya da onsuz çok daha iyi olacağımı söylemediler. Sadece duygularımı hissetmeme izin verdiler, onları işlemem gerektiğini biliyorlardı. Er ya da geç bunu anlayacağımı biliyorlardı.

Dex'in sonunda bana mesaj atmış olmasını umarak telefonumu kontrol ettim.

Riley: *Dışarı gelebilir misin lütfen?*

Hayal kırıklığı içime doldu. Riley'den haber aldığım için mutlu olmadığımından değil. Dex'in benimle konuşmasına izin vermeyeceğinden biraz daha fazla korkuyordum. Mesajı güven vericiydi ama ben yine de çaresizce babasıyla konuşmak istiyordum.

Ön kapıyı açar açmaz müzik etrafımı sardı. Bu bir filmde aşk şarkısıydı ve ne sokağa park etmiş bir arabadan geliyordu ne de Phil ağırlık çalışmasına güç katmak için kullanıyordu.

Dex'ti.

Her zamanki tişörtü ve kot pantolonuyla evimin önündeki kaldırımda duruyordu. Müzik birkaç komşumuzun dikkatini çekmişti. Phil ve sokağın aşağısından birkaç kişi daha dışarı çıktı.

Dex elinde bir yığın beyaz poster panosu tutuyordu. Egzersiz yaparken kullandığı Bluetooth hoparlörden başka bir aşk şarkısı yayılmaya başladı -Bir çalma listesi yapmış mıydı?" diye sordu ve poster panolarını teker teker çevirmeye başladı.

Nora, çok üzgünüm.

Senden asla şüphe etmemeliydim.

Sen tanıdığım en sadık, sevgi dolu, belalı kadınsın. Seni hak etmediğimi biliyorum.

Ama yine de soruyorum.

Lütfen beni affet.

Seni seviyorum.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti ve boğazım düğümlendi. Tam verandadan inerken gökyüzü açıldı ve yağmur yeniden başladı.

Umurumda değildi. Dex'e doğru koşarken her yere yağ damlaları sıçradı. Poster panolarını bıraktı ve beni kollarının arasına aldı.

Hayal meyal komşularımızın alkışlarının farkındaydım. Dex bana sıkıca sarıldı, yüzü boynuma gömüldü.

"Çok özür dilerim," dedi kulağıma yaklaşarak. "Sen olmadığını bilmeliydim."

"Seni affediyorum."

Uzun bir nefes verdi ve gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Seni seviyorum."

Yüzümden aşağı su aktı ve saçlarından damladı. "Ben de seni seviyorum."

Yanaklarımı kavrayarak beni öptü. Dudakları sıcak ve harika bir şekilde tanıdıktı. Öpücüğünün içine gömüldüm, bedenim ona karşı eridi.

"Az önce beni sevdiğini mi söyledin?" diye sordu ağzının kenarları kalkarak.

"Ben yaptım." Yağmura göz kırparak yukarı baktım. "Yağmur fırtınasında sıırıslıkam olurken gerçekten birbirimize aşkımızı mı ilan ediyoruz?"

Sırıttı. "Kesinlikle öyleyiz."

İnledim. "Dex, bu en kötüsü."

"Biliyorum." Beni tekrar öptü. "Merak etme, küçük bir romantizm sana zarar vermez."

"Tamam, ama bayılmıyorum."

"Sorun değil. Daha sonra rujunu mahvedeceğimden emin olabilirsiniz." Gözleri yana kaydı. "Ama bir şey daha var."

Riley kaldırımın aşağısında, koluna sıkıştırdığı dev bir kırmızı gül buketi ve elinde başka bir poster panosuyla duruyordu. Onu ters çevirdi.

Ben de seni seviyorum.

Bir kolum hâlâ Dex'in üzerindeyken diğer kolumu ona doğru uzattım, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordum. Çiçekleri ve poster panosunu bırakıp bize doğru koştu ve kollarını ikimize de doladı.

Yağmurun altında durduk, birbirimize sarıldık, sadece üçümüz.

Ve mükemmeldi.

"Ben de seni seviyorum tatlım." Burnumu çektim ve burnumun ucundan su damladı. "İkinizi de çok seviyorum."

"Gördün mü baba? Seni affedeceğini söylemiştim."

Güldüm. "Belki de yağmurdan kurtulmalıyız. Sırılsıklam olduk."

Dex ıslak saçlarımdan bir tutamı yüzüme fırçaladı. "Evet, hadi içeri girelim."

"Çiçeklerinizi düşürdüğüm için özür dilerim." Riley buketi ve poster panosunu aldı. "Sadece çok heyecanlandım."

Dex hoparlörünü ve kaldırımdaki diğer poster panolarını toplarken ben de çiçekleri ondan aldım. "Sorun değil. Çok güzeller."

"Babam çiçeklerden hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmediğini söyledi ama ben önemli olmadığını söyledim. Sen onları yine de seversin."

Taze, çiçeksiz kokuyu derin derin içime çektim. "Haklıymışsın."

Dex bir kolunu bana, diğerini Riley'ye doladı ve bizi yağmurdan korumak için içeri götürdü. Onun tişörtü de benimki gibi vücuduna yapışmıştı. Riley'nin durumu biraz daha iyiydi, kapüşonlu bir tişört giymişti ama saçları sırılsıklamdı.

Önemli değildi.

Elimizden geldiğince kurulandık. Dex kuru bir tişört giydi ve bana giymem için kendi tişörtlerinden birini verdi. Vazosu yoktu ama ben yeterince büyük bir sürahi buldum ve çiçekleri suya koydum. Riley üst kata çıkıp üstünü değiştirmek için izin isterken babasına göz kırptı. Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu anlamış gibiydi.

Dex beni oturma odasına götürdü ve yanındaki kanepeye çekti. "Gerçekten çok üzgünüm. Çok yanlış sonuçlara varmışım."

"Bunu yazacağımı düşünmen beni incitti."

"Biliyorum. En kötüsünü düşünmemeliydim. Ve mesajlarınızı görmezden gelmemeliydim."

"Teşekkür ederim."

"Büyük romantik jest için de özür dilerim. Ama yapmak zorundaydım."

Parmağımı göğsünde gezdirdim. "Bu kadar tatlı olduğun için şanslısın." Gülümsedi. "Makaleye ne oldu bu arada?"

"Editörlerden biri makalemin yeterince tıklanmadığına ve primini etkileyeceğine karar verdi. O da kendi yazısını yazdı ve benimki gibi teslim etti."

"Bir bok yok mu?"

"Maalesef. Ben de bıraktım."

Kaşlarını kaldırdı. "Lanet olsun."

"Biliyorum. Belki aceleci görünebilir ama patronum bunun beni kötü göstereceğini bilerek onayladı. Umursamadı çünkü tartışmanın trafik yaratacağını biliyordu."

"Ne tür yorumlar aldığını görmekten nefret ediyorum."

"Makaleyi çoktan kaldırmışlar ve ben de kaldırmadan önce bakmadım. Gerçekten bilmek istemiyorum."

Beni daha yakına çekti ve ben de ona sokuldum. "Gececektir. İnsanların internette öfkelenecekleri şeylerin sayısı hiç de az değil."

"Doğru. Şimdi iş konusunda ne yapacağıma karar vermem gerekiyor." "Bir yolunu buluruz."

Gözlerinin içine bakabilmek için doğruldum. "Biz mi?" "Evet, biz. Bu işler böyle yürür."

Çeneme dokundu ve dudaklarımı öpmek için dudaklarına götürdü.

Biz. Bu basit kelimenin bu kadar çok şey ifade edebileceğini veya bu kadar doğru hissettirebileceğini asla düşünmezdim. Ama hissettirdi. Bu geçici ya da kısa süreli bir şey değildi. Yoluna devam edecek hoş bir dikkat dağıtıcı değildi. Dex çok daha fazlasıydı. O her şeydi.

Ve kalbim basit bir kelime daha fısıldadı.

Sonsuza kadar.

NORA

T Arka bahçede kaos vardı. Güzel bir kaos.

Dex'in yeğenleri su tabancalarıyla etrafta koşturup bağııyorlardı. avazları çıktığı kadar bağırdılar ve Gillian'ın kiraladığı zıplama evine atladılar. Ebeveynleri bir yandan içkilerini yudumlarken bir yandan da bu kargaşayı kolaylıkla idare ediyorlardı. Izgaradan dumanlar yükseliyordu ve etrafa yayılan yiyecekler etkileyiciydi.

Corban ve Cox, Dex ve kardeşi Dallas'la sohbet ederken Dex de ızgaranın başına geçti. Shepherd, Dex'in babası Joel ile sohbe dalmıştı. Kızını kucağına almış, sanki onu yere bırakırsa ezilmesinden endişe ediyormuş gibi gözlerini diğer çocuklardan ayırmıyordu.

Everly ve Sophie, Dex'in kız kardeşleri Maggie ve Angie ile sohbet ederken Hazel da Dex'in baldızı Tori ve annesiyle derinlemesine bir konuşma yaptı.

Yaz sonu barbeküsü için herkesi davet etmeye karar vermiştik ve düşündüğüm kadar çılgıncaydı. Ama bayıldım.

Bir şekilde, gayri resmi olarak Dex ve Riley'nin yanına taşınmışım. Her gece kalmam için beni davet ederek başlamıştı. Kısa süre içinde eşyalarımın çoğu yan eve taşındı. Artık gardırobumun ve kişisel eşyalarımın çoğu, barım ve şarap kadehlerim de dahil olmak üzere mutfağımın yarısı ve ev ofisimin tamamı Dex'in evindeydi. Geçen hafta sonu Riley'i arkadaşlarımla spaya götürdüğümde boş yatak odasını temizlemiş ve ofisimi oraya taşımıştı.

Sinsi.

Şikayet ettiğimden değil. Her gece Dex'in yanında uyumayı ve sabahları onun dokunuşuyla uyanmayı seviyordum.

Yandaki evim için de planlarım vardı. Eninde sonunda -muhtemelen çok geçmeden- taşınmam resmileşecek ve evimi kiraya verecektim.

Dışarıya taze bir tepsi karpuz getirdim ve diğer yiyeceklerin yanına koydum. Çocuklar karpuzu deli gibi yediler. Birkaç saniye içinde Dex'in iki yeğeni dilimleri kapıp kaçmıştı bile.

"Rica ederim," diye seslendim.

"Teşekkür ederim!" dedi ikisi de, ağızları kavunla doluydu.

Dex gözüme takıldı ve göz kırptı. Ben de gülümsedim. O adamı seviyordum. Biri dirseğime dokundu. "Merhaba, sevgili kardeşim."

"Jensen. Gerçekten geldin."

Kardeşim sanki arka bahçedeki barbeküye değil de bir kadınla buluşmaya gidecekmiş gibi giyinmişti. Takım elbise ceketi vardı, kravatı yoktu, gömleğinin yakası açıktı.

Bana rengârenk çiçeklerden oluşan bir buket uzattı. "Tabii ki yaptım." "Bu şüpheli derecede güzel."

"Şüpheye gerek yok, aşkım. Ve biliyorum, bana zaten söyledin, buradaki kadınların hepsi evli." Gözlerini devirdi. "Davetli listesini hazırlarken beni de düşünebilirdin ama bu seferlik seni affedeceğim."

"Çok cömertsin, Jensen." "Ben cömert bir adamım."

"Sen gülünç bir adamsın."

Sırıttı. "O da var. Bağımsız bir kadın olmaya geri döndüğüne göre işler nasıl gidiyor?"

Blogumun haklarını geri almayı başarmıştım. *Living Your Best Life* bir kez daha benim yaratıcı kontrolüm altındaydı. Blogu yönetmeme yardımcı olacak küçük bir ekip kurmaya ve okuyucu kitlemi artırmak için daha çeşitli içerikler yayınlamaya çalışıyordum. Neyse ki, berbat bekar baba makalesi unutulmuştu. Aslında, bekar bir babayla çıkmaya yazdığım aşk mektubu Glamour Gal'den ayrıldıktan sonra yayınladığım ilk makaleydi ve yeni girişimimi büyük bir şekilde başlatmıştı.

Dex bunu çerçeveletip yeni ofisimin duvarına asmıştı.

"Bu iyi bir şey. Bu hafta birkaç görüşme daha yapacağım ama birini işe almaya çok yakınım."

"Mükemmel." Bakışlarını arka bahçede gezdirdi ve Gillian'a doğru bir işaret yaptı. "Kim bu güzel kadın?"

"Dex'in annesi."

"Mükemmel." Ağzı bir sırıtışla kıvrıldı. "İzninle aşkım. Gidip biraz eğleneceğim."

Gillian'a doğru ilerlerken başımı salladım. Ama endişelenmiyordum. Kendini koruyabilirdi. Aslında, Jensen'ın utanmaz flörtünün nesnesi olmak muhtemelen eğlenceli olacaktı.

Riley gözüme çarptı. Arka kapıdan içeri girerken telefonu kulağındaydı.

İçgüdülerim karıncalandı. Bir şeyler oluyordu. Onu içeri kadar takip ettim.

Oturma odasına geçti ve telefonuna cevap verdi. "Merhaba anne."

Şiddetli bir koruma duygusu üzerime çöktü. Brooklyn neden onu arıyordu? Bir an için dışarı çıkıp Dex'i bulmayı düşündüm. Beni ilgilendirmeyen bir duruma burnumu sokmak istemedim.

Ama kahretsin, bu benim işimdi. Belki sadece Dex'in kız arkadaşıydım ama Riley benim için önemliydi. Arkadaşlarımdan biri zor durumda olsaydı, onun yanında olmakta tereddüt etmezdim. Riley için de aynısını yapardım.

"Şu anda bir barbekü partisi veriyoruz, o yüzden meşgul." Riley gözlerime baktı ve omuz silkti.

Yaklaştım. Eğer mahremiyet istiyorsa ona verirdim ama aksi takdirde onunla kalacaktım.

Bana doğru bir adım attı ve elini benimkinin içine soktu. Kalbim neredeyse patlayacaktı.

"Ah." Annesinin söyleyeceklerini dinlemek için tekrar durakladı.

"Aslında, hayır teşekkürler."

Brooklyn'in ne dediğini duyamadım ama Riley elimi sıktı.

Ben de geri sıktım.

"Yapmamayı tercih ederim," dedi. Bir duraklama daha oldu. "Çünkü meşgulüm." Elini tutarak beklemeye devam ettim.

"İstersen yapabilirsin, ama okul başladığında daha meşgul olacağım... Tamam... Sonra konuşuruz." Telefonu kapattı ve gözlerimle buluştu.

"Arayan annemdi."

"Ne istiyormuş?"

"Beni görmek istedi. Bu gece. Hayır dedim." Telefonuna baktı. "Ona kızgın falan değilim, ama ona gerçekten inanmıyorum."

Beni görmek istediğini söylüyor. Ama gelmiyor. Ve bana bu şekilde davranmasına izin vermek zorunda değilim. Hayır diyebilirim."

Onu kucaklamak için kendime çektim ve o da kollarını belime doladı. "Kesinlikle hayır diyebilirsin."

"Her zaman ortaya çıkan kişi olduğun için teşekkürler."

Gözlerim yaşardı ve ona daha sıkı sarıldım. "Seni seviyorum, tatlım." "Ben de seni seviyorum."

Geri adım attı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Arkadaşım Holly gelse sorun olur mu? Hemen sokağın başında oturuyor, yani yürüyebilir."

"Benim için sorun yok. Katie'yi tokatladığın Holly bu mu?"

Gülümsedi. "Evet. Gerçekten harika biri olduğu ortaya çıktı."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Gidip babama söyleyeceğim." Omzunun üzerinden bakmak için duraklayarak arka kapıdan çıktı. "Teşekkürler, Nora."

Gülümseyerek onu dışarı kadar takip ettim.

Dex'in ailesindeki kadınların hepsi Jensen'a yönelmişti. Etrafında pervane olan kadınlarla birlikte durmuş, ilgi orospusu gibi onları yiyordu. Onları kendi hallerine bırakıp Dex'in ızgara yapmakla meşgul olduğu yere gittim ve kolumu beline doladım.

Şakağımı öptü. "Merhaba, güzelim."

"Burada işler nasıl gidiyor?"

"Şikayet edemem."

Hazel soğutucudan bir içecek almak için geldi, onu Everly ve Sophie takip etti.

"Hey Everly," dedi Dex. "Beni Zoe Miles ile görüştüğün için teşekkürler. Her şeyi hallettik."

"Harika!" Everly dedi ki. "Çok heyecanlıyım."

"Neyi hallettin?" Ben sordum.

"Düğünümüz."

Kendimi onun kolunun altından kurtardım. "Affedersiniz, ne dediniz?" "Düğünümüz."

"Bu sözleri ilk söylediğinde duydum ama ne zamandan beri evleniyoruz?"

"Mekânı ayarladığımdan beri. Önümüzdeki bahar Salishan Cellars'da." Bir an için ona bakakaldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kızlar bana orada olması gerektiğini söyledi. Kuralları ben koymuyorum." "Dex, biz nişanlı değiliz."

Yüzüne yavaş, seksi bir sırıtış yayıldı. "Biliyorum. Bu yüzden gelecek bahara planladım. Bu fikre alışman için sana bolca zaman verecektir."

Ona göz kırptım. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Spatulayı yere bıraktı, sonra bir kolunu belime doladı ve beni yana çekti. Sesi kulağımda kısıktı. "Seninle evleneceğim, Nora Lakes. Olacak olan bu."

Bayılmayacağım. Bayılmayacağım.

"Öyle mi?"

Dudakları kulağıma değdi ve sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Sen benimsin." Bacaklarım titredi ve beni daha sıkı kavradı.

Tamam, belki de bayılmışımdır. Birazcık.

"Eğer büyük bir romantik gösteri istiyorsan, bunu da yapabilirim." Hâlâ kulağıma yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Ama içimden bir ses o gün yağmurda tek romantik jestimi kullandığımı söylüyor. Ve ikimiz de bunun bizim için son olduğunu biliyoruz. Biz bir aileyiz."

O haklıydı. Büyük bir romantik gösteri istemiyordum. Bu benim tarzım değildi. Dürüstlük ve sadakat istiyordum ve karşılığında bunu verecektim.

Ben de bir aile istiyordum. Dex ve Riley'i istiyordum ve onları sonsuza dek istiyordum.

"Evet. Seninle evlenirim." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Ama parmağıma bir yüzük takmayı planlıyor olsan iyi edersin."

"Merak etme tatlım, ben hallederim. İçeride." Beni tekrar öptü.

"Gerçekten mekânı şimdiden ayırttın mı?"

"Ben yaptım."

"Riley'nin tüm bunlardan haberi var mı?" "Henüz değil. Ona söylemeli miyiz?" Gülümseyerek başımı salladım.

Elimi tuttu ve beni içeri götürdü. Gerçekten de yatak odamızdaki çekmecede saklı bir yüzüğü vardı. Mükemmeldi; klasik zümrüt kesim pırlanta ve bandında elmaslar vardı.

"Bu ne zamandır sende?" Ben sordum.

"Bekâr baba makalesi olayından sonra aldım." Parmağıma taktı, sonra elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü.

"O zaman biliyor muydun?"

Gözlerime baktı. "Sanırım içten içe, seni ilk gördüğümde anlamıştım. Bela olduğunu biliyordum. Ve şimdi bize bak."

Elimi uzattım ve yüzüğe hayranlıkla baktım, sadece güzelliği için değil, temsil ettiği şey için de. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Aşağı indik ve Riley'i bulduk. Ön odada arkadaşı Holly'nin gelmesini bekliyordu.

"Hey, ufaklık," dedi Dex. "Sana söylememiz gereken bir şey var." Yüzüğü görebilmesi için elimi kaldırdım.

Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Bu gerçek mi? Sen ciddi misin?"

Başımı salladım. "Biz ciddiyiz. Evleniyoruz. Senin için sorun olur mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki benim için sorun değil." Hızla ileri atıldı ve onu üçlü bir kucaklaşmayla yakaladık. "Evlenmeni o kadar çok istiyordum ki."

Ağlamaya başladığında omuzları titriyordu. Dex ve ben ona sarıldık. Bana endişeyle baktı ama ben başımı salladım. Sorun değildi. Bazen bir kızın sadece duygularını hissetmeye ihtiyacı vardır.

Geri adım attı ve gözlerinin altını sildi. "Özür dilerim. Sadece çok mutluyum."

"Ben de mutluyum," dedim ve bu hayatımın en yetersiz ifadesiydi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bir zamanlar, sonsuza kadar bekar kalacağımı sanıyordum. Yandaki huysuz, dövmeleli adamın tüm kurallarımı yıkacağını hesaba katmamıştım. Ama yaptı ve ben bunu dünyalara değişmezdim.

Biz bir aileydik ve sonsuza dek birlikte olacaktık.

EPİLOG: NORA

T Aynadaki kadın ben olamazdım.

Dantelli, yere kadar uzanan muhteşem bir elbise giymişti, daldırma V yaka ve hafif bir tren. Saçları boynunu ve omuzlarını gösterecek şekilde şık bir şekilde toplanmıştı. Duvak yoktu. Sadece saçında altın desenli inci bir toka vardı. Makyajı yumuşak ve kadınsıydı, tırnakları manikürlüydü ve altın topuklu ayakkabıları son derece sertti.

"Gördüklerime inanamıyorum."

Everly bana bir buket uzattı ve ben de onu önümde tuttum.

"Şimdi gördüklerime gerçekten inanamıyorum."

"Sen dünyanın en güzel gelinisin," dedi.

Hazel yanımdaki aynada belirdi ve saçımın bir tutamıyla oynadı. "Gerçekten göz kamaştırıcı, değil mi?"

"Çok güzel," dedi Sophie. "Gözlerim doluyor."

"Sakın başlama," dedim. "Eğer sen başlarsan, Everly de başlar ve bir bakmışsın rimelim mahvolmuş."

Kızlarla birlikte şarap rengi nedime elbiselerinde karar kılmıştık, her biri kendi vücut tiplerine göre kesilmişti. Everly'ninki spagetti askılıydı ve yeni açıklanan ikinci hamileliğine uyum sağlaması için sadece biraz değiştirmemiz gerekti. Hazel, üzerinde inanılmaz duran cesur bir omzu açık stil seçmişti. Şüpheyle yaklaşmıştı ama denemesi konusundaki ısrarımın arkasında durdum. Sophie'nin A kesim eteği bebek sonrası kıvrımlı vücuduna çok yakışmıştı.

Dex gerçekten de düğün mekanımızı ayarlamıştı. Sophie'nin düğününde, arkadaşlarıma bir gün evlenirsem, düğünümü burada yapacağımı söylemiştim.

Salishan Cellars, Cascade dağlarında bir şaraphane. Muhtemelen bunu düşünceşizce söylemişim, çünkü asla evlenmeyeceğime o kadar inanmışım ki.

Ama Dex benim kurallarımı çiğnemişti. Artık bir gelindim. Onun gelini.

Garip bir şekilde, gergin değildim. Yansımana bakarken içime derin bir huzur duygusu yerleşti. Bunun olacağını tahmin etmemişim ama bazen hayattaki en güzel şeyler beklenmediktir.

Riley gelin odasına gülümseyerek girdi. Tozlu gül rengi elbisesi nedime kıyafetlerini tamamlarken öne çıkmasını da sağlıyordu. Kepçe yakası ve A kesim eteği çok sevimliydi ve saçlarını gevşek dalgalar halinde toplamayı tercih etmişti. Küçük tatlı bir melek gibi görünüyordu.

Biraz göreceli bir terim. Sekizinci sınıfa başladığından beri bir santim daha uzamıştı ve topuklu ayakkabılarıyla neredeyse benim boyumdaydı.

Everly'ye buketimi uzattım ve Riley'nin ellerini sıkmak için uzandım. "Şu haline bak."

"Şu *haline* bak," dedi. "Babam çıldırarak."

Etkinlik yöneticisi Zoe Miles kapıyı açtı ve içeri girdi. Uzun, siyah saçları vardı ve şık bir bluz ile pantolon giymişti. Şaraphanenin sahibi olan Miles ailesiyle evlenmişti ve düğünü planlamamıza yardımcı olarak harika bir iş çıkarmıştı. Ondan hemen hoşlanmışım.

"Hazır mıyız hanımlar?" Zoe sordu. "Hazırsınız," dedim.

Onu kısa bir koridorda takip ettik. Biz giriş için sıraya girerken bir fotoğrafçı fotoğraflarımızı çekti. İşte bu kadar. Evlenmek üzereydim.

Riley önümdeki yerine geçmeden önce bana hızlıca sarıldı. Gözlerimin dolmaması için birkaç derin nefes almak zorunda kaldım.

Hazır olduğumuzda, Zoe kapıları açtı.

Ailemiz ve arkadaşlarımız sıra sıra oturmuşlardı. Sürpriz bir şekilde annem de kocasıyla birlikte gelmeye karar vermişti. Babam ve eşi de Jensen ile birlikte odanın diğer tarafında oturuyorlardı.

Yeni iş arkadaşlarımın yanı sıra Glamour Gal'deki günlerimden kalan birkaç arkadaşım da gelmişti. Corban, Shepherd ve Cox'un yanına oturdu. Shepherd Ella'yı, Cox da yeni bebeği Isabel'i kucağına almıştı.

Odanın geri kalanı Dex'in ailesiyle doluydu.

Tabii ki Gillian ve Joel koridorda bana gülümsüyorlardı. Dallas ve Tori. Angie ve Mike. Maggie - en yeni bebeğe hamile

ve Jordan. Ve çoğu güzel kıyafetlerini temiz tutmuş gibi görünen bir yığın yeğen.

Şimdiye kadar. Çabucak fotoğraflarını çekmeliyiz. İçlerinden birinin bir şey dökmesi an meselesiydi.

Ancak dikkatimi çeken ve onu elinde tutan bir grup konuk değildi.

Dex önde duruyordu ve onu tanıdığımdan beri ikinci kez smokin giymişti. Ve ilk seferki kadar lezzetli görünüyordu.

Şık ve yakışıklıydı, dövmelelerinin bakışları ona bir üstünlük sağlıyordu. Onu çok sevdim.

Ne olduğunu anlamadan önce kızlar teker teker koridorda yürüyorlardı. Erkek kardeşi ve kayınbiraderleri onunla birlikte öndeki yerlerini aldılar ve kısa süre sonra sıra Riley'ye geldi. Dex ona gülümsedi, baba sevgisi ve gururuyla doluydu. Riley öne geldiğinde ona sarıldı ve kenara çekildi.

Benim sıram.

Buketimi tutarak koridorda yavaşça yürüdüm. Davetlilerin hepsi ayağa kalktı ve muhtemelen müzik vardı -bunu planlamıştık- ama ben duymadım. Var olan tek şey ön tarafta beni bekleyen adamdı.

Tanıdığım en iyi adamdı. Benim olduğu için çok şanslıyım.

Törenimiz kısa ama güzeldi. Tören bittiğinde ve karı koca ilan edildiğimizde, az önce evlenmiş olmamın ne kadar olasılık dışı olduğuna hayret etmedim. Konuklarımız alkışlarken ben sadece onun öpücüğüne gömüldüm ve bu mükemmel mutluluk hissinin hayatımın geri kalanında hafızamda parlayacağını umdum.

Benim gibi bir kadının bekâr bir baba ve kızına aşık olacağı kimin aklına gelirdi? Böyle olacağını tahmin etmemiştim. Ama artık bir aile olduğumuza göre, her zaman özlediğim şeye sahip olduğumu biliyordum. Sonsuza dek sürecek bir aşk.

Nora ve Dex için sırada ne olduğunu öğrenmek için can atıyor musunuz? Özel bölümlerini okuyun

Öğrenmek için **bonus epilog!**

HAYATIMDA DAHA FAZLA NORA VE DEX'E İHTİYACIM VAR

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

(Bazen isteksiz) koşuculardan oluşan grubumuza geri dönmek çok eğlenceliydi. Bu kadar eşsiz ama bir o kadar da harika arkadaşlar olan bir grup kadın hakkında yazmaya bayıldım. Onlar en sevimli kız arkadaş grubu değiller, ancak birbirlerine olan şiddetli sadakatleri serideki en sevdiğim şeylerden biri.

Nora'nın hikayesinin en sonda olması sizi şaşırtmamıştır herhalde. Başından beri bu şekilde planlamıştım. Bu onun karakteri için mantıklıydı. Everly'nin aksine, o beyaz atlı prensini bulmayı ummuyordu. Hayatını kendi şartlarına göre yaşamaktan memnundu, erkeklerin ona uygun (ve memnun) olduğu şekilde içeri girmesine izin veriyordu.

İlginçtir ki, bu serinin ana hatlarını çizerken Nora için aklımda çok farklı bir hikaye vardı. Her kitap için bir özet, ne hakkında olacağına dair kısa bir fikrim vardı. Ve onunki az önce okuduğunuz kitap değildi.

Neydi, merak ediyor olabilirsiniz? Erkeklerle skor yapmayı öğreten bir "erkek uzmanı" ile tanışmasını içeriyordu. Onunla bir gece geçirene kadar sonsuza dek ondan daha fazla ilgilenmeyecekti.

G ö r ü n ü ş t e k u l a ğ a kötü gelmiyor. Hem klavyenin arkasında oturduğum yerden hem de bir okuyucu olarak, bir seri erkek fahişesine durumu tersine çevirmek oldukça eğlenceli. Ama dürüst olmak gerekirse? Hayal ettiğim karakter Nora'nın erkek versiyonu gibiydi. Ve bunda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Bir yazar ve okuyucu olarak, birbirine çok benzeyen karakterleri eşleştirmenin yoğunluktan yoksun bir hikaye yaratabileceğini düşünüyorum. Elbette, bir

eğlenceli/şirin/ilginç bir konusu var ama bir şeyler eksik.

Şimdi, birbirlerinin erkek/kadın versiyonları olan bir çiftle ilgili okuduğunuz her HARİKA kitapla bana e-posta göndermeyin. O kitapların dışarıda olduğunu biliyorum!

Ama bu durumda, Nora'nın kendisine benzeyen bir erkeğe ihtiyacı yoktu. YANLIŞ adama ihtiyacı vardı. Genelde çıktığı erkeklere hiç benzemeyen bir adam. Huysuz, dövme, kenarları biraz kaba saba. Genelde yöneldiği takım elbiseli, şık ve sofistike erkeklerden çok farklıydı.

Ve işte, bir zamanlar çok yakışıklı bir dövme sanatçısı hakkında yazmıştım. Eğer bağlantıyı kuramadıysanız, Dex Hot Single Dad'de bir yan karakter olarak karşımıza çıkıyor.

Bunun arkasındaki gerçek ne? Ateşli Bekar Baba'yı yazdığım, seriye devam edebileceğimi düşündüm, bu yüzden Dex'i yan karakter olarak ekledim, onu gelecekteki bir kahraman olarak kullanmak niyetindeydim. Başka projelere geçtim ve bu seriye bir daha geri dönmedim. Ama görünüşe göre böyle olması gerekiyordu, çünkü Dex Nora için mükemmeldi.

Ve Nora'yı bekar bir babayla eşleştirmek en sevdiğim şeylerden biri olmalı. Nora ve Riley'nin arkadaşlığının gelişmesine bayıldım ve Nora tam da o tatlı kızın ihtiyacı olan şeydi.

Umarım bunu ve Dirty Martini Koşu Kulübü'nün geri kalanını beğenmişsinizdir. Eğlenceli bir yolculuk oldu!

Sevgi
ler,
Claire

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan herkese teşekkür ederiz!

Bir başka harika düzenleme işi için teşekkürler Eliza. Ve düzeltme becerilerin için Erma'ya!

Bu serinin kesinlikle çok güzel kapakları için Lori'ye. Kendini aşmışsın, dostum!

Yazmaya zaman ayırabilmem için işlerin yürümesini sağlayan, sıkıştığım da dramatik ağıtlarımı dinleyen, beyin fırtınası yapmama yardımcı olan ve genel olarak en harika olan ekibime.

Ve kesinlikle en az değil, okuyucularıma. Hepiniz kızımız Nora için bir süre beklediniz ve umarım beklediğinize değmiştir. Sevginiz ve desteğiniz beni şaşırtmaya devam ediyor ve hikayelerimi sizinle paylaşabildiğim için alçakgönüllü ve çok minnettarım.

